

MIK

Glasilo OŠ Miklavž na Dravskem polju

Miklavž na Dravskem polju, šol. l. 2023/24

Hvala vsem, ki ste s svojimi prispevki soustvarili MIK ali kakor koli drugače prispevali k nastanku šolskega glasila, še posebej našemu računalnikarju Matjažu Žuranu in Stini Đurđević. Prav tako posebna hvala naši ravnateljici Dušanki MIHALIČ MALI, ki nas je podpirala pri nastajanju glasila in tudi sicer, da je MIK sploh ugledal dan.

Likovna predloga za naslovnico: Lena Gračner, 9. b, *Ptica*, lesene barvice

Zbiranje, urejanje in oblikovanje prispevkov: Sandra Laketić (1.–3. r.), dr. Ana Koritnik vse ostalo.

Tisk: Matjaž Žuran in Marija Petko

Vezava: Stina Đurđević, Anita Eigner, Mihaela Volmajer Burja

RAVNATELJIČIN UVODNIK

NOV LIST PAPIRJA ...

»Na list papirja sem si zapisala svoj življenjski cilj. In sedaj, ko imam vse "črno na belem", lahko (začnem) in tudi nekaj dosežem! Malo je tistih, ki so v stanju postaviti cilj, še manj ga zapisati. Sreče ne boste našli, dokler vam cilj ne postane jasen in ga imate vedno pred očmi,« sem si zapisala 19 let nazaj. *Zastavila sem si cilj – in to je bila moja najmočnejša motivacija!*

Dovolite mi, da pričnem nekoliko navihano: Za vse "analitike in poznavalce" mojega življenja kratek nasvet: ne izgublajte sape, zakaj sem se odločila zaključiti z delom ravnateljice?

Za predčasni odhod sem se odločila iz osebnih razlogov. Ni ozadja, ni nezadovoljstva z mojim, našim delom, ampak le čisto osebna odločitev, da izkoristim možnost, da lahko kot učiteljica nadaljujem s tem, kar me najbolj veseli.

Enostavno – tudi služba, ki te sicer izpolnjuje, ko dosežeš 64 let – potrebuje ... spremembe! V veliko čast si štejem, da lahko danes delim ta zapis z VAMI in ZAPISEM te besede, saj je to zame potrditev mnogih dosežkov iz zadnjih 19-tih let mojega službenega življenja ravnateljice. Dejstvo tega zapisa je posledica dolgotrajnega dela in truda – pa ne le z moje, temveč tudi s strani mnogih med vami. Zato se želim zahvaliti vsem, predvsem g. županu, svojim sodelavcem, administrativnemu, tehničnemu osebju, učencem, staršem in prijateljem, ki so mi v tem času stali ob strani, mi predajali znanje, me spodbujali, me tolažili, kadar ni šlo, in se z menoj veselili ob mojih in naših uspehih. Zavedam se, da mi sami ne bi uspelo priti tako daleč. S koncem ravnateljjevanja se zame – pa tudi za mojega kolega pomočnika – končuje eno obdobje v življenju in začenja drugo. Samostojnejša kot kdaj koli prej in oborožena z novimi znanji in veščinami lahko sedaj nadaljujem svojo novo pot. Ne vem še, kam me bo vodila, gotovo je le to, da me je miklavška šola opremila s krepko popotnico. Seveda je pomembno, da sem v času ravnateljjevanja spoznala nove "matematične operacije, poglobila znanje biologije in usvojila pisanje uradnih dopisov in še in še". Pa vendar – ko se ozrem nazaj, se zavem, da sem pridobila še mnogo, mnogo več: dragocena poznanstva, izkušnje in zmožnost, da skušam drugače gledati na svet.

To šolo sem izbrala, ker se mi je zdelo, da mi lahko ponudi največ; in vendar ena najpomembnejših stvari, ki sem se jih naučila na tej šoli, ni neposredno povezana z LDN. Gre za spoznanje, da ni tako zelo pomembno, kaj nam nek čas, nek dogodek, oseba, odnos ali situacija lahko ponudi – enako pomembno je, kaj od ponujenega smo dejansko pripravljene sprejeti.

Vsaka življenjska izkušnja nas na nek način zaznamuje. Vsak med nami je kot živi mozaik, ki ga sestavljajo drobci, ki jih prinaša življenje. Na nas je, da smo na te drobce, na te drobne mozaične kamenčke – vtise, doživetja, osebne odnose, želje, spomine – pozorni in da izmed njih znamo izbirati tiste, ki naš mozaik bogatijo in dopolnjujejo. Tako se sedaj zavedam, da šola ni bila edina možnost na moji poti – v težkih trenutkih sem celo kdaj podvomila, da je bila prava izbira – pa vendarle čutim, da mi je z vsemi uspehi in težavami dala neskončno možnosti za osebno rast, neskončno izbiro kamenčkov za moj mozaik.

Sama sem odbrala tiste drobce, za katere sem menila, da me bodo najbolj obogatili. Tisti, ki prihajajo za mano in mojimi vrstniki, bodo seveda izbrali drugačne kamenčke in sestavili svoj edinstven mozaik, vseeno pa bi jim rada položila na srce, naj se čim bolj odprejo novim doživetjem in izzivom. Zato želim, da kolegi presežete strahove pred neznanim in se prepustite, saj na koncu vsakdo najde pravo pot skozi življenje. Res je, da mladi ustvarjajo prihodnost, vendar lahko hkrati tudi ohranjajo tradicijo; miklavška šola je skozi generacije ohranjala sloves ene najboljših šol v Sloveniji. Upam, da bo ohranila to mesto, pa ne prek prazne hvale, pač pa s pomočjo vseh nas, kolegov, ki odhajamo in ostajamo hvaležni za pridobljeno znanje, ter vseh vas, kolegov, ki šele prihajate za nami in najbolj aktivno prispevate k rasti naše šole, in seveda učiteljev, profesorjev, ki ostajate tu in skrbite za to, da hram znanja nikdar ne zapre svojih vrat.

Najpomembnejša je ljubezen do dela, ki ga opravljamo in skozi to spreminjamo življenja ljudi!

Če se borite – lahko izgubite! Toda – če se nehate boriti – ste že izgubili!

Imela sem privilegij dobrih 19 let voditi čudovit kolektiv, sodelavce, se boriti zanje ter s tem za zavod OŠ Miklavž na Dravskem polju. Upam, da moj naslednik ne bo le nadaljeval, ampak tudi nadgradil *moje – vaše – naše* delo.

V šolstvu so bili in še prihajajo težki časi in bila sem prepričana, da morda lahko pri njihovi prebroditvi pomagam.

Ali mi je uspelo ali ne, bo presodil čas, tudi vi boste presodili sami, jaz pa zaključujem:

Na koncu je vse – preprosto. Zgodba teče dalje, mi z njo. Obračati moramo liste, ko beremo življenje. Slediti moramo svoji rdeči niti, ki jo zaznamujejo naše vrednote, poslanstvo, cilji. Če smo to sposobni narediti, smo vedno nagrajeni. Sem, kar sem, smo, kar smo, in če sledimo rdeči niti, se spremembe dogajajo hitro in v pravo smer.

In prav je, da sama upočasnim korak, vzamem bel list papirja in začnem pisati novo zgodbo. In tam lahko sama ali skupaj s kom postavljam vejice in pike in spremljam ta neskončni občutek večnosti, ki me bo spremljal še v zanimivih trenutkih. Pomembno je, da zajamem val vetra, ušcip, se namažem s kremo in skočim v smetano poletja.

Časi so namreč še vedno – pravi. Luna je še na svojem mestu, tudi sonce, energije so v zraku, začenja se poletje, končuje se šolsko leto. Svobodo nam ponujajo dolgi večeri, polni zanimivih dogajanj. To je čas, ko lahko uživamo dan, smo, kar smo, in z barvicami na nov list zarišemo prihodnost, pišemo o novih zgodbah in se s hvaležnostjo spominjamo preteklosti, ki nam je pomagala, da smo danes točno to – kar smo!

In še nekaj: upajte si! Starši, učenci, učitelji! Ne preHITEVAJTE. Toda, če čutite, da je prav, da stopite v drugo smer, lahko naredite majhen korak. Počasi, a vztrajno, se bodo zgodile vedno tiste spremembe, za katere je prav, da se zgodijo. In še enkrat, kaj je prav, na koncu vedno odločate – VI!

To je lepota tega sveta. Ne pozabite, vi rišete in pišete svoje življenje in če vam zmanjka belega papirja, pridite, vem, kje imajo novega . . . Veselo v poletje!

In ko boste v dvomu – NAREDITE! Raziskovanje novega ohranja čar *ŽIVLJENJA!*

. . . saj so spremembe (vsaj zame) še vedno najpomembnejša stvar v življenju!

In preprosto – *HVALA*, ker ste in ker ste mi stali ob strani!

VI IMATE URO – JAZ IMAM ČAS za nov list papirja!

Dušanka MIHALIČ MALI

RAVNATELJICI V SLOVO OD RAVNATELJEVANJA

APLAVZ in SLOVO

1. junij 2024! Nazaj med . . .

Pravzaprav . . . Vrnimo se malo v preteklost!

Šola (recimo ji kar – *služba*). **Obleke**. **Osebna rast**. Kako gredo te tri besede skupaj v isti stavek? Kako se povežejo? Pravzaprav enostavno – z eno samo besedo, celo imenom: **DUŠKA**. Res je. Ti trije pojmi so neločljivo povezani, prepleteni, dihajo skupaj. In vse se je začelo z odločitvijo. Pri 45 letih. Samo 19 let nazaj se je začelo, danes pa se počutim, kot da je vmes preteklo že celo življenje, nam pove sama. Koliko lahko spremeni ena sama odločitev?! Noro! Če bi mi oktobra 2005 rekli, da bom v roku nekaj mesecev pustila službo športnega učitelja, odprla pisarno šole, pregledovala priprave, bi vas resno povprašala po zdravju! Ampak ena sama odločitev mi je obrnila življenje na glavo in zato sem danes tukaj, točno ob tem času in na točno tem mestu.

In kaj pomeni »točno ob tem času«? Za teboj je vendar – 19 let . . . ravnateljstva.

Čeprav zunaj sije sonce, je v SRCU mraz – dva svetova, dva občutka, dve zgodbi, ki se želita prekrivati. Sprašujem se o drznem brezskrbnem zaupanju vase in drznosti pokazati, da živimo v času preobrazbe. Preživela si intenzivno obdobje, zato naj ti nova barva leta narekuje, da začneš sprejemati pokrajino možnosti, ko se naši pojmi in standardi spreminjajo, naše fizično in digitalno življenje pa se združujeta na nove načine.

Zakaj RUMENA? Ker je sončna. Vliva pogum. Izraža optimizem. Je samozavestna. Pomirja. Razveseli. Z narcisami in tulipani. Magnolijami. Pa sončnicami. Je barva poštnega nabiralnika. Oznanja lep dan. Obuja vonj po limonah. Je modna barva. Žari. Odpira toplino novih občutij. Drugačnost je eden izmed najlepših in največjih darov na svetu. Je dar, ki nas izpolnjuje in povezuje. Enostavno čudovito se je zavedati, da niti dve osebi, niti dve celici, niti dve rastlini na svetu nista enaki. In ob vsem tem je preprosto težko razumeti, da se ljudje bojijo – drugačnosti.

Zakaj NEVERJETNA? To je beseda, s katero označujemo žensko. **Duško**. Vedno v koraku s časom. Pravi, da edina stalnica so – spremembe. In s tem – novi začetki. Prihaja nov trend, novo življenjsko obdobje, novi izzivi in seveda – nove zmage. Prebudimo življenje. Prinaša čudovito paleto barv in vzorcev. Prava izbira. Postavi življenje v ravnovesje in začni živeti – aktivno. V svojem ritmu. Mavrično igranje. Ustvarjajmo. Zaživimo. Se igraymo. Brez zadržkov.

DUŠKA je odšla z odra. **Applavz**. V enem najlepših look(out)fitov, ki smo jih videli na slovenski šolski sceni. Neverjetna kombinacija **bele (angelček)**, **črne (hudiček)** in **zlate barve – skrbna, razumevajoča, požrtvovalna**. Vključno z **izjemno rožo**, njenim zaščitnim znakom. Skratka, slovenski šolski prostor je osiromašen za ves ta dizajnerski presežek, ki ga je demonstrirala Duška vsa ta leta. Zadnje leto pa je presegala vse možne estetske norme. Kljub hudi bolezni! In to zaljubljenost smo videli. Občutili. Zaljubljenost v šolo. Zaljubljenost v funkcijo. Zaljubljenost v pomembnost. Zaljubljenost v samo sebe. Da, Duška ... Naslovi. *To znajo nositi le redke posameznice. Največkrat tiste, ki so zatreskane. Zaljubljene. V poklic!* HVALA za tvojo ZVESTOBO!

Zakaj HVALA? Majhna beseda z velikim učinkom. Čudežna beseda. Praznuj zaključek razburljivega obdobja. Ozri se nazaj – če bi se morala odločiti za eno stvar, za katero si še posebej hvaležna, katera bi to bila? Tvoje zdravje, tvoja družina ali morda celo ta trenutek? Ko začneš premišljevati o tem, ti pridejo na misel številne stvari, za katere smo lahko hvaležni. Toda – zakaj v vsakdanjem življenju tako redko razmišljamo o tem? In zakaj se ljudem, ki so nam res pomembni, tako redko zavestno zahvalimo?

»Niso SREČNI ljudje hvaležni, temveč so HVALEŽNI ljudje SREČNI.« (F. Bacon)

A hvaležnost ima še večjo moč, saj lahko celo pozitivno spremeni naš odnos do življenja in našega pogleda na svet. In tudi tistih, ki nas obkrožajo!

Zakaj HVALNICA ŽIVLJENJU? Hvaležnost je vse prej kot – samoumevna. Večinoma so domnevno samoumevne stvari tiste, za katere smo lahko hvaležni. V vsakdanjem življenju jih pogosto niti ne opazimo, ker smo jih tako navajeni. Toda na koncu prav ti trenutki naredijo naše

življenje tako posebno. Zato smo lahko hvaležni, da nam vsak dan ponudi nove priložnosti. Hvaležni, da smo se lahko nasmejali skupaj s prijatelji, za nov kostim, ki si ga kupila včeraj, za svojo intuicijo, ki te nikoli ne pusti na cedilu. Ali pa si hvaležna za svoj nov dom, v katerem se dobro počutiš, za svoje delo, ki si ga »ljubila«, in še mnogo, mnogo več ...

Brez hvaležnosti tudi naša družba ne bi delovala. In beseda »hvala« nas nič ne stane. Ima pa ogromen učinek, saj ko se zahvalimo, izkažemo hvaležnost. Sporočamo ti, da tvoja dejanja niso bila samoumevna. Izražamo ti naše spoštovanje. Brez te besede načelo dajanja in sprejemanja ne bi delovalo!

Nam še vedno primanjkuje besed? Obstaja na stotine drugih načinov, kako izraziti svojo hvaležnost, pa naj bo to s prijaznim nasmehom, z lepo gesto, iskrenim komplimentom ali majhnimi pozornostmi in darilci. Čutiš našo željo, da bi se ti zahvalili? Uporabili smo ta zagon in zakričali smo v svet – zagotovo se nam bo povrnilo!

Ne glede na to, ali v beli, črni ali pisani zlati barvi. Saj vsi poznamo rek: »Ni vse zlato, kar se sveti.« Bila si – poslovna boginja. Z jasnim pogledom. Za razburljiva odkritja v šolstvu. Zato je skrajni čas, da se nagradiš za tisto, kar je minilo, in se tako motiviraš za tisto, kar še prihaja.

Je kdo morda presenečen, da se tudi v bližajoči PENZIJI uporabljajo najboljše sestavine?

S temi dragocenimi besedami visoke vrednosti, brez kaviarja, zlata, diamantov, biserov in podobnega, si zaželi in si privošči nekaj zelo posebnega, saj smo pravi PRIJATELJI preprosto najboljši in vedno – tukaj!

Smo čarobnost nevidnega. Ne moreš nas videti niti prijeti vsak dan. Kljub temu se te dotikamo. V tebi prebudimo čustva in spomine, pripovedujemo ti zgodbe in ti razvijamo tvoje čute. Globoko vdihni in se potopi v svet čustev in čutnih trenutkov.

Drznemu pripada svet, tega si se vedno držala. Kdor ne poskusi preseči ozkih meja njemu prvotno danega obzorja, kdor se nikoli ne spusti v globine življenja in nikoli ne zapusti zemlje, da bi v duhu zalebdel v višjih in čistejših sferah . . . Postavila si si svoj oder in na njem – zablestela!

Svojo krono nosi v srcu, ne na glavi: ni pokrita z diamanti in je nevidna – pravimo ji zadovoljstvo. To je krona, ki je bila kraljicam redkokdaj dana.

Bila si – **AVTORITETA z LJUBEZNIJO!**

In v slovo:

. . . zakaj ravnateljica?

Veste – vi vidite, zato se sprašujete: Zakaj? Jaz sanjam o neobstoječem, zato se sprašujem: Zakaj ne? Načrtuj svoje delo za danes in za vsak dan, potem sledi svojemu načrtu. V prihodnost ne vstopamo, lahko jo le ustvarjamo. Iz sedanjosti ne moremo bežati v preteklost, marveč zmeraj in samo v prihodnost.

Ampak se sprašujemo vsakič znova in znova: Bi lahko drugače? Greš lahko NAZAJ?

In odgovor je vsakič – **NE!** Ne, nič več nazaj, samo naprej in to brez obžalovanj, si nam odgovorila. Prav, potem pa naj bo to . . .

Zakaj ZAKLJUČEK?

Knjige govorijo duhu, prijatelji srcu, nebo govori duši – vse drugo le ušesom.

... Živeti. Zmeraj do kraja. Preživeti. Začeti s kraja. (T. Pavček)

KONEC in NOV ZAČETEK

. . . zato za trenutek pozabi na hladen zunanji svet in si ustvari svojega!

Potrebuješ nov, bel list papirja? Saj veš, kje ga dobiš!

Hvaležni smo ti za toliko različnih izkušenj, zato . . .

nič več bela, nič več črna, nič več zlata!

Ustvari si razkošje barv. Pobarvaj svoj svet mavrično!

Zaslужila si si ga!

Vsi, ki te imamo radi

UVODNIK

NAŠA ŠOLA

Vsako leto se po vročem, brezskrbnem in lepih trenutkih polnem poletju šolarji spet vračamo za šolske klopi, ki so nas med počitnicami pogrešale in samevale v prazni šoli, ki si po napornem šolskem letu rada oddahne tako kot mi, učenci. Prvi šolski dan nas je ponovno prizemljal in nam nakazal uvod v novo dolgo šolsko leto. Vsi se zavedamo, da bo to še eno leto polno učenja, ko se bomo v popoldanskem času, ko bi se ob lepem vremenu zunaj lahko družili s prijatelji, učili in sključeno sedeli nad zvezki ter usmerjali poglede v nešteto črk in števil, ki nam morajo ostati v spominu zaradi vseh ocen, ki nas čakajo naslednje dneve, ko bomo ponovno v dopoldanskih urah nabirali znanje. Pa vendar se vsak nov dan radi odpravimo v šolo in z nasmehom stopamo skozi šolski prag in se veselo učimo. Vsaj pri meni je tako, saj spoznavam veliko novih znanj in se družim s prijatelji ter skupaj z njimi (kot oni z mano) zbiram lepe spomine v našo navidezno spominsko knjigo ob dogajanju vsakodnevnih šolskih dogodivščin. Tako kot vsako se tudi to šolsko leto kmalu bliža koncu; pomlad je s svojimi predpoletnimi čari že globoko objela našo deželo, šolarji še zbiramo zadnje atome moči, da uspešno nabereмо še potrebne ocene, ki bodo do konca zapolnile naša trdo zaslužena spričevala.

Pred nami je še ena številka MIK-a! V veliko čast si štejem, da lahko s svojimi besedami nakažem pot v nadaljnje branje tega zbornika, v katerem so zbrana bogata dela vseh nas, ki smo jih vse leto s pridom ustvarjali. Zelo rad listam strani MIK-a, v njem je za nazaj moč prebrati veliko dogodkov, ki so nam skozi leto v vsem navalu hitenja nekako ušli. V MIK-u je moč videti, koliko se je v vsem letu dogajalo, koliko imenitnih del se je v tej kratki dobi ustvarilo, koliko od teh del je prejelo tudi najvišje in najprestižnejše nagrade, bodisi na področju literarne bodisi likovne umetnosti. Kaj hitro ugotovimo, kako smo že pri teh rosnih letih večji ustvarjanja. Zame je največje darilo, ko kakšno svoje delo pošljem širši javnosti v ogled in tako širim svoja dela in znanje. Prav to pa je tudi sporočilo MIK-a – širiti znanje, večine in jih vzajemno nadgrajevati z drugimi.

Pa smo spet prišli do konca! Spet se bliža poletni čas, ko bomo šolarji na počitnicah lahko malce odložili skrbi, odgovornost in za trenutek postali; celo leto smo divjali po hodnikih z ene učilnice v drugo, hiteli iz šole na druge popoldanske aktivnosti – skratka: celo leto smo povsod lovili zadnje sekunde in si vedno morali »kupovati« čas. Vsaj za čas poletja nehajmo hiteti. Uživajmo ob lepem sončnem vremenu, postanimo in živimo v trenutku miru, brez hitenja – čas pa nam naj krajša MIK! Verjemite, da vam z njim nikdar ne bo dolgčas.

Prestrašenih pogledov smo »nedavno« prvič stopili skozi šolski prag in se podali na začetek devet let dolge poti. Sedaj se ta pot končuje. Devet let je kar dolga doba. Vsaj meni pa je rekordno hitro minila. Pod okriljem naše Osnovne šole Miklavž na Dravskem polju smo v devetih letih enostavno – postali njeni. Tudi ona je postala naša. Poleg vseh znanj, ki bogatijo našo splošno razgledanost, v šoli nabiramo veliko znanja in izkušenj za življenje. V šoli ne gledamo samo na uro in čakamo na zvonec, ki bo odbil zadnjo šolsko uro. Šolski dan nam ob druženju in učenju nekaterim bolj nekaterim manj simpatičnih tem še kako hitro mine. Šola je praktično skoraj naš drugi dom. V njej se počutimo varno, se imamo lepo in v njej preživimo slabo tretjino našega dneva.

V osnovni šoli smo preživeli devet let. Teh devet let je prepredenih z veliko znanja ter predvsem lepimi in dragocenimi trenutki, ki smo jih drug z drugim preživeli v njej in se jih bomo z zadovoljstvom za nazaj spominjali. Meni kot mojim sošolcem kot celotni naši generaciji se dnevi na osnovni šoli že bližajo koncu. Po valeti bomo z osnovnošolskimi spomini skočili v še eno dragoceno poletje, ki pa za spremembo ne bo takšno, kot smo ga vajeni. Po koncu poletnih počitnic ne bomo več prestopili praga naše Osnovne šole Miklavž, temveč se bo vsak k svojim

sanjam naproti podal v svojo srednjo šolo, kjer bomo dalje nabirali znanje in ga nadgradili z že osvojenim osnovnošolskim.

Zame je bilo šolsko leto 2023/24 še eno posebno leto. Veliko novega sem se naučil, veliko novega ustvaril, bilo mi je lepo – srečeval in družil sem se z ljudmi, ki so mi pri srcu.

Ob tej priložnosti bi se rad zahvalil vsem, ki sem jih imel čast spoznati in so mi v prijetnih trenutkih, ki ostajajo še prijetnejši spomini – krajšali teh devet let. Verjamem, da bomo prijateljske vezi ohranili tudi v prihodnje. Ne smemo pozabiti, da nam na svetu lahko uspe le skupaj. Le skupaj lahko osvajamo najvišje vrhove, le s skupnimi močmi lahko prebrodimo najhujše viharje in le skupaj smo lahko na tem svetu srečni, močnejši.

Naj bo ta misel zlata nit našega življenja, naj bo ta misel zlata nit tega MIK-a. Naj nas te niti vedno, kjerkoli že bomo, povezujejo in se nikdar ne pretrgajo.

Dragi učitelji!

V teh zadnjih dneh našega bivanja na osnovni šoli še bolj konstantno ugotavljamo, koliko Ste nas vsega naučili, koliko vsega – koristnega – Ste nam v življenju dali. Zelo rad povem na glas: iz dobrih rok se podajamo v svet, nikdar ne bomo pozabili na vse šolske in življenjske lekcije, ki Ste nam jih predali. Naučili Ste nas tudi najpomembnejše; biti človek. Verjamem, da nas bodo ti Vaši nauki spremljali skozi vse poti življenja in nas bodo preobrazili iz ljudi v Ljudi.

Iskrena HVALA! Nikdar VAS ne bomo pozabili!

Srečno, dragi učitelji, dragi bralci in MIK!

Luka Dobaj, 9. b

Spomini

*Spet na zemljo pađe mrak,
spet sonce zakrije se za mrk oblak,
ampak lepi spomini o domovini,
bodo kmalu spet spomini.*

*Za kruhom spet odhajam v svet,
da lačen ne bom in bos,
to mojega življenja je poet,
da še za druge imel bom kruha kos.*

*Dnevi drug za drugim se vrstijo,
lepi spomini o domu, družini se spet po glavi mi podijo.
Kaj počenja draga mama?
Je moja sestra še vedno sama?*

*Mogoče kdaj, nekoč, nekje
spet med nami združili se bodo spomini,
ki tkali bodo se še dalje,
za nas in naše naslednje rodove.*

Luka Dobaj, 9. b

INTERVJU S POMOČNICO RAVNATELJICE

DR. KATARINA GERMŠEK

Posebej za MIK sem izvedel intervju z dr. Katarino Germšek, zdajšnjo pomočnico ravnateljice, učiteljico in bodočo ravnateljico. Povprašal sem jo o njenih začetkih na naši šoli, o odločitvi, da postane ravnateljica, njeni viziji ravnateljjevanja in še o marsičem. Najin pogovor predstavlja pravo poslastico za radovedne MIK-ove bralce.

Vsak dan se srečujemo na hodnikih, v učilnicah in nas spremljate ter opazujete. Zanima nas, kakšna osnovnošolka ste bili vi in kakšni spomini vas vežejo na ta čas? Se spomnite kakšne anekdote iz vašega obiskovanja osnovne šole?

Ob marsikateri današnji šolski situaciji prepoznam dogodek, ki se je zgodil že tudi v mojem času. Lepo se je spominjati brezskrbnih osnovnošolskih let. Bila sem vzorna osnovnošolka. Vendar ne popolna. Osnovno šolo sem obiskovala z veseljem, delala sem naloge, se sproti učila. Marsikdo bi pomislil, precej dolgočasno. Sama se bila zadovoljna s tem, da sem šoli namenila dokaj veliko časa. Seveda sem imela tudi prosti čas, ko sem se družila z družino in prijatelji, obiskovala interesne dejavnosti, vendar sem vedno najprej poskrbela za šolske reči. Pri izkazovanju znanja sem bila uspešna, vendar brez skrbi, tudi kakšna slabša ocena se je pojavila v mojem naboru.

Ker prihajam s podeželja, je bila pot iz šole zelo pestra. S prijatelji smo po navadi peščili domov. Pot od šole do doma vodi skozi dolino mimo potoka in se nato vzpenja. Ker smo vedeli, da nas čaka naporna hoja v hrib, smo si ob potoku včasih priredili mini piknik ali zabavo. Ko so nam starši dali nekaj tolarjev žepnine, smo si pred odhodom domov, v lokalni trgovinici kupili kakšen priboljšek in si ga nato prijateljsko delili ob potoku. To so bili časi! Ni se nam mudilo, ko smo raziskovali rastlinstvo in živalstvo ob potoku in v njem. Vsakič smo le poskrbeli, da smo se vrnili domov, preden so prišli starši iz službe.

Anekdota, ki se je spomnim, gre nekako takole. V osmem (takrat zadnjem razredu) osnovne šole je bil sošolec na meji med pozitivno in negativno oceno pri matematiki. Pri zadnjem spraševanju mu ni kazalo najboljšo. Ker pa sva s sošolko sedeli v drugi vrsti, sva imeli možnost, da mu prišepneva rezultat. Učitelj naju ni zaznal, sošolec pa naju je zelo dobro slišal in nalogo pravilno rešil. Tako je sošolec zaključil matematiko pozitivno. Sošolec, ki se je vpisal na srednjo frizersko šolo, nama je v zahvalo napisal listek za brezplačno friziranje. No, brezplačnega friziranja do danes še nisem izkoristila. Mislim pa tudi, da se je sošolec že preusmeril v drug poklic.

Vsak od nas se spopada s pomisleki, ko se odločamo za naše nadaljnje šolanje, izbira poklica, prihodnost. Marsikdo kar hitro ugotovi, kaj v življenju želi početi. Izhajata vaša ljubezen do slovenskega jezika in želja po predajanju znanja mlajšim rodovom iz vašega otroštva, osnovnošolskih let? Vas je morda kdo navdušil za pedagoški poklic?

O svoji poklicni poti sem hote ali nehote razmišljala v mladosti. Že v svojih otroških letih sem si krajšala čas z igranjem vloge učiteljice. Če že niso bile v vlogo učencev postavljene plišaste igrače, sem to vlogo dodelila svoji sosedki. Imela sem posebne zvezke, v katere sem ji dajala naloge in potem zapisovala njen uspeh. Kadar nisem bila učiteljica, sem bila knjižničarka. Ti dve vlogi sta bili najpogostejši v mojem izboru iger.

V šolo sem rada hodila in sproti opravljala zadolžitve, ki smo jih imeli. Učiteljica slovenščine v osnovni šoli je imela poseben pristop do nas, spodbujala nas je, da smo se krepili na področju jezika in književnosti. Nisem pa še bila odločena, da bom postala ravno učiteljica slovenščine.

Nasploh se mi je zdelo, da so učitelji take »face«, ker toliko vedo. Hkrati pa je bila večina njih tudi dostopna za nas, da smo se na njih obrnili, če smo imeli kakšne težave.

Prav tako sem imela pozitivno izkušnjo s profesorji v gimnaziji, kjer je marsikateri od njih s svojim načinom in stilom dela vplival name. Celo fiziko, ki mi je bila najmanj zanimiva, sem ob koncu tretjega letnika vzljubila oz. jo sprejela. Profesor geografije je z življenjskimi primeri pojasnjeval geografske pojme, profesorica slovenščine nas je popeljala v področje svetovne in slovenske literature, najbolj pa me je pritegnila psihologija v drugem letniku. Mislim, da sem se takrat odločila, da bom zagotovo delala z ljudmi. Ker sem vedela, da ne bom zdravnica in ne pravnica, je bila odločitev za pedagoški poklic nekaj samoumevnega.

Kakšna občutja so vas prevevala, ko ste prvič stopili pred učence?

Prav tako kot prvič, še danes v razred vstopam vesela. Ko sem prvič stopila pred učence, sem čutila vznemirjenje. Pozitivno. Mislila sem si: »Le kaj bo male brihte zanimalo danes? Bodo razumeli, kaj jim razlagam? Se bodo odzivali na moja vprašanja?« In še mnogo podobnih dilem. Mlad učitelj ne ve točno, kaj pričakovati, kako bodo reagirali učenci.

Kar nekaj časa ste opravljali delo pomočnice ravnateljice in učiteljice, kmalu pa boste nastopili kot ravnateljica. Kako vas je pot pripeljala do OŠ Miklavž? Kako se spominjate prvega dne službovanja na naši šoli? So vas takoj prevzeli njeni čari?

Na OŠ Miklavž na Dravskem polju sem prišla leta 2011, ko je bil objavljen razpis za nadomeščanje učiteljice za dodatno strokovno pomoč, ki je odšla na porodniški dopust. Po razgovoru z ravnateljico sem bila sprejeta na to delovno mesto. Imela sem sicer opravljeno pripravništvo v osnovni šoli in 10 mesecev delovne dobe, ampak za 24-letno Dolenjko so se odprla povsem nova vrata.

Ker sem opravljala ure dodatne strokovne pomoči, sem veliko časa preživela v pisarni z defektologinjo, ki me je tudi popeljala po prostranih šolskih hodnikih. Nekajkrat sem tudi zašla v napačno smer ali pa po napačnem stopnišču navzgor oz. navzdol, ampak na tak način sem spoznala celo šolo. Urejenost in čistost šole je bila od nekdaj značilna za OŠ Miklavž, kar me veseli.

Kaj vas je nagovorilo h kandidaturi za ravnateljico?

O ravnateljstvu sem razmišljala že v gimnaziji. Sprva smo imeli ravnateljico, ki je sploh nismo poznali. Pokazala se je ob redkih izjemnih priložnostih. Potem pa smo dobili novo ravnateljico, ki pa je bila del nas, del gimnazijcev in zaposlenih. Bila je dosegljiva, ni bila vzvišena. V tistem času sem ugotovila, da ravnatelj mora biti takšen. Da ga poznajo tisti, s katerimi preživi največ časa.

Misel o ravnateljstvu se je torej že od gimnazijskih let pojavljala v meni, priložnost za to pa se je ponudila prav na OŠ Miklavž na Dravskem polju, zato sem se odločila za kandidaturo. Vedno sem pripravljena na izzive in sem tudi to priložnost sprejela kot nov izziv.

Se vam je kakšen dogodek iz poučevanja na tej šoli še posebej vtisnil v spomin?

V 13-letnem obdobju in ob menjavah delovnega mesta se je odvilo kar precejšnje število dogodkov. Na začetku službovanja na OŠ Miklavž na Dravskem polju, ko sem izvajala ure dodatne strokovne pomoči, sem boljše spoznala učence s posebnimi potrebami. V vrtcu sem delala z učencem z Downovim sindromom, pri katerem nisem vedela, kako se bo odvijala najina ura, v enem trenutku je bil nežen in sodelovalen, v drugem pa popolno nasprotje. V šoli sem delala z učencem s cerebralno paralizo, ki je bil zelo pozitiven in vedoželjen, in je uspešno končal osnovno šolo. Pri pouku slovenščine smo z učenci dobro sodelovali, se lotevali različnih projektov, gostili druge učitelje, se snemali. Vesela sem, da so se učenci vedno odzvali mojim pobudam, prav tako pa so sami dajali pobude, kako bi naše ure lahko potekale. Najbolj svež

dogodek, na katerega sem ponosna, je tvoje (Lukovo) zlato priznanje na tekmovanju iz slovenščine za Cankarjevo priznanje. Kljub temu da nisva imela skupnih priprav, me veseli, da si imel možnost svoje večletno delo unovčiti in dokazati na državni ravni. Najpomembnejše pri vsem pa je, da so učenci pri svojem delu uspešni, da cenijo to, kar za njih narediš. Ko prihajajo bivši učenci, te objamejo in poklepetajo s teboj, je tak občutek neopisljiv.

Kot dolgoletna pomočnica ravnateljice ste zelo dobro seznanjeni z delovanjem šole. Kakšne so vaše ideje ter izboljšave, ki jih nameravate uresničiti kot bodoča ravnateljica? Kakšna je vaša vizija za naprej?

Menim, da je celotno delovanje šole odvisno od šolske kulture in klime, zato bom ustvarjala pogoje za spoštljiv odnos med učenci, učitelji in starši. Če se v šoli dobro počutimo, tako učenci kot zaposleni, potem lažje dosežemo cilje. Želim si, da učenci v šoli pridobivajo znanje, a hkrati razumejo, da so sami odgovorni zanj. Samostojnost vsakega učenca se mi zdi izrednega pomena. Osnovna šola zahteva bolj kot ne splošna znanja, ki jih mora usvojiti vsak osnovnošolec. Na drugi strani pa so visoko motivirani učitelji motor novih spoznanj, kreativnosti in inovativnosti. Zato je pomembno vlaganje tudi v njihovo strokovno izpopolnjevanje ter osebno rast.

Ker pa ste otroci rojeni po 2010, alfa generacija, drugačni, moramo spodbujati kreativnost, da boste reševali probleme na drugačen način, razvijati digitalne kompetence, da boste zmožni upravljati z novimi tehnologijami, vas učiti sodelovanja in empatije, da boste ob svojih problemih znali prisluhniti tudi drugim, učiti globalnega povezovanja za spoštovanje in sprejemanje drugih in okoljskega upravljanja za razumevanje krhkosti in omejenosti naravnih ekosistemov. Mladi se vse bolj zavedate, da je duševno zdravje enako pomembno kot fizično, čemur bomo v prihodnje morali posvečati več pozornosti. Prav tako pa tudi mednarodnemu sodelovanju. Če so nas v preteklosti omejevale predvsem jezikovne bariere in zaprtost, danes temu več ni tako. Mladi v večini obvladujete angleščino in ste pripravljeni na spoznavanje novih ljudi in sklepanje mednarodnih prijateljstev.

Vizija je torej na eni strani skrb za znanje naših učencev in izboljšanje funkcionalne pismenosti, na drugi strani pa skrb za njihovo čustveno in socialno pismenost. Omogočiti želim, da boste postali samostojni radovedni posamezniki.

Ste slovenistka. Kakšen je vaš osebni odnos do branja in kakšne vrste knjig najraje prebirate?

Glede na profesijo je pričakovano, da imam do branja pozitiven odnos. Vendar temu ni tako, samo in zgolj zaradi stroke. Branje v prvi vrsti pripomore k širšemu besednemu zakladu, tako imaš v določenih situacijah v naboru večje število besed, s katerimi se lahko sporazumevaš. Branje te odpelje v druge svetove, v katerih odmisliš vsakdan, morebitne težave, s katerimi se soočaš, strahove, ki tlijo v tebi. Branje enostavno sprošča. Doma, s svojima otrokoma, sedemletnico in štiriletnikom, vsak večer preberemo zgodbo pred spanjem. Njuno veselje in pričakovanje je dokaz, da je branje nekaj najlepšega, kar se lahko zgodi majhnemu otroku. Zavedam se, da sčasoma ta strast izgine, vendar menim, da s skrbjo za branje od mladih let lahko nekoliko ohranimo priljubljenost branja pri mladih.

Priznam, da knjig ne berem vsak dan. Razen otroških, ki so obveza dneva! Se pa potrudim, da berem čim več. Vrsta knjige, ki jo vzamem v roke, je odvisna od trenutnega razpoloženja. Najraje berem realistično literaturo, v času dopusta prebiram humoristične pripovedi ali kriminalke, ob večerih rada prebiram knjige za osebno rast. Seveda na mojih policah najdemo tudi strokovne knjige.

Kaj vam pomeni slovenščina? Kako s pedagoškega vidika gledate na odnos mladih do naše materinščine in kulture branja? V tem času digitalizacije so lepote slovenskega jezika s strani ljudi nasploh zelo okrnjene.

Slovenščino imam enostavno rada. Pri pouku me srce kar malo zaboli, ko se učenec določene besede ne spomni v slovenščini in je njegova prva misel v angleščini. Vesela sem, da znate angleško, vendar svojim učencem vedno povem, da je njihov prvi jezik slovenščina, naj ga ohranjajo in skrbijo zanj. Je pa res, da smo v primerjavi z angleščino v nezavidljivem položaju. Aplikacije, ki se jih učenci poslužujete, posnetki, ki jih gledate, vse aktualno, je v angleščini. Slovenščine pa se drži nek mit, da je to dinosaver, ki ga je povozil čas. Obstaja pa še luč na koncu tunela, obstajajo učenci, ki prepoznajo lepoto in pomen slovenskega jezika, kar kažejo z udeleževanjem na raznih literarnih natečajih. To pa me vseeno malo tolaži.

Predstavljam si, da pedagoški poklic velikokrat ni vezan zgolj na delovni čas. Ali ste pogosto z mislimi pri šolskem delu tudi v vašem prostem času? Kako najraje preživljate prosti čas?

Ne, pedagoški poklic ni nikoli vezan na delovni čas. Ko učitelj zapusti šolsko poslopje, ga sicer fizično zapusti, z mislimi pa je še pogosto pri učencih in delu. Že ko si prepričan, da si vse naredil, je vedno še treba kaj pripraviti za naslednji dan. Da o pripravljanju preverjanj, ocenjevanj in nato popravljanju vsega tega niti ne govorim. Kot pomočnica ravnateljice, ki ureja nadomeščanja, pa sem vedno na preži, kdaj bo kateri od učiteljev zbolel, da uredim nadomeščanja. V glavnem, veliko prostega časa zagotovo namenim službi.

Prav pa se mi vseeno zdi, da ves moj prosti čas ni namenjen službi. Imam družino, s katero želim kakovostno preživeti čas. Med vikendi se pogosto odpravimo na izlete, da odkrivamo in spoznavamo neodkrите kotičke Slovenije. Ob popoldnevih, če ostane kaj prostega časa, z otrokoma ustvarjamo, pečemo, igramo družabne igre, skrbimo za cvetlični vrt in hodimo na sprehode. Vedno pa se prehitro začneja nov delovni teden. (smeh)

Katere človeške vrednote pri vas najbolj štejejo? Kaj bi svetovali našim učencem?

Spoštovanje. S spoštljivim odnosom in komunikacijo lahko preprečimo marsikatero zagato. Pravičnost. Ne maram delati razlik, vsi imamo enake izhodiščne možnosti, od nas samih pa je odvisno, kako jih bomo izkoristili. Vztrajnost. Z delom, samodisciplino in trdno voljo lahko posegamo po nedosegljivem. Če se le tako odločimo in pri tem vztrajamo.

Svetujem vam, da najprej prisluhnite sebi, kdo ste, kaj bi radi v življenju postali. Nato si načrtajte cilj. Podajte se na pot, kljub številnim ovinkom, vzponom in padcem nadaljujte. Tudi če ne bo uspelo takoj in v prvo, vztrajajte, spodbujajte se, imejte vizijo. Na koncu boste zagotovo dosegli željeno. Zadovoljni boste sami s seboj.

Iskrena hvala za vaš čas in pogovor, ob enem pa iskrene čestitke ob izvolitvi za novo ravnateljico OŠ Miklavž na Dravskem polju. Želim vam obilo uspehov na poti ravnateljstva.

Luka Dobaj, 9. b

Eva Žitnik, 5. b

DOGAJALO SE JE ...

BISTRA

V Bistri smo si devetošolci v okviru septembrskega tehniškega dne ogledali veliko razstavnih predmetov, npr. modele letal; stare parne stroje, prve avtomobile in Titovo zbirko avtomobilov. Na začetku smo si ogledali modele prvih letal. Izvedeli smo, da pred izdelavo pravega letala naredijo miniaturno verzijo letala. Ko smo končali z ogledom modelov letal, smo se odpravili do prvih avtomobilov in drugih prevoznih sredstev. Tako smo si ogledali tramvaj, vagono lokomotiv in avtomobile civilne zaščite. Nato smo se seznanili z zgodovino razvoja avtomobilov na Slovenskem. Skozi ogled smo izvedeli, da so avtomobili skozi čas postali bolj zmogljivi, hitrejši in cenejši. Na koncu dela muzeja z avtomobili smo si ogledali zbirko avtomobilov Josipa Broza – Tita. Del muzeja je namenjen tudi lovski zbirki. Tam smo videli veliko starega lovskega orožja in nagačenih živali, npr. golobice, orle, rise, sednjake, srne, medvede ... Po ogledu lovskega orožja in nagačenih živali smo šli na ogled poskusov Nikole Tesle, kjer nam je gospod pokazal veliko zanimivih trikov z elektriko. Tam smo Benjamina zaprli v Faradayevo kletko in spustila 2 milijona voltov v njega.

Aleks Marko, Jakob Ploj in Žiga Rajh, 9. a

**STROKOVNA EKSKURZIJA
VRHNIKA IN BISTRA**

Ivan Cankar, poznan kot največji slovenski pisatelj in dramatik, katerega literarna dela so odmevna daleč naokoli širom Slovenije in dlje, preko meja naše lepe male dežele ter vsebujejo bogato izrazoslovje in resnično v sebi odmevajo in prikazujejo bogatost slovenščine, naše materinščine, katere vrednosti se Slovenci bistveno premalo zavedamo in zelo zanemarljivo se o njeni bogatosti in vrednosti vedemo do nje, kakor tudi nemalokrat do del velikih slovenskih mojstrov pisane besede, v katerih sam vrh sodi tudi Ivan Cankar.

Polni navdušenja in veselja smo se devetošolci v četrtek, 14. 9. 2023, v spremstvu učiteljev podali na strokovno ekskurzijo Po poteh Ivana Cankarja. Rano v jutro smo se zbrali pred šolo, pregledali prisotnost, se prešteli in vzeli malico ter se odpravili na pot do Vrhnike, Cankarjevega rodnega kraja. Po dveh tednih od začetka šole smo se že odpravili na ekskurzijo, skozi katero smo spoznavali prehojeno življenjsko in seveda poklicno-pisateljsko pot Ivana Cankarja, ki je hkrati bil tudi prvi slovenski pisatelj, ki se je s pisanjem ukvarjal poklicno. Ivan Cankar se je rodil 10. maja 1876 v mestnem jedru, imenovanem Na klancu, kot osmi od dvanajstih otrok v družini Cankar. Skozi celotno življenje so njegovi otroški spomini in lepi trenutki, ki so se mu pripetili na Vrhniki gojili zelo močno navezanost na Vrhniko, to ljubezen, ki pa jo je čutil do nje, pa je v nekaterih delih tudi prelil na papir in tako je tudi pisatelj rodni kraj večkrat opevan v njegovih izjemnih delih. Zato pa vzajemno in hvaležno ter prav tako tudi ponosno spomin nanj budijo njegova spominska hiša, spomenik, kulturni dom, knjižnica in pot, ki je tudi nas v spoznavanju Ivana Cankarja vodila skozi obronke Vrhnike in kraje, v katerih je svoje srečne dni preživel pisatelj in tam neizmerno užival ter tudi skozi prej omenjene

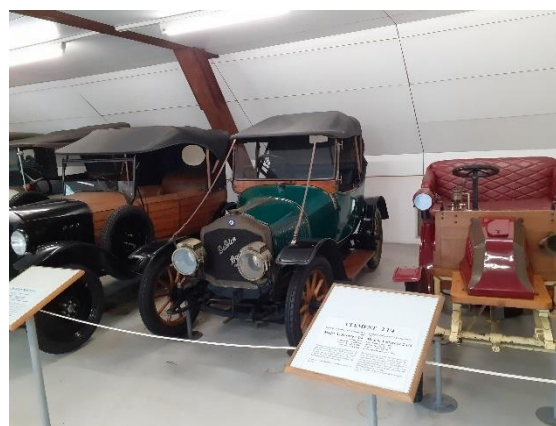

znamenitosti njegovega življenja. Tako smo se po dobri uri vožnje na kratko ustavili na Trojanah za krajši postanek. Ko smo pa naposled prispeli do Vrhnike, pa nas je – ne boste verjeli – na avtobusni postaji Vrhnika pričakal Ivan Cankar osebno! Najprej nas je pozdravil in spretno ter neočitno malo potipal naše predhodno znanje o njem.

Kljub temu da je za marsikoga bila pot mogoče malce dolga in naporna zaradi dokaj hribovitega terena, pa so anekdote o Cankarjevem življenju in ves smeh, ki se je na naših obrazih porodil ob kakšni smešni, premagale vse morebitne ovire. Cankarja je pisana beseda spremljala vse življenje. Že v otroštvu je navdušenje kazal nad bajkami in pravljicami, že kot mladenič pa je tudi sam poprijel za pero in pričel s pisanjem. Sprva je pisal razne pesmi, ki so ga kasneje pripeljale tudi do izdaje lastne pesniške zbirke, vendar je kasneje vizijo nad pesništvom opustil in svojo zbranost preusmeril na prozo. Tako je izdal kar nekaj črtic, ki so kasneje v izdanih zbirkah v knjižnem svetu požele kar veliko zanimanja in pohval. Cankar pa je poleg črtic ustvarjal tudi razne romane, povesti, novele, dramska dela itd. Simbolistični roman Na klancu

črpa motiviko iz življenja Cankarjeve družine in njegove lastne mladosti in spominov nanjo. Sam je zapisal, da je z njim postavil tudi neminljiv spomenik svoji materi. V svojem kratkem življenju, ki se je končalo s prerano smrtjo, nam je zapustil veliko dediščino, vsaj nekoliko hvaležnosti mu pa izkazujemo v spominu nanj in njegova dela. Po slabih dveh urah vodenege ogleda na Vrhniki smo malicali in se zamenjali z drugo skupino, ki je v času našega ogleda in potepa na Vrhniki bila v Bistri, na ogledu Tehniškega muzeja Slovenije, kamor smo se tudi mi po izmenjavi namenili. Tam smo si ogledali kar nekaj znamenitosti, med drugim stare avtomobile, ob katerih smo tudi spoznavali nekdanji promet in se bolj ali manj vsi čudili ob spoznanju razlike med današnjim in prejšnjim načinom potovanja. Ogledali smo si prve avtomobile in kasneje prešli na nekoliko modernejše. Zanimivo je dejstvo, za koliko so se spremenila prevozna sredstva od samega nastanka.

Kasneje smo si pogledali še nekaj luksuznih avtomobilov ter veliko novega izvedeli s področja nekdanjega kmetijstva, prometa, gozdarstva, lovstva, ribištva itd. Ogledali smo si tudi nekaj Teslinih poskusov. Po koncu ogledov smo se odpravili proti domu. Bilo je zelo zanimivo, izvedeli smo veliko novega o Ivanu Cankarju, njegovem bivanju na Vrhniki, njegovi mladosti in njenem vplivu na njegovo kasnejše življenje, o prometu, kmetijstvu in lovstvu nekoč. Polni novih znanj in navdušenja smo se vrnili do šole pozno popoldan in

zaključili s kulturno-tehničkim dnevom dejavnosti.

Luka Dobaj, 9. b

ŠPORTNI DAN KOLESARJENJE

V sredo, 20. 9. 2023, smo osmo- in devetošolci imeli kolesarski športni dan. V šolo smo prišli s kolesi ali pa smo si jih sposodili v šoli. Z nami so kolesarili tudi nekateri učitelji, ki so nas najprej razdelili v skupine. Deveti razredi smo se odpravili prvi na pot – odpeljali smo se do starega dela Miklavža, kjer smo videli razne kmetije. Pot smo nadaljevali mimo rimskih gomil do kolesarske poti, ki nas je vodila do igrišča v Staršah. Pot je nekaterim predstavljala velike ovire in imeli smo tudi nekaj kolesarskih nezgod. Končno smo našo pot končali in prispeli do igrišča. Tam smo dobili malico, iz nahrbtnikov pa potegnili prigrizke. Dobro okrepčani smo naš dan nadaljevali z različnimi športnimi igrami, zaradi katerih se je čisto vsak lahko zabaval po svojem okusu. Zabavali smo se z igro odbojke, nogometa, badmintona in veliko več. Naše športne igre smo nato morali končati in nadaljevati dan s potjo nazaj do šole. Ta pot je bila za nas veliko lažja, saj smo teren, po katerem smo se peljali, že poznali in zato vedeli, kaj nas čaka. Ko pa smo prišli nazaj v šolo, nas je čakalo kosilo, nato pa pot domov. Ta dan smo se vsi zelo zabavali in veselimo se naslednje dogodivščine, ki nas čaka.

Erika Kos, Kiara Šprem in Jan Šalamun,
9. a

EKSKURZIJA V NEMČIJO

V soboto, 7. 10. 2023, smo učenci, ki obiskujemo izbirni predmet nemščina, odšli na dolgo pričakovano dvodnevno ekskurzijo v Nemčijo.

Po nočni vožnji smo v jutranjih urah prispeli v München. To je tretje največje mesto v Nemčiji in glavno mesto dežele Bavarske. Ker so Nemci znani po proizvodnji avtomobilov, smo si ogledali BMW svet. Tukaj so razstavljeni najnovejši modeli avtomobilov in motorjev znamke BMW. Lahko smo sedli na modele motorjev in se spustili po dolgem toboganu. Nato smo se povzpeli na olimpijski stolp. Do višine 183,5 metrov smo se peljali z dvigalom. Ker je bilo dvigalo zelo hitro, so se marsikomu zamašila ušesa. Do vrha smo se morali povzpeti še po stopnicah in na vrhu je bil lep razgled na mesto in okolico. Potem smo šli v Sea life. To je akvarij, v katerem si lahko ogledaš tako morske kot tudi sladkovodne živali. Najbolj zanimiv je bil bazen, pri katerem smo potipali različna morska bitja, na primer jajce morskega psa. Videli smo tudi ribe nenavadnih oblik in velikosti. Ogledali smo si tudi središče mesta, Marienplatz. Tam je bila zelo velika gneča, zato se nismo dolgo zadrževali. Popoldne smo si ogledali še živalski vrt. Opazovali smo številne živali iz različnih koncev sveta. Med njimi smo lahko videli leva in polarnega medveda. Nato smo se odpravili v mladinski hotel. Tam smo se po večerji družili, potem pa utrujeni zaspali. Naslednji dan po zajtrku smo se odpeljali v Legoland. Tam smo preizkusili številne atrakcije, vlakec smrti, vožnjo s čolni in avtomobilčki, laserske dogodivščine ...

Ogledali smo si tudi znamenitosti, zgrajene iz samih kock. Obiskali pa smo lahko tudi tovarno Lego kock.

Po dnevu, polnem doživetij in adrenalina, smo se v ponedeljek zgodaj zjutraj utrujeni, a polni nepozabnih spominov, vrnili domov.

Gal Draškovič, 6. c

V KURETOVI HIŠI IN MUZEJU KRAPINSKIH NEANDERTALCEV

V četrtek, 12. 10. 2023, smo se odpravili na Ptuj, kjer smo obiskali Kurentovo hišo. Polovica skupine je šla po Ptuj in na sladoleđ, polovica pa v Kurentovo hišo. Nato pa smo se izmenjali. Že takoj ob vhodu sem zagledal lutko, oblečeno v kurenta. Nato smo si ogledali kratek, a poučen film o kurentih. Vodička nam je po filmu predstavila štiri vrste kurenta, na koncu pa smo si pogledali različne like poleg kurenta na interaktivni tablici.

Usedli smo se na avtobus, prispeli v Krapino, malo hodili po gozdu in že smo bili v Muzeju krapinskih neandertalcev.

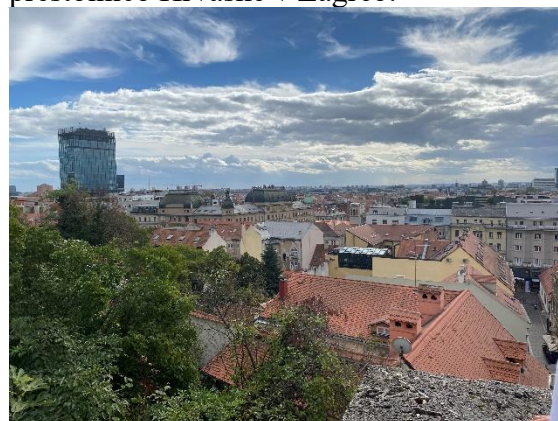
Spet smo si na začetku ogledali zelo zanimiv film, spoznali najditelje ostankov neandertalca, si pogledali, kaj vse so našli v Krapinski jami in kar naenkrat spoznali pralali veliki pok. Začeli smo z enostavnimi oblikami življenja, nato vedno bolj zakomliciranimi, dokler nismo prišli do dinosavrov. Ko so dinosavri izumrli, je nastal avstralopitek, ki se je razvil v neandertalca. O neandertalcu smo izvedeli, če je govoril, katera orodja je uporabljal in kako visok je bil. Na koncu smo si kupili

spominke in se odpravili domov, kjer smo imeli veliko za povedati.

Maj Kolar, 7. c

EKSKURZIJA V ZAGREB

V sredo, 25. 10. 2023, smo se nadarjeni učenci zbrali pred OŠ Miklavž na Dravskem polju in se odpravili v prestolnico Hrvaške v Zagreb.

Po uri in 15 minut smo prispeli do Starčevićevega trga, kjer nas je pričakala vodička. Tu smo pojedli malico, nato pa se odpravili na raziskovanje Zagreba.

Naš prvi cilj je bil obisk Tehničnega muzeja Nikole Tesle Zagreb. Na poti do muzeja smo videli znani hotel Esplanade, sprehodili smo se tudi mimo Botaničnega vrta Zagreb, ki je nekoliko manjši od ljubljanskega. Za kratek čas smo se ustavili pred Narodno in univerzitetno knjižnico v Zagrebu (NUK), ki je sedaj Hrvaški državni arhiv. Stavba arhiva ima več nadstropij, najbolj pomembni dokumenti pa so shranjeni v kleti, v kletnih prostorih arhiva. Vodička nam je rekla, da je to zaradi tega, da ostanejo nepoškodovani v primeru potresa ali požara. V celotnem arhivu pa so dokumenti shranjeni na primerni vlagi in temperaturi.

V tehniškem muzeju Nikole Tesle smo najprej imeli predstavitev o znanem fiziku Nikoli Tesli. Izvedeli smo vse o njegovem življenju, odkritjih in razmišljanju. Nato smo se podali po muzeju, kjer nam je vodič pokazal njegova prva odkritja, za katera smo vsi že slišali, nismo pa si znali predstavljati, kako funkcionirajo. V muzeju je tudi replika rudnika, v katerega smo

lahko šli in si tako lažje predstavljali, kakšni so bili rudniki v preteklosti.

Po končanem ogledu muzeja smo imeli čas za malico, ki smo jo pojedli nasproti košarkarskega kluba Cibone in kipa legendarnega košarkarja Dražena Petrovića. Pot smo nadaljevali do Spodnjega mesta (Donji grad). Na poti smo se ustavili na Trgu Republike Hrvatske, kjer se nahaja Hrvaški nacionalni teater, od koder smo lahko slišali prepevanje opere. Vodička nam je tudi predstavila stavbe okoli trga. Te so pravna fakulteta, glasbena akademija in muzej umetnosti. Muzeja nismo mogli obiskati, saj so ga prenavljali, zaradi potresov leta 2020.

Naše raziskovanje se je nadaljevalo mimo Slovenskega doma Zagreb. To je kulturno posvetno društvo, ki je najstarejše društvo Slovencev v Evropi, ki deluje od leta 1929. Na poti do Cvetnega trga smo videli kip Nikole Tesle, ki je delo kiparja Ivana Meštrovića. Cvetni trg pa ni uradno ime tega trga. Uradno ime je trg Petra Preradovića. Ljudje pa so ga poimenovali Cvetni trg, saj ne glede na dan in uro v tednu vedno lahko trg obiščete in kupite rože.

Naše raziskovanje mesta Zagreb smo nadaljevali do zgornjega dela mesta (Gornji grad). Do tam smo se povzpeli z vlečnico, ki je bila dolga 66 metrov, z njo smo se peljali manj kot le eno minuto.

Takoj na vrhu nas je pričakal stolp, v katerem je bil top. Ta top vsakdan točno opoldne izstrelil in počil. Pot smo nadaljevali proti severu do trga Sv. Marka. Tam smo lahko videli isto imenovano cerkev. Na

strehi cerkve sta bila dva grba, nekdanji hrvaški grb in grb mesta Zagreb. Iz njene severne strani je ustavno sodišče Zagreb. Iz zahoda jo obdaja urad premiera Hrvaške, z vzhodne pa parlament Hrvaške.

Po ogledu cerkve smo si lahko pogledali sliko Matere božje, zaščitnice mesta. Ta slika je ostala nedotaknjena ter je preživela velik požar leta 1731.

Nato smo se vrnili v Spodnje mesto (Donji grad), kjer nas je vodička pripeljala do ene izmed osmih živilskih tržnic v Zagrebu, imenovana Dolac.

Odšli smo proti zahodu do Zagrebške Katedrale, ki je bila prav tako poškodovana med potresom, zato si je nismo mogli ogledati od znotraj. Bila je zelo veličastna. Visoka je kar 92 m, pred potresom je bila za 13 m višja.

Na trgu Bana Josipa Jeličića smo se ustavili ob maketi mesta, da bi obnovili naše znanje, ki smo ga pridobili na ekskurziji.

Nato je sledil del, ki smo se ga vsi najbolj veselili. To je bilo kosilo v McDonald'su.

Ob treh smo se podali nazaj proti Starčevićevemu trgu, kjer nas je pričakal avtobus, in s tem se je končalo naše popotovanje po prestolnici naše južne sosede Hrvaške.

Bilo je izjemno!

Vedad Suljić, 8. b

ZDRAVO ŽIVLJENJE, TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

17. 11. 2023 smo obeležili dan slovenske hrane in spremljajoči Tradicionalni slovenski zajtrk. Tako smo se v okviru naravoslovnega dne Zdravo življenje zbrali ob 8.20 v matični učilnici. Učiteljica nam je predstavila tradicionalni slovenski zajtrk – kdaj ga obeležujemo; da ga sestavljajo mleko, maslo, kruh, med in jabolko, vse lokalno in slovenskega porekla; kako se glasi letošnji slogan: »Kruh za zajtrk – super dan!«. Povedala nam je tudi, kakšna "zgodba" se skriva za tem dnem – da je cilj projekta ozaveščati mlajše, da jedo zajtrk. Nadalje je spregovorila o pomenu lokalno pridelanih živil in o ozaveščanju zdravega

načina življenja. Po tej predstavitvi smo tradicionalni slovenski zajtrk tudi pojedli. Do malice, ki je bila kmalu po zajtrku, smo reševali anketo, prek katere so nas spraševali, kateri obrok je za nas najpomembnejši, zakaj, kdaj zajtrkujemo, kaj ... Po malici je sledil naravoslovni dan Zdravo življenje. Mi, sedmi razredi, smo imeli tri delavnice: ples, pohod in igre. Začeli smo s plesom. Učenci iz kulturno umetniškega društva so nas naučili plesati rašplo. Vsak fant si je izbral svojo punco in že smo plesali. Nato smo se oblekli in se zbrali pred šolo, kjer smo si izmerili srčni utrip in ga vpisali na "srčne kartončke", ki smo jih izdelali že prej, ter se odpravili na pohod. Po vrnitvi smo si spet izmerili srčni utrip in izračunali, kakšen napor nam je ta pohod predstavljal. Na koncu smo se zabavali ob namiznem tenisu, namiznem nogometu, v gibalnici ... Mislim, da je ta dan zelo pomemben, saj ozaveščamo mlade o zdravem življenju.

Maj Kolar, 7. c

USTVARJALNE DELAVNICE

V sredo, 29. 11. 2023, se je na naši šoli že z jutrom čutila posebna energija. Ta dan so namreč v okviru tehniškega dne potekale ustvarjalne delavnice za pripravo na božično-novoletni sejem, katerih smo se veselili in so se jih prvi dve šolski uri lahko udeležili tudi starši, stari starši ali ostali sorodniki učencev naše šole. Res da smo lahko videli več domačih pri mlajših učencih kot pri starejših, a nič za to. Vsi smo ta dan začutili posebno energijo, saj smo vedeli, da se nam bliža praznični december. To smo obeležili z ustvarjanjem božično-

novoletnih izdelkov, ob čemer smo se imeli lepo, se naučili mnogo novih in zanimivih stvari, se družili v prijetnem vzdušju ob poslušanju božične glasbe. Nekateri učenci so v okviru delavnic pekli in je po šoli dišalo po cimetrovih in drugih piškotih, čokoladnih kroglicah. Spet drugi so delali domačo vegeto ali pa ustvarjali – šivali, rezali, lepili ..., in tako naredili čudovite izdelke: adventne venčke, razne smrekice, cofe, okraske, voščilnice ...

Ob koncu tehniškega dne so učenci izrazili željo, da bi takšne dneve imeli večkrat, saj so jim tovrstna medgeneracijska druženja všeč in radi ustvarjajo. Povedali so tudi, da jim je bilo v družbi staršev prijetno in da so se sklepala nova prijateljstva. Nastali izdelki pa so 8. 12. 2023 ob našem tradicionalnem miklavževanju krasili stojnice in jih je bilo moč zamenjati za "Miklavžke" in tako odnesti domov ter z njimi soustvariti praznično vzdušje.

Vedad Suljić, 8. b

BODIMO SRČNI IN BOMO SREČNI

V petek, 8. 12. 2023, smo na šoli izvedli že 17. tradicionalno decembrsko prireditev Miklavževanje z naslovom Bodimo srčni in bomo srečni.

Prireditve, na kateri so sodelovali mnogi učenci naše šole, je potekala v dveh delih. V prvem delu so se s pesmijo, plesom in recitacijami predstavili učenci prvega vzgojno-izobraževalnega obdobja in Podružnice Dobrovce, v drugem delu pa učenci od 4. do 9. razreda matične šole.

Šola je to popoldne pokala po šivih, saj se je v sklopu prireditve odvijal tudi božično-

novoletni sejem. Obiskovalci so za ponujene izdelke prispevali "Miklavžke" in tako odnesli domov čudovite praznične izdelke, ki smo jih učenci, učitelji, starši in sorodniki izdelali na tehničnem dnevu v novembru. Izkupiček se bo namenil za šolski sklad.

Dogajanje so popestrila številna domača društva in šolska čajnica, v kateri so se obiskovalci ob prijetnem druženju in klepetu lahko okrepčali s čajem in kavo ter posladkali s piškoti.

Ob koncu prireditve sta ravnateljica, gospa Dušanka Mihalič Mali, in gospod župan, mag. Egon Repnik, izrazila željo, da se prireditev Miklavževanje ohrani tudi v prihodnje.

Miha Silič, 8. a

SREČANJE S PREDSEDNIKOM USTAVNEGA SODIŠČA REPUBLIKE SLOVENIJE

V sredo, 24. 1. 2024, sem se odpravila v Ljubljano, na Ustavno sodišče Republike Slovenije, kjer je potekal sprejem pri predsedniku Ustavnega sodišča Republike Slovenije, prof. dr. Mateju Accettu, in podelitev nagrad za nagrajence natečaja v zvezi z zdravim življenjskim okoljem, ohranjanjem narave in varstvom okolja. Ena izmed nagrajenk natečaja sem bila tudi sama, zato sem se dogodka z velikim veseljem udeležila.

Ustavno sodišče Republike Slovenije, imenovano tudi Plečnikova palača, je delo našega pomembnega in priznanega arhitekta Jožeta Plečnika. Ko sem to zgradbo videla pred seboj, mi je zastal dih.

Vanjo sem vstopila s strahospoštovanjem. Pri vходу nas je prijazno sprejela gospa Katarina Ratoša, vodja kabineta predsednika, ki nas je popeljala po stavbi in nam ob tem zanimivo pripovedovala o preteklosti te stavbe in Plečnikovi arhitekturi v notranjosti stavbe. Stavba je bila sprva namenjena Zbornici za trgovino, obrt in industrijo. Povedala nam je, da je gospod Plečnik imel rad žive barve, prav tako je želel, da ko so trgovci prišli v to stavbo, da bi se spomnili, da obstaja še marsikaj drugega, boljšega in lepšega od tega težaškega dela.

Nato smo se odpravili v Razpravno dvorano, kjer je moj pogled pritegnilo devet sodniških stolov, pri čemer je bil srednji stol višji od ostalih. Slednji je bil najpomembnejši in namenjen predsedniku.

V dvorani nas je pričakal predsednik Ustavnega sodišča, g. Matej Accetto, v svoji veličastni obleki, imenovani toga. Najprej je namenil par besed prav tej obleki. Povedal je, da je ta obleka precej težka in vroča ter da ima vsak sodnik le eno takšno obleko. Kot zanimivost nam je dejal, da mora biti toga od tal dvignjena točno dvanajst centimetrov, nič več, nič manj. Nato nam je predstavil svoje delo ter kako se je odločil zanj. Govor je še navezal na natečaj in dejal, da se mu zdi prav, da smo lahko na njem sodelovali mladi, saj smo mladi pomembni za prihodnost.

Po njegovem zanimivem govoru smo se odpravili v sosednjo sobo, kjer je bila pogostitev. To je bil tudi čas in priložnost, ko sem lahko poklepetala s sodnikom, se z njim fotografirala ter ga popeljala do svojega razstavljenega dela in mu ga predstavila. Iskreno sem se mu zahvalila, da sem ga lahko spoznala in da je imel tako pristen in topel odnos do nas.

Ta dogodek se bo zagotovo zapisal kot eden najlepših trenutkov v mojem življenju in s ponosom se bom vedno spomnila nanj.

Živa Žitnik, 8. a

PROSLAVA OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

Letos mineva 175 let, kar nas je zapustil največji slovenski pesnik, dr. France Prešeren, ki je v svojih pesmih spodbujal k strpnosti, sožitju, povezanosti – in to vseh narodov. Zato je še toliko bolj živ spomin nanj in še toliko veličastnejša obeležitev osrednjega slovenskega kulturnega praznika, ki je na naši šoli potekala 7. 2. 2024. Tokrat smo proslavo začeli s svojstveno, tudi rockovsko, izvedbo himne izpod spretnih prstov Nika iz 9. a, ki jo je zaigral na električno kitaro. Sledila sta govora g. župana mag. Egona Repnika in ge. pomočnice ravnateljice dr. Katarine Germšek.

Zatem smo slišali pesem z naslovom Pesem o Francetu Prešernu Aline iz 4. d, ki jo je zdeklamirala njena sošolka Mery. Učenci krožka, ki ga vodi učiteljica Janja Štrucl, so prikazali, da so slovenske ljudske pesmi in plesi del bogate slovenske kulturne dediščine – zaplesali so plesa Gospod in gospa ter Točak, medtem ko sta nas otroška pevka zbor pod vodstvom učiteljice Nuše

Vajs navdušila s pesmima Mi smo otroci enega sveta in Moj prijatelj Piki Jakob.

Petošolci so se prek recitalov predstavili s svojim edinstvenim in zelo kreativnim pisanjem z roko, nastalim v Tednu pisanja z roko. Ariana iz 8. a in Gal iz 6. c sta zaigrala na klavir (Gal lastno skladbo), Živa iz 8. a pa na flavto. Šestošolci imajo poleg lastnega besednega ustvarjanja radi Rozo, za katerega jih je navdušila njihova razredničarka Jyoti Jöbstl, ki je celo z njimi zapela pesem Človeška ribica. So pa tudi učenci ostalih razredov literarno ustvarjalni in so nastopili z lastnimi recitali, učitelji namreč spodbujamo kreativno pisanje v okviru pouka slovenščine, literarnih natečajev, tekmovanj ipd., pri čemer nas vsa leta podpira naša ga. ravnateljica Dušanka Mihalič Mali, ki rada prebira nastala besedila učencev ter se veseli skupaj z njimi in nami mentorji njihovih literarnih in drugih dosežkov – tudi na državni ravni. Prireditev, ki sta jo povezovala Lena in Luka iz 9. b, smo zaključili z mislijo, naj se v naših srcih razplamti zavedanje, kako pomembni sta naša kultura ter ljubezen drug do drugega in do domovine.

Dr. Ana Koritnik

SEJEM ALTERMED & FLORA 2024

Osnovna šola Miklavž na Dravskem polju je 16. marca 2024 sodelovala na sejmu Altermed v Celju. Letošnja tema je bila »Projekt Miklavževanje«.

Dan je potekal v prijetnem in sproščenem vzdušju. Ponovno smo uspešno zastopali barve naše šole, saj smo prejeli zlato priznanje.

Janja Štruel

Učenci 5. razredov so pod mentorstvom Nataše Bukovšek Kosi pripravili dramsko igro, ki se je nanašala na življenje nekoč, ko so otroci na večer Miklavža nestrpno čakali dobrega moža in skromnih daril. Med tem časom so si krajšali čas s petjem, izštevankami in ljudskimi plesi.

Učenki 7. razreda sta pripravili Miklavževe presne kroglice, narejene iz suhega sadja in čarobnih začimb, značilnih za mesec december.

Naša stojnica je bila letos povezana s celotnim projektom Miklavževanje, ki je na naši šoli že tradicionalno. Od Ustvarjalnih delavnic, kjer krepimo medgeneracijske odnose, do naše Miklavževe vasi, kjer učenci nastopajo in pripravijo darilni bazar. Na stojnici pa nista manjkala dobri »domači prijatelj« in suho sadje.

OTROŠKI OBČINSKI SVET

V četrtek, 4. 4. 2024, smo se izbrani učenci OŠ Miklavž udeležili otroškega občinskega sveta v organizaciji Občine Miklavž na Dravskem polju.

Ob prihodu do občinske stavbe smo se takoj podali v notranjost skozi glavni vhod in sproti opravili še kratek ogled same stavbe. Prispeli smo do sejne sobe, ki se nahaja v "samih oblakih" občine, in se posedli. V uvodu sta nas pozdravila predsednik odbora za mladino, g. Iztok Peterin, in g. župan, mag. Egon Repnik, ki nam je ob toplem stisku rok veliko povedal o naši občini in njenem delovanju. Tako smo še dodatno obudili znanje in zavedanje o naši lokalni samoupravi. Zbrane nas je nagovorila tudi ravnateljica šole, ga. Dušanka Mihalič Mali. Razdelili smo se v skupine ter po navodilih in smernicah moderatorja dogodka, g. Žige Stopinška, razmišljali o pozitivnih in

negativnih lastnosti naše občine in naše kakovosti življenja v njej. Hitro smo ugotovili, da je veliko več pozitivnih kot negativnih dejstev. Razpravljali smo tudi o naših hobijih, spretnostih, interesih ter aktivnostih in dogodkih, ki se jih v naši lokalni skupnosti radi udeležujemo. Vse navedeno smo strnili na plakate, ki jih je potem vsaka skupina predstavila.

Udeležba na otroškem občinskem svetu nam je dala možnost, da smo predstavili, pohvalili in skozi svoje oči ovrednotili našo lokalno skupnost ter podali nekaj zanimivih predlogov za njen razvoj v nadalje.

Mladi smo zelo veseli in počaščeni, da smo lahko sodelovali na tovrstnem dogodku in da našo lokalno samoupravo zanima naše mnenje in nam prisluhne v vsem, kar predlagamo. Pokazali smo svojo zrelost, ambicioznost in spoštovanje do naše občine. V upanju na nadaljnje sodelovanje in povezovanje mladih z občino smo se zadovoljni nad izkušnjo razšli. Zelo mi je všeč dejstvo, da lahko mladi nekaj naredimo za našo občino. Na vrhove se lahko povzpne le skupaj, s skupnimi močmi.

Luka Dobaj, 9. b

ALEN KRAJNC IZ 9. A SE UDELEŽIL 18. MEDNARODNEGA FESTIVALA OTROŠKE POEZIJE »DJEČIJE CARSTVO 2024« V BANJALUKI

Alen Krajnc iz 9. a in Nik Šafran iz 7. c sta bila med 70 finalisti letošnjega 18. Mednarodnega festivala otroške poezije »Dječije carstvo«. Njun uspeh je izjemen,

saj sta med tistimi sodelujočimi, ki so med 4.500 pesmimi, prispelimi na festival, osvojili 4. mesto.

Letošnji festival otroške poezije je potekal 18. in 19. aprila 2024 v Banjaluki. Alen se ga je udeležil in tako doživel nekaj posebnega, povezanega s svetom poezije, ko se je v živo srečal z znanimi pesniki in pomeril z vrstniki iz Bosne in Hercegovine, Srbije, Črne Gore, Hrvaške, Severne Makedonije in Slovenije ter se skupaj z njimi boril za nagrade.

Tako se je Alen v četrtek zvečer najprej udeležil svečane prireditve podelitve nagrade letošnji kraljici otroškega kraljestva Mirjani Bulatović, pesnici iz Beograda. Prireditev je potekala v Banskih Dvorih.

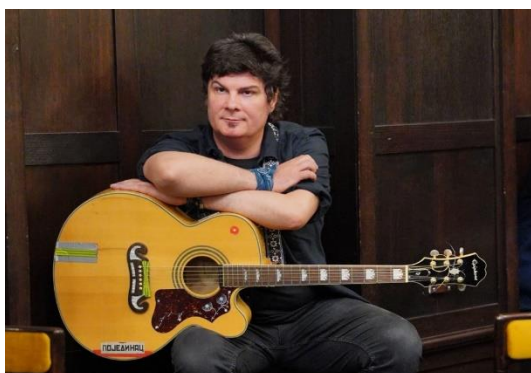
Pesniki gostje, z leve proti desni: Tode Nikoletić, Miroslav Kokošar, Jovo Čulić, Mirjana Bulatović (dobitnica nagrade), Vid Vukelić Vicko, Goran Novakov in Pop D Đurđev. (Vir slike: <https://djecijecarstvo.org/>)

Mirjana Bulatović, pesnica iz Beograda, je bila v prepolni Mestni hiši KC Banski Dvor razglašena za "Princeso otroškega kraljestva".

Pesnici so izročili kip, plaketo, ček (denarno nagrado) in uokvirjeno »Kačjo vezeno«, ki je bila leta 2014 uvrščena na

reprezentativni Unescov seznam nesnovnih kulturnih dobrin. (Vir slike: <https://djecijecarstvo.org/>)

Vsa dogajanja (v Banskih Dvorih, ob slavnostni večerji v hotelu Astorya in v Mestnem gledališču Jazovac, kjer so se pomerili mladi pesniki, med njimi tudi Alen) je s svojimi glasbenimi točkami popestril nepogrešljiv pevec Branimir Rosić – Bane s svojo električno kitaro. Nad njegovimi nastopi smo bili vsi navdušeni. (Vir slike: <https://djecijecarstvo.org/>)

Alen recitira svojo pesem *Smetarska*

Alen prejme posebno nagrado iz rok pesnika Jova Čulića, pesniško zbirko letošnje dobitnice nagrade Mirjane Bulatović.

Alen z mano kot mentorico

Brez dr. Slobodana Stošića pa seveda tega izjemnega festivala otroške poezije ne bi bilo. Je "oče festivala", že 18. leto zapored ga je organiziral. Ideja za festival se mu je porodila, ko je spoznal, kakšna lepota sta kultura in poezija ter kako lepo se je družiti prek otrok, ki razvijajo svoj dar, talent. Poudaril je, da so zanj stih otrok, ki preplavijo celotno Banjaluko, najlepši stih. In ko prejme pesmi otrok iz celotne nekdanje Jugoslavije, jih najprej sam

prebere, šele nato pošlje ocenjevalni komisiji. In kot poudari: njemu so vsi najboljši – zanj so vsi zmagovalci in jih vsako leto Banjaluka pričaka polnih rok. Pripravijo mix glasbe, plesa, pesniki recitirajo svoje pesmi – z namenom, da otroci lažje premagajo tremo.

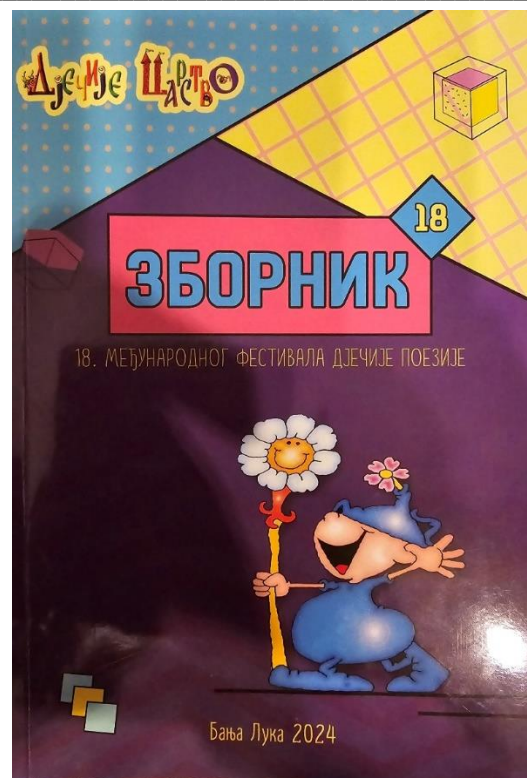

Dr. Slobodan Stošić (direktor festivala), ki je otrokom iz srca zaželel srečo in jim iskreno rekel: "Zame ste vsi zmagovalci."
(Vir slike: <https://djecijecarstvo.org/>)

Za konec je nastala še skupinska fotografija finalistov.
(Vir slike: <https://djecijecarstvo.org/>)

Alenova pesem je objavljena (tudi prevedena v srbski jezik) v Zborniku 18. Mednarodnega festivala otroške poezije. Finalisti, ki so se v živo udeležili festivala in nastopili s svojo pesmijo, so zbornik dobili v dar – tudi Alen ga je odnesel domov in mu bo v lep spomin. V zborniku je objavljena tudi Nikova pesem, saj gre za zbornik pesmi finalistov.

Vsekakor je bilo to doživetje največjega festivala otroške poezije na območju nekdanje Jugoslavije v Banjaluki posebno – ta žar v otrocih, razposajenost, igrivost, sproščenost, lepota otroškega srca, sta nas spremljala ves čas, tudi na poti domov, ko smo v poznejših popoldanskih urah zapuščali Mestno gledališče Jazovac in kasneje Banjaluko.

Dr. Ana Koritnik, mentorica učencem

ŽIGA CELCER IN ELA HOČEVAR STA SE UDELEŽILA LITERARNEGA VEČERA S PESNIKOM TONETOM KUNTNERJEM V GLASERJEVEM SALONU V MALEČNIKU, 19. 4. 2024

Kot smo že pisali med dosežki šole, sta Glaserjev salon z galerijo iz Malečnika in Slovenska matica razpisala natečaj za najboljšo pesem o domovini Sloveniji v treh kategorijah: za 1., 2., in 3. vzgojno-izobraževalno obdobje osnovnih šol Maribora in okolice. Na natečaju so sodelovali tudi naši učenci in med

nagrajenci sta bila Žiga Celcer iz 6. c in Ela Hočevar iz 7. c.

Ela Hočevar, 7. c, med recitiranjem svoje pesmi.

Tako sta se Žiga in Ela skupaj s starši udeležila slovesne podelitve nagrad, ki je potekala v petek, 19. aprila 2024, ob 17. uri v Glaserjevem salonu z galerijo (Župnija sv. Peter pri Mariboru). Povabljeni so spremljali literarni večer s pesnikom slovenske domovinske in domoljubne poezije Tonetom Kuntnerjem, ki je nagrade tudi podelil. Vsi nagrajenci so bili povabljeni, da preberejo svojo pesem.

Moderatorica prireditve je bila dr. Ignacija Fridl Jarc (Slovenska matica), ki je v svojem nagovoru poudarila, da je v slehernem od nas, da spoštujemo, kar so nam predali skozi dolgo zgodovino slovenski domoljubi, slovenske velike osebnosti, ki so zaslužne za to, da danes lahko živimo tukaj, v tej državi, ki se imenuje naša draga Slovenija. Med njimi je nedvomno general Rudolf Maister, čigar se ob 150-letnici njegovega rojstva spominjamo, in prav zato so se odločili, da razpišejo poseben natečaj na tem območju. Natečaj s tistimi, ki bodo ustvarjali prihodnost naše države – natečaj z najmlajšimi, to je z osnovnošolci, da se poklonijo generalu Maistru, ki je zaslužen, da danes na tem območju govorimo slovensko, razmišljamo o svoji domovini in lahko o njej tudi pišemo pesmi.

Tudi besede pesnika Toneta Kuntnerja so se navzočih močno dotaknile, bučno so mu zaploskali. Naš veliki domoljub in rodoljub je namreč poudaril, da ko so rodovi sanjali o svoji državi, smo jo mi pred 33 leti dobili in mi moramo ta čudež ohraniti med narodi, sredi Evrope, dvomiljonski narod sredi Evrope imamo "svojo hišo", to hišo moramo čuvati, ohranjati, negovati, dograjevati – v nebesih pod Triglavom. So veliki narodi, ki nikoli ne bodo imeli svoje države, jih je čez 40 milijonov, to so Kurdi. Mi pa imamo svojo državo in Ivan Cankar, kot je pesnik poudaril in ga tudi citiral, je že pred 80. leti napisal vso vsebino slovenske pomladi, iz katere je nastala slovenska država. Kuntner je takole citiral Cankarja (zgolj izsek citata): "Jaz, bratje, pa vem za domovino in mi vsi jo slutimo. Kar so nam siloma vzeli, za kar so nas ogoljufali in opeharili, bomo dobili povrnjeno in poplačano s stoterimi obrestmi! Naša domovina je boj in prihodnost; ta domovina je vredna najzlahtnejše krvi in najboljšega življenja." Moderatorica programa je v nadaljevanju povabila učence, da so recitali svoje pesmi, ki so nastale v duhu slavnostnega govorca, pesnika Toneta Kuntnerja, ki pravi: "Domovina je tam, kamor se vsak trenutek najraje vračamo od koder koli in kjer koli smo."

Žiga Celcer, 6. c, prejema iz rok pesnika Toneta Kuntnerja nagrado.

Vrhunec tega večera je bila podelitev nagrad najmlajšim, tistim, ki (po besedah dr. Ignacije Fridl Jarc) šele začenjajo razmišljati o svojem odnosu do domovine, odnosu do Slovenije, o svojih čustvih do doma – kaj pomeni dom, kaj družina in na koncu domovina.

Z leve proti desni: Ela Hočevar iz 7. c, dr. Sebastijan Valentan (župnik Župnije Sveti Peter pri Mariboru – Malečnik, tudi pravnik, teolog, pesnik in prevajalec), Žiga Celcer iz 6. c, dr. Ignacija Fridl Jarc (moderatorica večera, Slovenska matica), pesnik Tone Kuntner in nagrajeni učenci drugih šol.

Literarni večer je bil čudovit, prežet v duhu ljubezni do domovine. Udeleženci so povedali, da so doživeli prijazen sprejem, da je bil ambient krasen, domoljubni pesnik Kuntner v živo pa vsekakor pravo doživetje.

Dr. Ana Koritnik, mentorica učencem

19. FESTIVAL LEPOPISJA V ŽIČKI KARTUZIJI

13. 10. 2023 sem se udeležila 19. Festivala lepomisja v Žički kartuziji. Festival se je začel s pevskimi točkami 2. razreda Osnovne šole Špitalič in drugimi. Sledila sta govor župana in podelitev nagrad. Po podelitvi smo si ogledali razstavo vseh pesmi in spisov – vsi naši na roko spisani izdelki so bili zelo dobri. Sledil je ogled Žičke kartuzije. Videli smo mogočne kamnite zidove in hodnike, ki so bili že rahlo porušeni. Šli smo si pogledat tudi cerkev sv. Janeza Krstnika, v kateri je bil tudi njegov kip. Pogostili so nas z zeliščnim

čajem in namazom. Za konec smo si z družino ogledali tudi njihove zeliščne vrtove. Bilo je zelo lepo, saj sem izvedela veliko novega o Žički kartuziji.

Nika Dravec, 6. c

Nika Dravec je s svojo na roko lepo napisano pesmijo na temo »Ustvarjalnost Kartuzijanov« na omenjenem festivalu dosegla 2. mesto, za kar ji iskreno čestitamo.

Po besedah organizatorjev Festivala lepomisja (TIC Slovenske Konjice) je lepa pisava že od nekdaj merilo kulture vsakega posameznika, zato z omenjenim festivalom že leta zapored želijo otroke v času računalništva, sodobnih tehnologij in umetne inteligence še vseeno spodbuditi k samostojno, na roke lepo spisanemu izdelku z osebno noto in sporočilno vrednostjo. Tudi mi učitelji spodbujamo učence k ustvarjanju zelo čitljivih in estetskih ter vsebinsko bogatih rokopisov, zato se z veseljem odzovemo na povabilo organizatorjev in smo zelo veseli lepomisnih dosežkov ter podelitve priznanj in nagrad med zidovi Žičke kartuzije, kjer so pred stoletji nastajali znameniti žički rokopisi in kjer domuje festival.

Dr. Ana Koritnik, mentorica učencem

LUKA DOBAJ – ZLATI DEČEK – NAPISAL SPIS ZA CANKARJEVO TEKMOVANJE 100 % IN OSVOJIL ZLATO PRIZNANJE

Neverjeten, pa vendar še tako verjeten in resničen dosežek Luke Dobaja, učenca 9. b. Na tekmovanju iz slovenščine za Cankarjevo priznanje je namreč dosegel vseh 100 odstotkov in osvojil zlato priznanje. Njegov uspeh je še toliko večji, ker se je to leto sam pripravljal na tekmovanje. Čeprav mu je njegova letošnja mentorica dr. Katarina Germšek prijazno ponudila pomoč pri pripravah, je njeno pomoč zavrnil – verjel je vase, v svoje zmožnosti, tudi grajene na preteklih izkušnjah, saj se vsako leto z veliko predanostjo in ljubeznijo do slovenske književnosti in našega velikana Ivana Cankarja udeležuje tekmovanja, poimenovanega po njem.

Za Luko je treba povedati, da je izjemen pisec, tako esejističnih besedil kot drugih. Še posebej ljuba mu je poezija – ustvarja izjemne pesmi, v katerih se prepletajo teme, ki jih srečamo pri naših velikih imenih – Prešernu, celo glosa je to leto zložil, Cankarju, Gregorčiču, Kosovelu, Jenku ... – v njegovih stihih se zlivajo domoljubje, narodoljubje ..., ljubezen do glasbe, ki ga je pomembno zaznamovala in ga spremlja na vseh poteh življenja. Tudi v šoli in v kraju

je opazen po svojih talentih – uspešno sodeluje na raznih literarnih natečajih, se preizkusi v povezovanju prireditev, piše za šolsko glasilo MIK in še bi lahko naštevati.

Zagotovo je Luka med tistimi, ki je s svojim dosežkom na Cankarjevem tekmovanju ob branju zahtevnega besedila, pustolovske pripovedi Modri otok Irene Androjna, dokazal višje razvite zmožnosti branja in pisanja in tako potrdil temeljno vodilo Cankarjevega tekmovanja, da tovrstnih besedil ne berejo kar vsi učenci v razredu. Sam Luka pa nam je povedal: »Cankarjevo tekmovanje mi vsako leto predstavlja izjemen literarni izziv in se ga zelo rad udeležim, saj mi omogoča, da na papir zlijem sebe, svoja mnenja, svoje občutje in svoje poglede na prebrano delo.«

Luki iskreno čestitamo za izjemen dosežek in želimo, da še naprej zliva na papir sebe, svoja občutja ..., išče skrito, nevidno in celo skrivnostno v svetu književnih besedil – na popotovanju v domišljijo.

Dr. Ana Koritnik, Lukova učiteljica slovenščine

MÜNCHEN – LEGOLAND

strokovna ekskurzija učencev, ki se učijo nemškega jezika

Na naši šoli se učenci in učenke učijo dveh tujih jezikov, angleščine in nemščine. Znanje drugega tujega jezika – nemščine nadgradimo vsaki dve leti tudi z dvodnevним spoznavanjem znamenitosti države, katere jezik se učimo. Tokrat smo se na prvi oktobrski vikend odpravili na raziskovanje nemškega mesta München, ki velja za tretje največje mesto v Nemčiji, z 1,5 milijona prebivalcev. München so raziskovali učenci 5., 6. in 7. razreda. V zgodnjih jutranjih urah so se podali na dolgo pot do bavarskega mesta München.

Pot nas je vodila skozi Avstrijo, kjer smo imeli tudi nočni postanek. V München smo prispeli zjutraj ob 8.00.

Prvi dan je bil namenjen raziskovanju. Ogledali smo si: BMW-svet, Olimpijski stolp in park ter SEALife – vodni svet.

OLIMPIJSKA
VAS

Popoldan smo se sprehodili skozi srce Münchna, Marijin trg »Marienplatz«, kjer smo se na lastne oči prepričali, da je München res veliko mesto, saj je bil trg poln turistov.

Za zaključek sobotnega popoldneva pa smo obiskali še živalski vrt Hellabrunn, ki je eden največjih, najlepših in najbolj urejenih živalskih vrtov na svetu. Ustanovljen je bil leta 1911, leta 1928 pa je postal prvi Geo-Zoo na svetu. Pomeni, da ne gre ravno za klasičen živalski vrt, temveč bolj za naravni rezervat, kjer živali živijo v zelo velikih, sicer ograjenih prostorih na travniških površinah okoli reke Isar. V njem se nahaja 757 vrst različnih živali v odprtih ograjenih prostorih.

PRED VSTOPOM V ŽIVALSKI VRT

Dan smo zaključili v mladinskem hotelu, kjer smo tudi prespali. Zjutraj smo se po zajtrku odpravili na pot proti mestu Günzburg, kjer se nahaja Legoland. Opremljeni z zemljevidi in aplikacijo na telefonu smo se podali na raziskovanje sveta lego kock.

Več o naši dogodivščini si lahko ogledate na spletni strani naše šole.
Učenci in učenke neobveznega in obveznega izbirnega predmeta z učiteljico nemškega jezika
Ines Pečnik.

JURE KOMLJENOVIC, NIKA MIHALIC IN JULIJA NEDOG OSVOJILI DRUGO MESTO V ODDAJI »1, 2 ODER 3« NA NEMŠKI TELEVIZIJI ZDF V MÜNCHNU

Julija, Jure in Nika z voditeljem oddaje Eltonom

Naša dogodivščina se je pričela v ponedeljek, 20. novembra zjutraj, ko smo z letališča v Gradcu poleteli proti Münchnu. Odzvali smo se vabilu televizijske hiše ZDF za sodelovanje v oddaji »1, 2 oder 3«, v kateri sodelujemo že enajsto leto. Prvi dan smo izkoristili za obisk Nemškega muzeja, centra mesta in muzeja igrač.

Nemški muzej - Deutsches Museum von Meisterwerken der Naturwissenschaft und Technik

se nahaja na otoku v reki Isar, ki poteka skozi središče Münchna. Od leta 1903 je eden najstarejših in največjih znanstvenih in tehnoloških muzejev na svetu in se ponaša z impresivno zbirko več kot 28.000 zgodovinskih artefaktov na 50 področjih znanosti in tehnologije. Razstave muzeja vključujejo naravoslovne vede, materiale in produkcijo, energijo, komunikacijo, transport, glasbene inštrumente in nove tehnologije.

Muzej igrač - Spielzeugmuseum

Zbirka igrač v muzeju seže vse do leta 1800. Muzej se nahaja v štirih nadstropjih, kjer so razstavljene igrače iz Evrope in Amerike. V prvem nadstropju so lesene igrače, v ostalih nadstropjih pa sledijo še plišaste igrače, igrače iz stripov...

Marijin trg – Marienplatz

Najhitreje Marijin trg prepoznamo po mogočni mestni hiši. Današnja mestna hiša je atraktivna predvsem zaradi 85 metrskega urnega stolpa in njegove ure, ki trikrat dnevno (11:00, 12:00 in 17:00) zaigra melodijo s pomočjo 43 zvonov, pred nami pa se zavrtijo še figurice, ki prikažejo zgodbo mesta München.

Ta dan nam je vse šlo po načrtih, opravili smo večino ogledov, saj naslednji dan za to ni bilo časa, čakalo nas je snemanje oddaje. Namestili smo se v mladinskem hotelu. Naslednji dan nas je televizijski kombi odpeljal do studia.

Dopoldan smo imeli še organiziran ogled filmskega mesta »**Bavaria Filmstadt**«, kjer smo pokukali v zakulisja filmskih studiev, kjer so snemali filme U-Boot, Asterix in Obelix, Wiking Wiki, Jim Knopf, Neverending Story, Air Force One ...

Julija Nedog

Jure Komljenović
Scena iz filma Neverending Story

Nika Mihalič

Končno je napočil težko pričakovan trenutek – snemanje oddaje. Najprej smo se v prostorih televizijske hiše, v garderobi, preoblekli. Dobili smo rdeče majice z imeni, sledilo je ličenje in že smo imeli poskusno snemanje pred težko pričakovano oddajo.

Preden smo vstopili v snemalni studio, so Nika, Jure in Julija izkoristili trenutek za spominsko sliko.

Nika, Jure in Julija pred snemanjem

Za vse, ki ne veste, kako oddaja poteka:

voditelj postavlja vprašanja na nam do pričetka oddaje neznano temo, kandidati se morajo odločiti med tremi polji in po voditeljevih besedah: »1, 2 oder 3 – letzte Chance – vorbei!« obstanejo pri odgovoru, za katerega menijo, da je pravilen. Utripajoče polje nakaže pravilen odgovor. Oddaja, v kateri smo sodelovali, je bila na sporedu 17. 3. 2024, ob 8.35 na nemškem programu ZDF.

Voditelja Eltona smo spoznali šele tik pred snemanjem.

Naše sodelovanje v oddaji je bilo uspešno, osvojili smo drugo mesto, zmago, ki nam je za las ušla, smo prepustili nemškim tekmovalcem. Tik pred oddajo smo izvedeli, da je tema oddaje **Vidni in nevidni valovi.**

SODELUJOČI IZ SLOVENIJE, AVSTRIJE IN NEMČIJE

Za nami je enkratno doživetje, ki ga nihče izmed nas ne bo pozabil. Vedno se bomo spominjali naše nepozabne dogodivščine v Münchnu.

V kolikor vas zanima še več o naši dogodivščini v Nemčiji, vas vabimo, da obiščete spletno stran OŠ Miklavž na Dravskem polju, kjer je v razdelku Dogodki objavljena daljša predstavitev v sliki in besedi.

Jure Komljenović, Nika Mihalič in Julija Nedog z učiteljico
nemškega jezika Ines Pečnik

Tekmovanje iz znanja kemije

Bronasto priznanje:

- Imad Bratanović

Tekmovanje Za zlato kuhalnico:

Srebrno priznanje:

- Miha Silič
- Živa Žitnik
- Ajda Camplin
- Sara Ledinek
- Žan Zorko

DRŽAVNO TEKMOVANJE ZELENO PERO – Nika in Gal iz 6. c ter Maj iz 7. c SREBRNO PRIZNANJE

Učenci od 6. do 9. razreda naše šole se že leta zapored udeležujejo tekmovanja iz pisanja novinarskega prispevka (oz. nastajajo že kar konkretni strokovni prispevki/članki) na temo ohranjanja narave in varovanja okolja za priznanje **ZELENO PERO**. Tudi letošnje tekmovanje je organiziralo Društvo Planet Zemlja, in sicer v sodelovanju z Muzeji Radovljiške občine.

Tema letošnjega tekmovanja je bila **Čebele in človek v času podnebnih sprememb**.

Takole so med drugim zapisali: *»Ljubezen do čebel ima na Slovenskem dolgo tradicijo. Pravzaprav bi skoraj z gotovostjo lahko zatrdili, da takšnih dežel s tako bogato naravno in kulturno dediščino, vsestransko in raznoliko prepleteno s čebelarstvom, kot je naša, ni veliko v svetu.«*

To je spodbudilo mlade, tudi naše učence, da so raziskali to področje, razmišljali o vse bolj pereči ekološki problematiki in pomenu čebel.

V razpisani temi je bilo zapisano tudi, da so v letu 2021 v Muzejih Radovljiške občine postavili novo stalno razstavo z naslovom *Živeti skupaj. O čebeli in človeku*, kjer ima posebno mesto tudi opozarjanje na izzive, s katerimi se čebele in drugi oprasovalci soočajo danes. Okoli tri četrtine poglavitnih rastlinskih vrst na svetu vsaj delno potrebuje oprasovalce. Ti so nepogrešljivi pri ohranjanju biodiverzitete, povečevanju donosa pridelkov in podpiranju prehranske varnosti. Pomembno prispevajo k ohranjanju kakovosti pridelkov, ki vplivajo na našo prehrano in zdravje. Oprasovalci so torej z več vidikov ključnega pomena za trajnostni razvoj. Podnebne spremembe, ki vplivajo na pridelavo hrane, gojenje pretežno monokultur, segrevanje ozračja, bolezni, uporaba kemijskih sredstev za zaščito rastlin in drugi škodljivi vplivi pa jih vse bolj ogrožajo. Kakšna bo naša prihodnost?

Vse to in še več so se spraševali naši učenci in pripravili odlične novinarske prispevke na dano temo. In to zelo uspešno, saj so se na državno tekmovanje uvrstili vsi trije sodelujoči učenci: **Nika Dravec (6. c)**, **Gal Draškovič (6. c)** in **Maj Kolar (7. c)** in na njem osvojili **srebrno priznanje na državni ravni**. In tako so se v petek, 17. 5. 2024, udeležili slavnostne podelitve priznanj, ki je potekala v Radovljici, v Baročni dvorani Radovljiške graščine. Po podelitvi priznanj in priložnostnih daril so jih organizatorji popeljali po muzeju.

Vsem sodelujočim učencem čestitamo za čudovit dosežek!

Dr. Ana Koritnik, mentorica učencem

ODBOJKA

PREDTEKMOVANJE ZA OBMOČNEGA PRVAKA

V sredo, 22. 11. 2023, smo se z učenkami pomerile na tekmovanju v odbojki za starejše deklice, ki je potekalo v dvorani OŠ Miklavž na Dravskem polju. Šolo so zastopale naslednje učenke: **Mija Krempl** (8. c), **Alina Koder**, **Taja Pekič**, **Lili Vidonja**, **Eva Zupanič** (vse 7. a), **Lara Zver** (7. c), **Aria Bunderla Gomboc** (7. d) in **Anne Arnuš** in **Sara Fras** (obe 6. a), **Tara Grabrovec** (6. b) in **Selina Pajič** (6. c).

Rezultati

OŠ Miklavž : OŠ Slivnica = **1:2** (25:16, 14:25, 8:15)

OŠ Fram - se tekmovanja niso udeležili

Končni vrstni red:

1. mesto – OŠ Slivnica
2. mesto – **OŠ Miklavž**
3. mesto – OŠ Fram

Naša ekipa deklic se je kljub mladosti (le ena devetošolka) odlično upirala nasprotnicam iz OŠ Slivnica. Tako da je pred njimi še lepa prihodnost ...

Čestitke vsem igralkam za srčnost, borbenost in dobre poteze ter navijačem, ki so poskrbeli za motivacijo in dobro vzdušje v dvorani.

Prispevek pripravila: Andreja Kolander

POROČILO O TEKMOVANJIH V ŠOLSLEM LETU 2023/2024

Vrsta tekmovanja: **KOŠARKA** - STAREJŠI DEČKI 2009 in mlajši – **6. mesto v državi !!!**

PODROČNO PRV. MB 1. turnir je bil igran na OŠ Miklavž, v čet 19.10.2024:

OŠ Miklavž :	OŠ D.Kobala	51 : 33
OŠ F. Prešerna :	OŠ J. Padežnika	37 : 31
OŠ F. Prešerna :	OŠ D.Kobala	58 : 20
OŠ Miklavž :	OŠ J.Padežnika	32 : 23

PODROČNO PRV. MB 2. turnir je bil igran na OŠ Miklavž, v pet 17.11.2024:

OŠ Miklavž:	OŠ L. Pliberška	35 : 33
OŠ Miklavž:	OŠ Tabor I	41 : 18
OŠ L. Pliberška:	OŠ Tabor I	70 : 20

Na finalni turnir se je uvrstila **OŠ Miklavž**.

PODROČNO PRVENSTVO – finalni turnir je bil odigran na OŠ Lenart, v tor 17.12.2013:

	OŠ Borci za sm :	OŠ F. Rozmana	42 : 37
	OŠ Lenart:	OŠ Miklavž	39 : 43
za 3. mesto	OŠ F. Rozmana:	OŠ Lenart	49 : 37
Finale	OŠ Borci za sm:	OŠ Miklavž	47 : 38

Vrstni red PODROČNO PRV. : 1. OŠ Borci za sm **2. OŠ Miklavž** 3. OŠ F. Rozmana 4. OŠ Lenart

DRŽAVNO PRV. ¼ FINALE - turnir je bil odigran na OŠ III M. Sobota, v čet 25. 1. 2024:

OŠ III Murska Sobota :	OŠ Miklavž	52 : 44
OŠ Miklavž :	OŠ Poh. Bataljona Sl. Bistrica	35 : 29
OŠ III Murska Sobota :	OŠ Poh. Bataljona Sl. Bistrica	44 : 42

Vrstni red DRŽAVNO PRV. ¼ finale: 1. OŠ III M. Sobota **2. OŠ Miklavž** 3. OŠ PB Sl. Bistrica

DRŽAVNO PRV. ½ FINALE - turnir je bil odigran na OŠ Miklavž, v čet 22. 2. in v tor 12.3.2024:

OŠ Miklavž :	OŠ Lj. Vrt Ptuj	37:36
OŠ Lj. Vrt Ptuj :	OŠ Nazarje	62:42
OŠ Miklavž :	OŠ Nazarje	58:47

Vrstni red DRŽAVNO PRV. ½ finale: **1. OŠ Miklavž** 2. OŠ Lj. Vrt Ptuj 3. OŠ Nazarje

DRŽAVNO PRV. FINALE DIVIZIJE VZHOD - igrano na OŠ Miklavž, v sredo, 19.3.2014:

OŠ Miklavž :	II. OŠ Rogaška Slatina	48 : 57
OŠ Vransko - Tabor :	OŠ Borcev za sm	65 : 36
II. OŠ Rogaška Slatina :	OŠ Borcev za sm	69 : 40
OŠ Vransko - Tabor:	OŠ Miklavž	58 : 31

Na finalni turnir državnega prvenstva sta se uvrstili **OŠ Vransko - Tabor in II. OŠ Rogaška**

Šolska ekipa:
 SILIČ Žiga, PERKO Lan, SULJIĆ Vedad,
 PODGORELEC Miha, TRUBAJIĆ Nikola, JURENEC
 Andraž, NAHTIGAL Teo, LESKOVAR Maks,
 KRYEZIU Lorik, TERZER Matic, IVANČIĆ Rok,
 HODŽIĆ S. Adriano, GAAL Luka, KRESNIK Matej
 Gal, ROBNIK Lan, FURJAN Tadej.

Trener ekipe: **KALEZIČ Miro.**

POROČILO O TEKMOVANJIH V ŠOLSLEM LETU 2023/2024 Vrsta tekmovanja: **KOŠARKA** MLAJŠI DEČKI rojeni 2011 in mlajši**PODROČNO PRV. - 1. Turnir: je bil odigran na OŠ Miklavž, v pon 18.3.2024 :**

OŠ Miklavž	:	OŠ F. Rozmana	40 : 17
OŠ F. Rozmana:		OŠ Rače	41 : 19
OŠ Miklavž	:	OŠ Rače	36 : 8

PODROČNO PRV. - 2. Turnir: je bil odigran v v OŠ Ruše, v pet 5.4.2024:

OŠ Ruše	:	OŠ Miklavž	33:57
OŠ Miklavž	:	OŠ J. Padežnika	51:27
OŠ Ruše	:	OŠ J. Padežnika	36:39

Na finalni turnir se je uvrstila OŠ Miklavž.

PODROČNO PRVENSTVO: Finalni turnir je bil igran na OŠ B. Iliča, v tor 9.4.2024:

	OŠ B. Iliča	OŠ Miklavž	30:19	Končni vrstni red: 1. OŠ B. Iliča 2. OŠ Borcevec za sm 3. OŠ Miklavž 4. OŠ Bratov Polančič
	OŠ Borcevec za sm	OŠ Bratov Polančič	30:25	
za 3. mesto	OŠ Miklavž	OŠ Bratov Polančič	28:22	
Finale	OŠ B. Iliča	OŠ Borcevec za sm	42:36	

DRŽAVNO PRV. ¼ FINALE - 3. SKUPINA: igrano na OŠ Brežice, v čet 11.4.2024:

OŠ Brežice	OŠ Frana Roša Celje	29:44	Končni vrstni red: 1. OŠ F. Roša Celje 2. OŠ Vransko T. 3. OŠ Miklavž
OŠ Frana Roša Celje	OŠ Miklavž	38:20	
OŠ Brežice	OŠ Miklavž	54:51 ^{PP}	

V ½ finale Državnega prv. se je uvrstila OŠ Frana Roša Celje

Ekipa:

TERZER Mitja, LESKOVAR Maks, GAAL Luka, KRESNIK Matej Gal, IVANČIČ Rok, HODŽIČ S. Adriano, MINGAZOV Denys, ROBNIK Lan, SULJIČ Imran, ZUPANČIČ Gal, RISTIČ Svit, KOMLJENOVIC Jure
RIHTAR Vito, PAPOTNIK Lan, KOLAR Jure, BARBARIČ Nejc...

Trener: Kaležič Miro.

POROČILO O TEKMOVANJIH V ŠOLSLEM LETU 2023/2024

Vrsta tekmovanja: **NOGOMET** - STAREJŠI DEČKI, rojeni 2009 in mlajši

PODRČNO PRV. – 1. turnir je bil odigran v Dvorani Tabor, v sre. 23.11.2023. Rezultati:

OŠ MIKLAVŽ	OŠ DRAGA KOBALA	3 : 0	Končni vrstni red: 1. OŠ Kamnica 9t 2. OŠ Miklavž 8t 3. OŠ F. Prešerna 7t 4. OŠ D. Kobala 3t 5. OŠ L. Pliberška 1t
OŠ KAMNICA	OŠ L. PLIBERŠKA	2 : 0	
OŠ MIKLAVŽ	OŠ F. PREŠERNA	1 : 1	
OŠ KAMNICA	OŠ DRAGA KOBALA	6 : 0	
OŠ F. PREŠERNA	OŠ L. PLIBERŠKA	4 : 2	
OŠ MIKLAVŽ	OŠ KAMNICA	2 : 1	
OŠ DRAGA KOBALA	OŠ L. PLIBERŠKA	3 : 0	
OŠ KAMNICA	OŠ F. PREŠERNA	3 : 2	
OŠ MIKLAVŽ	OŠ L. PLIBERŠKA	1 : 1	
OŠ F. PREŠERNA	OŠ DRAGA KOBALA	3 : 2	

PODROČNO PRV. - FINALNI TURNIR - igrano v Dvorani Tabor, v čet. 30.11.2023:

1/8 finala	OŠ F. Rozmana	OŠ Miklavž	1 : 0
Za 3. mesto	OŠ Kamnica	OŠ B. Polančičev	4 : 0
Finale	OŠ Lenart	OŠ Borcev za sm	3 : 1
Končni vrstni red tekmovanja:			
1. OŠ Lenart, 2. OŠ Borcev za sm, 3. OŠ Kamnica, 4. OŠ B. Polančičev			

Naša šolska ekipa:

DELIĆ Nikola, EMERŠIČ Tian, VOGLAR Luka, ČEH Jaka g*, VEBER Žan, BLAGUS Žak,
HORVAT Benjamin g*, BEGOVIĆ Amar, MUJČINOVIĆ Admir, PONUDIČ Anei,
NUHANOVIC Husko.

Vodja ekipe: KALEZIČ Miro

ODBOJKA – MLAJŠE DEKLICE

Območno tekmovanje

V torek, 14. 5. 2024, so se učenke 6. in 7. razreda pomerile v igri male odbojke. Na območnem tekmovanju, ki je potekalo v šolski športni dvorani, so šolo zastopale naslednje učenke: **Anne Arnuš** in **Sara Fras** (6.a), **Tara Grabrovec** (6.b), **Selina Pajić** in **Nika Dravec** (6.c), **Eva Zupanič**, **Taja Pekič**, **Alina Koder** in **Lora Karakaš Korošec** (vse 7. a), **Lara Zver** (7. c), **Aria Bunderla Gomboc**, **Kaja Berko** in **Kiara Rojko** (vse 7.d), ki pa je zaradi poškodbe tokrat tekmovalke spodbujala s klopi.

Naše učenke so v bučnem navijanju navijačev pokazale izjemno borbena igro ter dobre poteze proti tekmovalkam OŠ Lenart, OŠ Selnica in OŠ Ruše. Po treh nizih z vsako šolo so z 2:1 premagale vse tri nasprotnice ter se uvrstile v finale območnega tekmovanja.

1. mesto: OŠ MIKLAVŽ
2. mesto: OŠ LENART
3. mesto: OŠ RUŠE
4. mesto: OŠ SELNICA

Iskrene čestitke tekmovalkam ter hvala navijačem in učenkam pri zapisnikarskih mizah (Ela Štrucl, Zoja Žvajkart, Alisa Nežmah in Lili Vidonja, vse 7.a).

Prispevek pripravila: Marjetka Klep

ATLETSKA OLIMPIJADA – PODROČNO TEKMOVANJE

V ponedeljek, 13. 5. 2024, so najboljši atleti naše šole sodelovali na Področnem prvenstvu mesta Maribora na atletskem stadionu Poljane. Rezultati:

Učenec - učenka	Disciplina	kategorija	rezultat	uvrstitev
HOČEVAR Ela	<i>Skok v daljino</i>	mlajše deklice	4,69	1. mesto
BERKO Kaja	<i>Skok v višino</i>	mlajše deklice	1,34	1. mesto
HMELAK Aljaž	<i>Tek na 300 m</i>	starejši dečki	50,74	2. mesto
SILIČ Žiga	<i>Skok v višino</i>	starejši dečki	1,52	3. mesto
HMELAK Matic	<i>Met Vortexa</i>	mlajši dečki	50,74	3. mesto
TERZER Mitja	<i>Skok v višino</i>	mlajši dečki	1,30	3. mesto
KODER Alina	<i>Tek na 60 m</i>	mlajše deklice	9,00	4. mesto
ZVER Lara	<i>Tek na 300 m</i>	mlajše deklice	51,67	4. mesto
HORVAT Benjamin	<i>Skok v daljino</i>	starejši dečki	4,56	5. mesto
BREZNIK Lana	<i>Skok v višino</i>	starejše deklice	1,25	5. mesto
GAAL Luka	<i>Tek na 60 m</i>	mlajši dečki	8,99	5. mesto
LESKOVAR Maks	<i>Tek na 300 m</i>	mlajši dečki	50,49	5. mesto
VORŠIČ Julija	<i>Tek na 600 m</i>	mlajše deklice	2:03,95	5. mesto
MERČNIK Matevž	<i>Tek na 1000 m</i>	starejši dečki	3:17,28	6. mesto
LAMPRET Lucija	<i>Suvanje krogle</i>	starejše deklice	7,17	6. mesto
DIMITRIJEVIČ Luka	<i>Tek na 300 m</i>	mlajši dečki	51,10	6. mesto
REPNIK Tia	<i>Met Vortexa</i>	starejše deklice	36,51	7. mesto
MINGAZOV Denys	<i>Skok v višino</i>	mlajši dečki	1,25	7. mesto
GRABROVEC Tara	<i>Skok v višino</i>	mlajše deklice	1,15	7. mesto
POSTRUŽNIK Tia	<i>Skok v višino</i>	starejše deklice	1,15^P	8 mesto
ARNUŠ Anne	<i>Tek na 60 m</i>	mlajše deklice	9,28	8. mesto
BYTYQI Arian	<i>Suvanje krogle</i>	starejši dečki	9,39	8. mesto
IVANČIČ Rok	<i>Skok v daljino</i>	mlajši dečki	3,81	9. mesto
DURGUTOVIČ Jasmin	<i>Tek na 60 m</i>	mlajši dečki	9,15	10. mesto
RISTIČ Svit	<i>Tek na 600 m</i>	mlajši dečki	2:02,35	10. mesto
REPIČ Luka	<i>Tek na 600 m</i>	mlajši dečki	2:05,51	11. mesto
PODGORELEC Luka	<i>Tek na 1000 m</i>	starejši dečki	3:26,90	12. mesto
MARKO Aleks	<i>Suvanje krogle</i>	starejši dečki	8,58	12. mesto
OMEROVIČ Imran	<i>Suvanje krogle</i>	starejši dečki	7,75	13. mesto
ŠPRAH Alisa	<i>Tek na 300 m</i>	starejše deklice	57,06	15. mesto
HARB Teo	<i>Met Vortexa</i>	starejši dečki	48,86	20. mesto
ŠALAMUN Jan	<i>Tek na 60 m</i>	starejši dečki	8,61	27. mesto
KLINÉ Vito	<i>Met Vortexa</i>	mlajši dečki	31,62	28. mesto
EMERŠIČ Tian	<i>Tek na 60 m</i>	starejši dečki	9,49	37. mesto

Čestitke vsem učenkam in učencem, ki so zastopali barve naše šole, še posebej osvajalcem medalj!

VESELA ŠOLA

Bi znali odgovoriti na vprašanje, kaj je Turingov test ali kako se imenuje priljubljen japonski kolesarski šport? Veste morda, kdo je bil Italo Calvino? Kaj pa dodo?

Veselošolci to vemo. In še več, saj smo se celo leto pripravljali na šolsko in državno tekmovanje. Spoznavali smo ptice, poplave, pravljice, umetno inteligenco, lažne novice, kolesarjenje in še mnogo več. Na državno tekmovanje se je uvrstilo 11 učencev od 4. do 9. razreda. Vsi med njimi so prejeli bronasto priznanje. **Ela Ficko iz 5. b-razreda in Maj Kolar iz 7. c-razreda sta prejela srebrno priznanje.**

Lena Gračner iz 9.b-razreda je prejela zlato priznanje in posebno nagrado za dosežek. Mentorici Darja Nerat in Petra Žunko čestitava vsem, tudi tistim, ki so se udeležili šolskega tekmovanja, hkrati pa spodbujava vse radovedneže, da se nam v naslednjem šolskem letu pridružite.

Petra Žunko

BRALNA ZNAČKA V ŠOLSLEM LETU 2023/24

"Če misliš, da je branje knjig dolgočasno, jih bereš narobe." – neznani avtor

V tem šolskem letu je polovica učencev »pravilno« brala knjige. Res so učenci nižjih razredov pridni in velikokrat v svojem prostem času posežejo po knjigi, v najstniškem obdobju pa je želja po knjižnem druženju manjša.

Ampak vseeno si je v 9. razredu 6 učencev pribralo naziv Zlata bralka, zlati bralec in knjižno nagrado za devetletno branje za bralno značko, ki jo podeljuje Društvo Bralna značka Slovenije. Prejeli so pesniško zbirko Mali črv Oto Lovra Matiča z ilustracijami Tomaža Lavriča.

In ostali? Preverite število bralcev po razredih v razpredelnici.

1. razred	2. razred	3. razred	4. razred	5. razred	6. razred	7. razred	8. razred	9. razred
70	65	66	68	29	26	19	11	6

Čestitke bralcem in mentoricam.

Vsem želim, da vas knjiga spremlja tudi v času počitnic.

Petra Žunko, koordinatorica

Tajda Pušnik, 6. c

S KUHANJEM OŽENJENE KAŠE IN AJDOVEGA KRAPCA DO SREBRNEGA PRIZNANJA

Učenci 8. a-razreda: Ajda Camplin, Sara Ledinek, Živa Žitnik, Miha Silič, in učenec 8. b, Žan Zorko, so se v torek, 25. 9. 2023, udeležili tekmovanja za Zlato kuhalnico, v Srednji šoli za gostinstvo in turizem v Celju. Najprej so žrebali številko delovnega mesta (številko 10). Učenci so si najprej pripravili sestavine in posodo za kuhanje in vse pripomočke. Napočil je veliki trenutek – kuhanje. Učenci so pripravili mineštro, gratinirane palačinke s skuto in borovnicami in brezalkoholni napitek z vrtnicami. Pri kuhanju so bili zelo spretni.

Slika 1: Delovno mesto

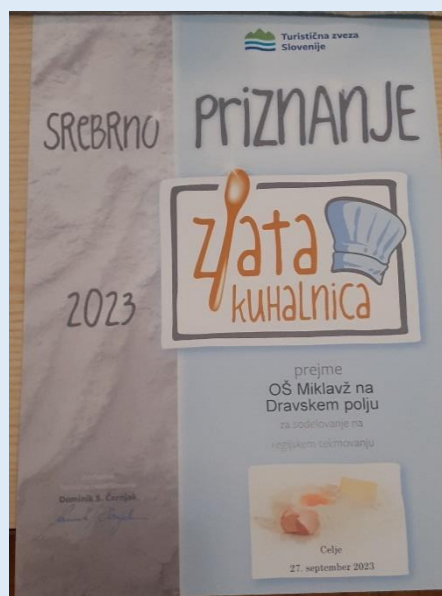

Slika 2, 3: Pogrinjek s pripravljenima jedema in napitkom za ocenjevanje.

Kuhali so po receptu, ki so ga oblikovali sami. Pripravljene jedi so postregli komisiji in pripravili pogrinjek za ocenjevanje.

Slika 4: Pred razglasitvijo rezultatov

Slika 5: Srebrno priznanje

OD 1. DO 3. RAZREDA

UTRINKI 1. A-RAZREDA

Asja Pajić, 1. a

David Veis, 1. a

Filip Kranjc, 1. a

Hana Hudrap, 1. a

Paulina Klasinc, 1. a

Tibor Žakelj, 1. a

Vid Kopše, 1. a

Zala Soko, 1. a

TO SEM JAZ

Meni je ime Luka. Rad se igram z Aleksom. Želim si zajčka. Imam sestro Mašo in brata Nika. Rad igram nogomet. Star sem sedem let. Rad jem jabolka, lubenico in banane. Rad se igram z Davidom.

Luka Mitković, 1. a

Ime mi je Ariana. Rada pišem. Imam dva brata. Hodim v šolo. Doma sem na Skokah. Rada imam učiteljici. Rada se učim. Moja prijateljica je Paulina. Rada se igram.

Ariana Šošterič, 1. a

Ime mi je Tim. Rad bi imel hrčka. Tudi rad poslušam pravljice za lahko noč. Rad se igram igro lovljenje. Najraje igram nogomet. Hodim na judo. Rad se družim s sosedom Nikom.

Tim Jošt, 1. a

Ime mi je Nika. Stara sem sedem let. S sestrico Mino se rada učim in igram. Hodim na kickboks.

Nika Jevđenić, 1. a

Sem Ožbej. Imam dva brata en je Gašper, en pa Anže. Z atejem in mamo se vozim s kolesom. Imam bratranca Urbana, star je šest let. Igra harmoniko. Plešem folkloro.

Ožbej Pleteršek Črnko, 1. a

ŠOPEK ZA MAMO, 1. A

Sem Ajša. Prihajam iz Bosne. Hodim v 1. a. Imam dve sestri Ajno in Amino. Rada se igram z Lejlo. Ona je moja prijateljica iz Bosne. Rada jem lubenico in jagode. Imam učiteljici Alenko in Marjano.

Ajša Pajić, 1. a

Ime mi je Staš. Imam brata in sestro. Rad se igram z bratom. Imam prijatelje in hodim v 1. a. Obiskujem nogomet, skupino U7. Učim se igrati na bobne. Rad jem hamburger in školjke.

Stoš Zorko, 1. a

Ime mi je Said. Živim na Skokah. Imam sestro Zehro, Eljizabeto, Ajlo in Saro ter brata Alima in Omerja. Star sem sedem let. Rad delam nalogo, berem, igram nogomet in se igram s Timom. Rad jem jabolka, vozim kolo in zelo rad pojem. Hodim v 1. a.

Ebu Said Kajtazi, 1. a

Ime mi je Svit. Rad imam sladkarije in se rad igram. Vozim kolo. Imam sestro Zalo in prijatelja Tiborja. Hodim v 1. a.

Svit Serdinšek, 1. a

Sem Paulina in imam mlajšega bratca Oliverja. Imela sem ljubljénčka z imenom Kepica. Rada ustvarjam, rišem avtoportret, igram in se kopam. Hodim v 1. a. Rada imam učiteljici. Rada imam sladoledno lučko, sestavljam rime, recitiram in treniram judo. Obožujem šolo in morske deklice. Rada berem berilo.

Paulina Klasinc, 1. a

PROMETNA NESRECA

V MAČJU
EM
MARIBOR
U JE BILA
POPLAVA
SAJ RTBUMI
VA LNIKI
KODA BILI OTP

POLICIJA JE JOVI
LOVECA ZAPRTO

V TERGOVINO
JE VDERLE
EN MAČEK. !!!!!
NEKDO JE VDERV
V HISO. VLOHIL

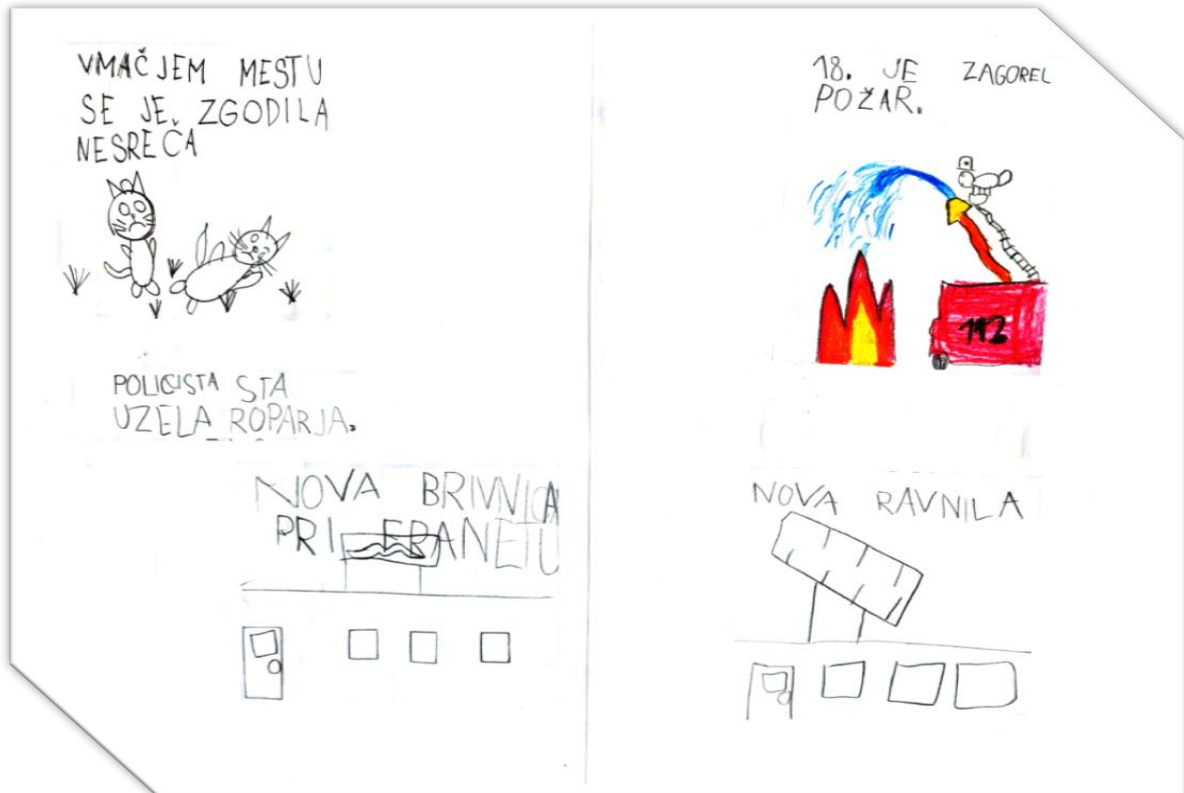
LIZA MUČA JE
BILA BREJA

MUČA EVA JE O
SVOJILAKRONO
NA PLESU NA
TEKMI SO ZMAGA
KI MUCKI NA BO
5 C DOG BODD
DAJA KI BOJO NA STOP
ALI PRVOŠOLETI MUCKI

ZAPOR

V MAČJEM MESTU
SE JE ZGODIL
ODASEJE MA
ČJI LOPAR JE
UKRADEV. DE
NAR IN KRI
STALE IN KO
VANČKE.

EN MAČEK JE
NAŠO KROMPIR
IN PONESRIČI
GAJE JE RUKNIL
AUTO IN JE SE
BIL ŽIV

Avtorji Mačjega časopisa so učenci 1. a

UTRINKI 1. B-RAZREDA

TO SMO MI,
 UČENCI 1. B-RAZREDA!
 KO SMO V ŠOLO VSTOPILI,
 SI NISMO MISLILI,
 KOLIKO NOVIH STVARI BOMO OSVOJILI.
 ZATO DOVOLITE NAM,
 DA SE PREDSTAVIMO VAM!
 V KRATKIH RIMAH VAM NEKAJ O SEBI POVEMO,
 ŠE PREDEN V DRUGI RAZRED GREMO!

JAZ SEM LUKAS,
 Z ŽOGO SE RAD IGRAM
 IN SEM VEDNO NASMEJAN.

JAZ SEM NIKA,
 Z DOJENČKI SE RADA IGRAM VSAK DAN.

JAZ SEM ALEX,
 Z LETALI SE RAD IGRAM,
 DOMA DOSTI AVTOMOBILČKOV IMAM.

JAZ SEM LORENA
 IN MOJ NAJLJUBŠI PLES JE MACARENA.

JAZ SEM LUKA,
 IZ LEGO KOCK SESTAVLJAM ROBOTE
 IN PRI DEDKU JEM JAGODNE DOBROTE.

JAZ SEM ENEJ,
RAD PLAVAM IN SE ZABAVAM.

JAZ SEM LISA,
ZA KONJA SKRBIM
IN SE JAHANJA VESELIM.

JAZ SEM ZOJA,
MALA SEM PO POSTAVI
IN RADA TEKAM V NARAVI.

JAZ SEM ZOJA,
MOJEMU KONJU BINE JE IME
IN Z MANO NA POTEPI GRE.

JAZ SEM LUNA,
RADA PIŠEM IN TUDI RIŠEM.

JAZ SEM EMMA,
MATEMATIKO RADA IMAM
IN SE Z RAČUNI IGRAM.

JAZ SEM HANA,
KUŽKA IMAM
IN SE Z NJIM RADA IGRAM.

JAZ SEM MAŠA,
VEDNO VSE PO PRAVICI POVEM,
VSE OPAZIM IN VSE VEM.

JAZ SEM STELLA,
LOVIM SE RADA,
MOJA NAJLJUBŠA SLADKARIJA JE
ČOKOLADA.

JAZ SEM MARK,
RAD NOGOMET IGRAM
IN HITRO GOL DAM.

JAZ SEM DORA,
POJEM, PLEŠEM, SE VRTIM
IN SE ZRAVEN VESELIM.

JAZ SEM LENA, NEMŠKO RADA SE UČIM,
V ŠOLO NIKDAR NE ZASPIM.

JAZ SEM IAN
IN KOŠE RAD ZABIJAM.

JAZ SEM VID,
TRENINGE NOGOMETA IMAM
IN SE S PRIJATELJI IGRAM.

JAZ SEM HAMZA,
V BAZENU PLAVAM
IN SE ZABAVAM.

JAZ SEM LAURA,
MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT JE GIMNASTIKA
IN SEM GIBČNA KOT ELASTIKA.

JAZ SEM ANA,
Z ROŽAMI RAZRED OKRASIM,
PO POUKU DOMOV ODHITIM.

JAZ SEM ALDIN,
IZ PAPIRJA RAD USTVARJAM TELEFONE
IN RAD JEM SLADKE BONBONE.

JAZ SEM LUKA,
RAD BARVAM IN RIŠEM,
VEDNO TE POKLIČEM.

JAZ SEM TEO
IN RAD SE POKRIJEM Z ODEJO.

JAZ SEM EMRAH,
DINOZAVRE RAD IMAM
IN SE Z NJIMI IGRAM.

UTRINKI 1. C-RAZREDA

KAJ DELAMO V ŠOLI?

NEKOČ SO ŽIVELI OTROCI, KI SO KOMAJ ČAKALI, DA BODO ŠLI V ŠOLO. MISLILI SO, DA SE BODO V ŠOLI SAMO IGRALI, A SO POTEK UGOTOVILI, DA SE NE BODO SAMO IGRALI, MORALI SO SE SAMO UČITI. ČEZ NEKAJ MESECEV JIM VEČ NI BILO V ŠOLI DOLGČAS, ZABAVALI SO SE, NASLEDNJI DAN SO SPET PRIŠLI V ŠOLO IN ZNOVA IN ZNOVA SO SE SAMO UČILI. IN VSAK DAN SO SE SAMO ŠE UČILI ...

POČIL JE LONEC IN MOJE PRAVLJICE JE KONEC!

KRISTJAN PODGORNIK, 1. C

PRVIČ ŠOLARJI, 1. c: Dinn, Neža, Adlan, Vitalij, Lina, Maruša, Zara, Eva, Mia, Žiga, Brina F., Marc

BARVITA JESEN, 1. c: Manca, Brina B. B., Inja, Zara, Adam, Majk, Kristjan

ZIMSKE RADOSTI, 1. c: Inja, Anej, Vanesa, Anže, Mark, Zara, Adam, Žiga**POMLADNI DEŽ, 1. c: Majk, Maruša, Vitalij, Antigona, Marc, Inja, Manca, Adam, Eva, Kristjan, Brina B. B., Miha**

POTOVANJE V PRETEKLOST, 1. c: Alej, Majk, Vanesa, Dinn, Vitalij, Anej, Neža

ZGODBE O MUCI COPATARICI ... MALO DRUGAČE

Slišal sem ptičje petje in kako so šumeli listi. Slišal sem tudi srno, kako je lepo skakljala. Bil sem zelo vesel. Danes bom šel do hiške Muce Copatarice in jo vprašal, če mi zašije zelo modro svetleče copate. Želim si, da bi bili zelo mehki in zelo udobni. Na vrhu bodo imeli belo muco.

Adam Dolšak, 1. c

Otroci so bili redoljudbni in so pospravljali svoje copatke ob posteljo. Mame so bile zadovoljne, saj otroci več ne hodijo bos. Muca Copatarica je bila zelo žalostna, ker je izgubila svojo službo. Nato si je našla novo službo in vsi so bili srečni.

Manca Humar, 1. c

V gozdu sem slišal ptičje petje, šumenje listja in kukavico. V gozdu sem se počutil veselega. Ptičje petje mi je bilo tako všeč, da sem tudi sam kar začel peti. Šel sem iskat moje copatke. Našel sem Mucin dom. Tam sem našel moje rumene copatke.

Majk Mom, 1. c

**LIKOVNO
IN
LITERARNO
USTVARJANJE
V 2.A**

Darisa Ademović, 2. A

Yelyzaveta Melnychuk, 2. A

Sem Aljaž Slemenjak. Star sem 7 let.
Moj najljubši predmet je angleščina. Moji prijatelji so Jure, Lan, Luka in Tai. Moje najljubše živali so pes, pujs, krava, biki in kokoši. V prostem času berem knjige. Rad jem pico. Ko bom velik, bom kmet.

Aljaž Slemenjak, 2.a

Tai Avsec, 2.A

SNEŽAK

Miha in Luka sta se toplo oblekla in odšla na sneg. Naredila sta tri različne kepe, iz katerih sta naredila snežaka. Miha je snežaku na glavo dal klobuk. Iz kamenčkov sta naredila oči, usta in gumbe. Luka je snežaku na obraz dal korenček, okrog vratu pa šal. Posijalo je sonce in snežak se je stalil.

Eva Voh, 2.A

Luka Kramberger, 2. A

ŽIVLJENJE NEKOČ

Včasih so živeli v hišah iz lesa, blata in kamnov. Jedli so enolično hrano: zelje, ajdovo kašo, žgance in kislo mleko. Kuhali so v črni kuhinji. WC je bil na štrbunk. Ob večerih so ličkali in pletli. Otroci so delali punčke iz ličja. Igrali so se mlin, ristanc in med dvema ognjema. V šoli so bili otroci pridni, učiteljica je bila stroga. Oblečeni so bili v čmo-bela oblačila. Sladkarij niso poznali. Električne ni bilo. Svetili so si s petrolejko. S petrolejem so varčevali. Umivali so se v lesenem škaflu. V prostem času so pasli živino. Izrezovali so piščalke, delali so mlinčke na vodi. V krušni peči so pekli žulike. Z lojtrnikom so prevažali tovor. Mladi fantje so puncam podarjali lectova srca. Perilo so prali s perilnikom.

Luka Švajger, 2.A

Alim Kajtazi, 2. A

Anej Robnik, 2. A

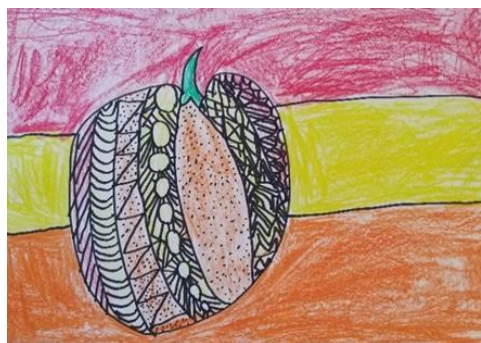
SNEŽAK

Tai in Luka sta se toplo oblekla in odšla na sneg. Odločila sta se, da bosta naredila snežaka. Iz snega sta naredila tri različne kepe in začela oblikovati snežaka. Oči, usta in gumbje sta mu naredila iz kamenčkov. Tai je dal snežaku na glavo klobuk. Luka je prinesel korenček za nos. Okrog vratu mu je zavezal šal. Posijalo je sonce in snežak se je začel taliti.

Tai Avsec, 2.A

Aljaž Radosavljevič, 2. A

Mark Vindiš, 2. A

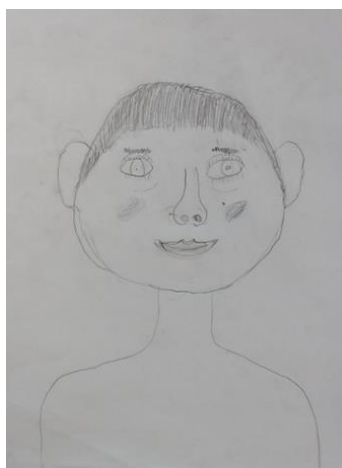
PIKA NOGAVIČKA

Pika ima oranžne lase spletene v dve kitki. Nosek ima kot majhen krompirček. Usta ima velika, v ustih ima čiste in zdrave zobe. Oblečena je v rumeno obleko, hlače ima modre. Obuta je v velike čevlje. Na nogah ima nogavici, eno nogavico ima črno, drugo črtasto. Pika ima prijatelja Ficka, konja, Anico in Tomaža. Živi v vili Čira Čara.

Lan Petrovič, 2.A

Lian Zogaj, 2. A

Jure Štrucl, 2. A

MOJ DELOVNI DAN

Zjutraj se umijem, oblečem in grem v šolo. Dopoldan sem v šoli, se učim in jem malico. Opoldne jem kosilo. Popoldan igram nogomet in kolesarim. Zvečer se umijem, pojem večerjo, v postelji berem in grem spat.

Luka Kramberger, 2.A

ŽIVLJENJE NEKOČ

Stranišče so imeli na štrbunk. Imeli so čmo kuhinjo. Igrali so se gnilo jajce in med dvema ognjema. Otroci so bili pridni. Oblečila so imeli čmo-bela. Igrače so imeli iz lesa. Jedli so žgance, krompir, mlince. Vozili so se z lojtrnikom. Učitelji so bili strogi. V šolo so otroci hodili peš. Hiše so imeli iz kamnov. Na polju so ličkali koruzo. Televizije niso bile barvne. Ni bilo obilnih telefonov. Travo so kosili s koso. Pekli so žulike. Petrolejko so uporabljali namesto luči. Vozili so se s kočijo.

Liam Arifi, 2.A

Bian Vodovnik Polegeg, 2. A

POMLAD

Spomladi postajajo dnevi vse daljši, noči krajše.
Postaja vse topleje in okolica zopet ozeleni.
Pravimo, da je vreme predvsem v mesecu aprilu
Zelo muhasto. To pomeni, da se zelo hitro
spreminja. Ptice selivke, to so štoklje, škorci in
lastovice, se vrnejo iz južnih krajev. Zacvetijo
prvi znanilci pomladi: zvončki, trobentice,
žafrani, čmi teloh. Spomladi čebele oprasha jejo
cvetlice. Štoklje si gradijo gnezda na električnih
drogovih in na dimnikih. Začne se delo na polju.
Žabe odložijo v vodo mrest.

Mark Vindiš, 2.A

Luka Švajger, 2. A

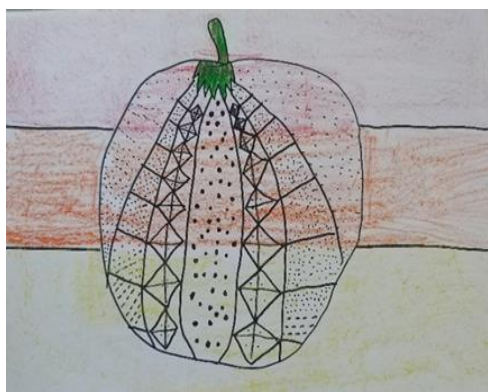

ŽIVLJENJE NEKOČ

Nekoč so živeli v hišah, ki so bile zgrajene iz blata in slame. Hiše so gradili brez pomoči strojev. Kuhali so v čmi kuhinji. Jedi so ajdovo kašo, repo in žgance. Vsi so jedli iz iste sklede. Otroci so bili v šoli pridne, učitelji pa strogi. Na pašniku so pasli živino. Niso imeli elektrike, zato so svetili s petrolejko. Zvečer so ličkali koruzo in peli pesmice.

Jure Štrucl, 2.A

Luka Volf Servatzy, 2. A

Tin Štefok, 2. A

Julija Holsedl, 2. A

Izak Noel Škulj, 2. A

MOJ DELOVNI DAN

Zjutraj se zbudim, se oblečem in pojem zajtrk ter grem v šolo. Dopoldan sem v šoli, se učim, jem malico in se igram. Opoldan pojem kosilo. Popoldan pišem domačo nalogo, se igram. Zvečer pojem večerjo, se umijem, si oblečem pižamo in grem spat.

Ajna Durgutović, 2.A

PIKA NOGAVIČKA

Pika ima oranžne lase spletene v dve kitki. Na nosu ima pegice. Oblečena je v rumeno obleko in ima dve različni nogavici, eno ima črno, drugo pa črtasto. Obuta je v velike čevlje. Živi v vili Čira Čara. Pika je stara devet let in ima prijatelja Ficka, konja, Tomaža in Anico.

Lian Zogaj, 2.A

Eva Voh, 2. A

Lan Petrovič, 2. A

Aljaž Slemenjak, 2. A

POMLAD

Spomladi sadna drevesa cvetijo. Postaja vedno topleje in dišeče. Žabe odlagajo v vodo mrest. Ptice si gradijo nova gnezda. Drevesom zrastejo listi. Dnevi se daljšajo, noči pa se krajšajo. Živali se pariyo. Začelo se je delo na polju.

Aljaž Radosavljevič, 2.A

MAJIN ROJSTNI DAN

Maja je praznovala rojstni dan. Z mamo sta izobesili balone in napis VSE NAJBOLJŠE. Na rojstni dan je povabila svoje prijatelje. Pojedli so torto in odšli na sneg. Na snegu so se sankali. Ker je bilo mrzlo, so morali prijatelji domov. Zahvalili so se za povabilo in odšli.

Julija Holsedl, 2.A

PIKA NOGAVIČKA

Pika živi v vili Čira-Čara. Stara je devet let. Ima oranžne lase spletene v dve kitki. Nos ima kot mali krompirček. Na nosu ima pege. Oblečena je v rumeno obleko. Na nogah ima dve različni nogavici, eno pisano in drugo črno. Obute ima prevelike čevlje. Ima prijatelja Ficka, Anico in Tomaža.

Yelyzaveta Melnychuk, 2.A

Liam Arifi, 2. A

Ajna Durgutović, 2. A

MOJ DELOVNI DAN

Zjutraj se umijem, pojem zajtrk in se oblečem. Mama me pelje v šolo. Dopoldan sem v šoli in se učim. Opoldne v šoli pojem kosilo. Popoldan pišem domačo nalogo. Zvečer pojem večerjo, se umijem in grem spat.

Bian Vodovnik Polegeg, 2.A

ŽIVLJENJE NEKOČ

Včasih so ljudje živeli v hišah, ki so bile narejene iz blata in kamna. Otroci so hodili v šolo peš. Jedli so zelje, repo, žulike, krompir. Otroci so nosili črno-bela oblačila, dekleta so imela lase spletene v kite. WC so imeli na štrbunk. Igrali so se gnilo jajce, med dvema ognjema, ristanc. Učiteljice so bile stroge.

Darisa Ademović, 2. A

JEZNA ČEBELA

Nekega dne je bila na travniku jezna in lačna čebela z imenom Lena. Odpravila se je na pot in začelo je deževati. Skrila se je pod ivanjščico. Bila je jezna, ker jo je pregnal dež. Njen trebušček je bil prazen in ni mogla do nektarja. Nehalo je deževati. Na soncu si je posušila krila. Poletela je na marjetico in se napila nektarja. Potem je bila srečna.

Tin, Luka V.S., Ajna, 2.A

JEZNA MUCA

Nekoč je živela muca z imenom Pika. Nekega dne je bila jezna, ker ji lastnica ni dala mleka. Ker ji ni dala mleka, jo je popraskala. Lastnica je bila jezna na muco in ji ni dovolila v hišo. Muca je rekla: »To ni dom zame.« Odšla je iskat nove lastnike. Jezno muco je našel sosedov deček. Zasmilila se mu je, zato jo je vzel domov. Z dečkom sta postala prijatelja.

Anej, Julija in Darisa, 2.A

JEZNI PES

Nekoč je živel pes, ki mu je bilo ime Riko. Bil je velik, dlako je imel rjave barve, ušesa pa je imel poševna. Jezen je bil, ker ni imel prijateljev. Odpravil se je po svetu in si našel prijatelje. Skupaj so odšli na izlet in se zabavali. Nikoli več ni bil jezen, ampak srečen.

Izak, Lian, Liam, 2.A

JEZNA MUCA

Živela je muca po imenu Ajna. Nekega dne se je odpravila na sprehod. Videla je čebelo Katjo, ki jo je pičila. Muca se je razjezila. Obrnila se je in jezna odšla domov. Na smrčku je imela oteklino, ki jo je zelo bolela. Naslednji dan je šla k zdravniku. Zdravnik jo je pozdravil. Vesela se je odpravila domov.

Alim, Eva in Luka K., 2.A

UTRINKI 2. B-RAZREDA

Prebesedili (poustvarili) smo pesem Dušana Radovića Malim so všeč:

Malim so všeč igrače.

Recimo samorogi,

recimo roboti,

recimo, recimo, recimo ...

Malim so všeč sladke reči.

Recimo lubenica,

recimo bonboni,

recimo, recimo, recimo ...

Zoja Kirbiš Fabjančič, 2. b

Malim so všeč igrače.

Kot na primer avtomobili,

kot na primer lego roboti,

kot na primer, kot na primer ... NE VEM.

Malim so všeč igrala.

Kot na primer tobogan,

kot na primer plezalna stena,

kot na primer, kot na primer ... NE VEM.

Aleksej Zelenik, 2. b

NAPREJ IN JAZAN

Jaz sem **ažuk** in moje **emi** je Lu. Imam **evajr** oči, svetlo rjavo **okald**, zaviti **per** in kratke **egon**. Rad **majal** in pridno čuvam **oših**. Sem glavni v **icilu**, saj nalajam **esv**, ki grejo **omim**. Čeprav sem **pmul**, me ima moja **ajni** zelo rada, jaz pa imam **ejarjan** njo.

Inja Kerndl, 2. b

Nekoč so **ileviž drapoel**, ki **ej** bil prestrašen, Mateja in **akinoM**. Deklici sta prišli v **dzog**. Videli sta **adrapoel** in se prestrašili. **drapoel** se je skrnil. Potem se je pustil božat **ijetaM** in **ikinoM**.

Ana Visenjak, 2. b

Rada **es** igram konje. Nimam **avelh**, zato splezam pod **ozim** in skočim na **lots**. **lotS** se premakne **ni** zagledam mojo sestro. **mišartserP** jo in **tojnk edap** na **tir**. Tako se **avejemsan**, da se strese cela **aših**. Nato se greva igrati **ekčam** in igra se **ejujladan**.

Zoja Kirbiš Fabjančič, 2. b

Temnili in svetlili smo barve.

JURIC
TILEN, 2. B

ŠTRUČL
ANA, 2. B

MIHEVC
LEON, 2. B

KOVAČEVIĆ
ZORA, 2. B

Pedenjped je dobil brata, ki mu je enak na las ...

Tudi mi imamo bratca ali sestrico v ogledalu.

LORBER
ZOJA, 2. B

KALUŽA
DOMINIK,
2. B

Najlepši trenutki v drugem razredu

Moje ime je Anabella. Pišem se Pavličič. Meni je v drugem razredu najbolj všeč, ko pridem v jutranje varstvo in se igram in igram in igram. Potem je čas za pouk in meni je všeč, ko imamo angleščino in matematiko. Všeč mi je tudi malica po drugi uri. Potem je še malo pouka in podaljšano bivanje. To je moj najljubši čas. Rada hodim tudi na tekmovanja.

Anabella Pavličič, 2. b

Jaz sem Jan. Rad imam šolo. Hodim v 2. b-razred. Moja razredničarka je Ksenija Detiček. Najrajši imam likovno umetnost. Hodim na uro angleščine in nemščine. Dobro mi gre matematika. Pozimi smo se igrali v snegu. Brali smo zgodbe. In to kar bom najbolj pogrešal v tretjem razredu, je učiteljica Ksenija.

Jan Kirbiš, 2. b

Moje ime je Liam, pišem se Lamot Dedić. Všeč mi je bilo, ko smo nastopali s palčkami, ko smo imeli delavnice s starši in ustvarili snežaka, ko sva z Aleksejem postala najboljša prijatelja. Všeč mi je podaljšano bivanje. Takrat lahko gremo ven. Učiteljica Sandra nas odpelje v malo telovadnico, kjer se lahko igramo Muhe in Med dvema ognjema.

Liam Lamot Dedić, 2. b

Jaz sem Maša, pišem se Markl. Hodim v 2. b razred. Rada pišem in berem, rada grem v šolo in ustvarjam. Moja najljubša dejavnost je športna. Rada pomagam ljudem, se igram igre, pojem in plešem. Meni je bilo zelo všeč, ko smo pri pouku ustvarjali, ko smo reciklirali plastenke, ko smo spoznali pisane črke, ko smo šli v gozd. Všeč mi je, da se s sošolci razumemo.

Maša Markl, 2. b

Ime mi je Eva. Pišem se Berko. Hodim v 2. b razred. Najlepši trenutki v 2. b razredu so mi bili, ko smo ustvarjali klovne in srčke. Zelo mi je bilo všeč, ko smo šli ven na sneg in nisem imela kombinezona. Zato se nisem smela metati v sneg. Ko smo odšli noter, sem bila mokra in me je zeblo. Všeč mi je bilo, ko smo šli na pohod, ko smo se igrali in hodili na igrišče.

Eva Berko, 2. b

Meni je ime Bine. Obiskujem 2. b-razred. Najboljše mi je bilo, ko sem sošolce vodil do rimskih gomil, nato smo igrali Med dvema ognjema. Moja najljubša predmeta sta šport in matematika. Všeč mi je, ko me učiteljica velikokrat pohvali. Užival sem, ko sem prvič prebral knjigo Dnevnik.

Bine Lovrec, 2. b

UTRINKI 2. C-RAZREDA
Risali smo knjižne junake:

Asja Vamberger, 2.c

Nick Kurnik, 2.c

Kaj mi pride na misel, ko ... tako so se vprašali učenci 2. c in dokončali povedi

Ponosen sem na sebe, ker se vozim. Ko bom velik, bom po poklicu avtomehanic. Pri moji družini mi je najbolj všeč, ko me mami pohvali. Želim si, da bom dober v motokrosu. Moj najlepši spomin je, da sem dobil brata. Če bi imel super moč, bi pomagal ljudem. Pri mojem prijatelju mi je najbolj všeč, da se igra z mano.

Andreas Ploh, 2. c

Ponosen sem na svoje igranje nogometa. Ko bom velik, bom nogometaš. Pri moji družini mi je najbolj všeč, da me imajo radi. Želim si igrati v Real Madridu. Moj najlepši spomin je turnir v Umagu. Če bi imel super moč, bi si želel leteti. Pri mojem prijatelju mi je najbolj všeč to, da me poslušam.

Gael Berisha Vauhnik, 2. c

Moj najljubša knjižna junakinja je Pika Nogavička. Ne maram gob. Ko bom velika, bom slikarka. Najbolj uživam, ko sem na morju. Ko me kaj skrbi, grem na kavč. Zelo pogrešam babico. Želim si, da bi bila plesalka.

Brina Kanižaj, 2. c

Ponosna sem na to, da sem prebrala knjigo. Ko bom velika, bom zdravnica. Pri moji družini mi je najbolj všeč dojenček. Želim si sladoleda. Moj najlepši spomin je na dobro oceno. Če bi imela super moč, bi bilo to letenje po zraku. Pri mojem prijatelju mi je najbolj všeč to, da se skupaj hecava.

Anabela Zeća, 2. c

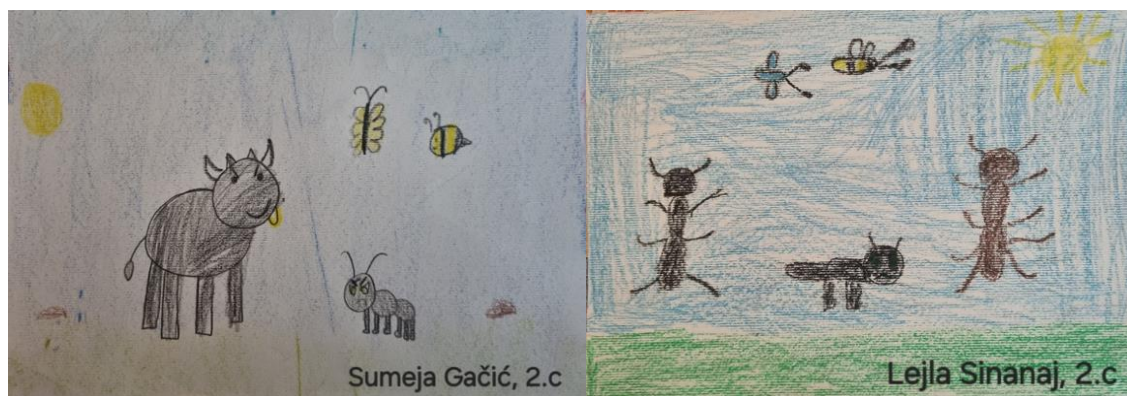

Ponosna sem na svojo mami. Ko bom velika, bom veterinarica. Pri moji družini mi je najbolj všeč, da jih lahko pocartam. Želim si morskega prašička. Moj najlepši spomin je, ko sem prvič jahala. Če bi imela super moč, bi bila narava. Pri moji prijateljici mi je najbolj všeč to, da je prijazna.

Zala Zidar Zečević, 2. c

Ponosen sem kako igram nogomet. Ne maram solate. Najbolj uživam v nogometu. Včasih me skrbi, ko izgubim žogo. Najbolj smešna stvar, ki se mi je zgodila, je bila, da sem poklical trenerja učiteljica. Ko bom velik, bom nogometaš. Želim si, da bi igral pri Bayern Munich.

Vedad Mujčinović, 2. c

Najlepši trenutki našega prijateljstva v šoli ...

Moj najlepši čas in najlepši trenutki so bili, ko sem se z Brino igrala z lego kockami. Najlepši trenutek je bil tudi, ko sem srečala prijatelja iz 1. razreda na kosilu. Zelo dobro se počutim tudi v podaljšanem

bivanju, ko gremo s prijatelji na igrišče. Tam se igramo v peskovniku in skačemo s kolebnico. Dobro se počutim tudi, ko greva s Fiono v odmoru ven in igrava igro Razparči. Fiona mi tudi pomaga pri angleščini. S Fiono se tudi loviva in igrava na igralih. Eden izmed najlepših trenutkov v šoli je bil tudi ta, da sem spoznala svoje sošolce in učitelje.

Elizaveta Aliamovskaia, 2. c

Moji najljubši trenutki so bili, ko sem se v šoli spoznala s Klaro, Zalo in Lio. S temi prijateljicami se v šoli igramo. Z njimi se najbolj razumem. Skupaj sedimo pri šolskem kosilu. Rade se skupaj družimo, žogamo in pogovarjamo.

Tia Toplak, 2. c

Moje najboljše prijateljice so Lia, Zala in Tia. Najlepši trenutki se zgodijo v podaljšanem bivanju, dostikrat tudi v odmoru. Zabavamo se tudi na toboganu. Lepo nam je tudi, ko v jutranjem varstvu skupaj rišemo. Rade se igramo na šolskem igrišču. V odmoru se rade igramo tudi tako, da rišemo po mali tabli. Zelo se zabavamo, ko gremo z razredom na pohod. Tudi pri likovni je zelo zabavno, saj lahko skupaj ustvarjamo. Veselim se že izleta pri nemščini, saj se bomo zagotovo imele zelo lepo.

Klara Kunčnik, 2. c

Moji najboljši prijatelji so Liam, Gael, Nick, Vedad in Nathan. Nathan mi naredi papirnato letalo. To se mi zdi zelo prijazno. Z Liamom skupaj igrava nogomet. Gael mi pomaga, če v šoli manjkam. Vedad me vedno lepo pozdravi, ko grem domov. Ko gremo na šolsko igrišče, me Gael vedno vključi v ekipo. Vedad se v odmoru igra z mano. Ob prihodu v šolo me tudi Liam zelo lepo pozdravi. Ko je odmor, me Nathan spravi v smeh. Liam je v šoli prijazen do mene. To so trenutki, v katerih se počutim zelo dobro.

Noel Krajnc, 2. c

Najlepši trenutek mi je bil, ko sem spoznal svoje prijatelje. Zelo prijazno se mi je zdelo, ko mi je Nathan pomagal pri domači nalogi. Najlepši trenutki so mi bili: prihod v šolo, igranje s sošolci in tudi ko sem spoznal učiteljico Manuelo. Zelo dobro se počutim s prijatelji. Lepo mi je bilo tudi, ko sem spoznal Nicka in druge sošolce. Še zdaj se spomnim prvega dne v šoli, ko sem se igral s prijatelji.

Filip Prelog, 2. c

Meni se je zdel najlepši trenutek to, da sem objela Gaela. Eden izmed najlepših trenutkov je tudi ta, da sem spoznala Gaela. Zelo prijazno se mi zdi, da mi moja prijateljica Liza pomaga pri nalogah.

Neža Gros, 2. c

Jaz se najboljše počutim, ko me Noel in Liam povabita v igro na igrišču. Zelo rad se igram z Noelom. Srečen sem, ko je šport. Takrat se lahko lovim z Noelom in Liamom. Zelo sem vesel, ko me Andreas vpraša, če mu naredim papirnato letalo.

Nathan Heuga, 2. c

Moji najlepši trenutek je, ko sem z Noelom, Galeom in Nathanom. Ko sem spoznal Noela, Gaela, Nicka in Nathana, smo bili takoj najboljši prijatelji. V podaljšanem bivanju se igramo nogomet. Z Noelom se hecava. Z Gaelom se igrava in zabavava. Vesel sem, ko mi Liza pomaga pri domači nalogi. Zelo sem vesel, ko se igrajo z mano. Najbolj sem vesel, ker je Nick moj najboljši prijatelj.

Liam Krivec, 2. c

Moj najljubši čas z mojimi prijateljicami je, ko sem v šoli s Klaro in Zalo in naredimo naš pozdrav. Najljubši čas je, ko se v šoli s Klaro, Tio in Zalo igramo. Eden izmed lepših trenutkov je tudi ta, da sem spoznala učiteljico Manuelo. Zelo mi je ostal v spominu prihod v drugi razred. Zelo sem bila vesela, ko sem izvedela, da je učiteljica Eva noseča.

Lia Bunderla Gomboc, 2. c

Najlepši trenutek je bil, ko sem spoznal svoje nove prijatelje v šoli in ko sem se igral z njimi.

Nick Kurnik, 2. c

UTRINKI 3. A-RAZREDA

MOJA PRAVLJICA

KNJIŽNICA

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živel mlad kralj. Nekega dne se je odpravil na pot in prišel do velikega mesta, kjer je bila mogočna knjižnica.

V knjižnici je videl veliko ljudi. Ljudje so se prerivali in grabili knjige s polic. Videl je, da na polici ni ostala nobena knjiga. Ko je videl, da zanj ni nobene knjige, je bil žalosten. Spomnil se je, da je prebral že veliko knjig in bi lahko kakšno napisal tudi sam. Pisal je zgodbe o junakih in jih nosil v knjižnico. Ljudje so si s polic začeli izposojati njegove knjige, ostale pa so začeli vračati nazaj. Tako si je lahko izposodil preostale knjige, ki jih še ni prebral.

Bral je z velikim veseljem in srečno živel do konca svojih dni.

ZALA SERDINŠEK, 3. A

MOŽIČEK MED DIMNIKI

Nekoč je živel možiček. Rad je pomagal drugim. Živel je v starem mestu. Tam sem živel tudi jaz. Imel sem rojstni dan. Tekal sem po stanovanju in si poškodoval glavo. To je videl možiček in stekel k šivilji po stvari, da bi mi lahko pomagal. Tako sem svoj rojstni dan lahko praznoval z njim.

FILIP KROPEC, 3. A

MOŽIČEK MED DIMNIKI

Ime mi je Ema in živim v starem mestu. Nekoč mi je pogorela hiša. Ko sem ugotovila, kaj se dogaja, sem takoj zbežala ven. Soseba sem želela prositi za pomoč, a sem ugotovila, da sem v hiši sama. Odločila sem se, da pokličem možička. Ko je prispel do hiše, si je prižgal pipo in ogenj takoj pogasil. Zahvalila sem se mu in ga povabila na kosilo. Ko je odšel, sem se obrnila in pogledala hišo. Bila je kot nova. Na obisk so prišli prijatelji. Bili so presenečeni.

Gasilec smo povedali, kaj se je zgodilo in možiček je postal najboljši gasilec.

EMA LEŠNIK, 3. A

ŽENIČKA MED DIMNIKI

Pozdravljeni. Ime mi je ženička Hana. In pomagam ljudem v starem mestu.

Neke noči je grmelo in deževalo. Otroci so bili prestrašeni, prišla sem k njim in začela pripovedovati pravljice. Pravljičica jih je uspavala in niti en blisk jih ni zbudil. Naslednji dan so

Ljudje iz novega mesta prišli pome. Ljudje iz novega mesta so ponujali staremu mestu kupčijo. Vsak prebivalec starega mesta bi dobil denar in televizor, v zameno pa bi vzeli ženičko Hano. Staro mesto se je odločilo, da ne bo sprejelo kupčije. Novo mesto je bilo začudeno in so rekli, da je to odlična priložnost za prebivalce starega mesta. Staro mesto ni sprejelo kupčije, ker ženička Hana ni bila njihova. Ter tudi zato ne, ker noče iti nikamor drugam. Prebivalci novega mesta so bili užaljeni in so sklenili, da gredo domov. Zadali so si, da če ne bo šlo zlepa, bo pa šlo zgrda. Naslednji dan so ljudje iz novega mesta prišli pome z baloni, privezanimi na hrbtu. Najbolj spreten lovec me je želel uloviti, vendar sem mu jaz ušla. Vendar ne za dolgo. Hitro me je spet našel. Prebivalci starega mesta so mi rekli, naj bežim in naj se skrijem. Skrila sem se v majhno uto. Tam sem ostala do naslednjega dne.

Novo mesto me je prenehalo iskati in spet sem lahko pomagala staremu mestu.

LARA SOKO, 3. A

PEDENJPEDOVA DOGODIVSCINA

Pedenjped je hotel priti do brata Spančkapanana. Moral je prečkati nevaren most, pod katerim so plavali morski psi. Ko ni bil pazljiv, ga je morski pes pogoltnil. Pedenjped pa se je spomnil, da so morski psi žgečkljivi. Žgečkal ga je tako dolgo, da ga je morski pes izpljunil do bratove hiše.

ROK VIDEČNIK, 3. A

TEO REICH, 3. A

ARIANA FAJFAR, 3. A

NAROBE PRAVLJICA

Nekoč je zajklja našla prelepo rožo. Čez tri mesece se je cvet odprl in v njem je bila majhna deklica.

Zajklja je skrbela za deklico, hranila jo je in čuvala. Čez sedem let je deklica zrastle. Bila je že večja od zajklje in čas je bil, da dobi ime. Razmišljala je tri dni in se domislila, da ji bo ime Palčica. Ime ji je bilo všeč. Minevala so leta, zajklja je postala stara in šibka. Sedaj je palčica skrbela zanjo. Še nekaj let sta živeli skupaj, potem je zajklja umrla. Palčica je bila žalostna in odločila se je, da bo zbežala. Pristala je v kupu listja, kjer jo je ujel voluhar. Zagrozil ji je, da bo ostala pri njem, ker nihče noče čistiti njegove hiše.

Ponoči se je hitro osvobodila, spoznala je prijateljico vilo Zvončico in skupaj sta živeli do konca svojih dni.

ZALA KLASINC, 3. A

EMA SAGADIN, 3. A

PRAVLJICA

Bogdanka je prišla vsa srečna domov. Ko je prišla domov, je odprla trgovino Šivilja in škarjice. Tam je šivala svoje kreacije. V petek popoldne je Bogdanka na trgu kupila blago. Vsi so jo pozdravljali. Kupila je tudi bleščice. Grajska gospa je za njo poslala vohuna, ker ni imela oblek. Bogdanka se je branila, vohunka pa jo je vseeno pripeljala do gospe. Čez pol ure se je Bogdanka izmuznila in živela do konca svojih dni.

DALILA AGIĆ, 3. A

DIRA JANUZAJ, 3.A

NIK BRUMEC, 3. A

MOJA PRAVLJICA: ŠKRATKI IN VOLK

Na sredini mesta Cincin so živeli škratki. Zelo radi so brali knjige. Na mestnem trgu je bila ogromna knjižnica. Vsako nedeljo je vanjo vdrl volk. Za večerjo je pohrustal vse knjige, ki so mu bile všeč. Tudi to jutro se je zgodilo natanko to. Ko so škratki vstopili v knjižnico, polovice knjig ni bilo več. Odločili so se, da bodo našli volka in ga vrnil v knjigo urokov. Vsi prebivalci Cincina so šli v boj proti volku. Kmalu so prišli do njegove votline. A volka ni bilo doma. Škratki na to niso bili pripravljeni, volk pa je imel svoj načrt. Pridno je sedel za grmom in čakal, da se bodo škratki približali brlogu. Eni so rinili v brlog, drugi so čakali zunaj. Nenadoma je iz grma skočil volk in jih zaprl v brlog. Trije škratki so hitro stekli po knjigo urokov in ko je volk spal, je najpametnejši škrat obrnil knjigo proti volku in rekel: »Volk, volk, zbudi se in me poglej. Naj škratki pridejo nazaj in ti se boš za zmeraj vrnil v knjigo«.

Škratki so zaživeli v miru, za volka pa tudi vemo, kaj počne. Vam povem? Lahko ga vidite v drugih pravljicah.

JULIJA ŠPELEC, 3. A

DIJANA ALFIREVIĆ, 3. A

NEJC LOVRIN, 3. A

PROJEKT V 3. A

VARNO V VRTEC IN ŠOLO

**PROJEKT: VARNO IN SPODBUDNO UČNO
OKOLJE**

PLAKAT IZDELALA: JAN ŠVAJGER, 4. A

TILEN KOPŠE, 4. A

UTRINKI 3. B-RAZREDA

AJDA KOKOL, 3. B

DAVID B. KRAŠNA, 3. B

DŽANAN BEGIĆ, 3. B

GAŠPER FAJS, 3. B

LAJLA PUŠKAR, 3. B

PERINA DELAKORDA, 3. B

ŽIVA GOZNIKAR, 3. B

TAJ RECEK, 3. B

LUKA KOVAČIČ, 3. B

LARA BALAZIČ, 3. B

VALL ARNUŠ, 3. B

MAŠA LAČEN, 3. B

ELLEN NUHANOVIĆ, 3. B

DŽENAN BEGIĆ, 3. B

MAŠA G. ŽAMUT, 3. B

MALIK HALABAK, 3. B

MANCA NEŽMAH, 3. B

OSKAR PAJIĆ, 3. B

JULIJA HORVAT, 3. B

EMA IVANIŠEVIĆ, 3. B

O VILAH, KI SO PREMAGALE HUDOBNEGA ZMAJA

Nekoč sta živela kralj in kraljična. Minilo je že sedem mesecev od takrat, ko je na grad prišel hudoben zmaj. Nekega dne je na grad prišel hudoben zmaj, ki je na grad začel bruhati ogenj. Kralj in kraljična ter vsi, ki so živeli v gradu, so zbežali v gozd. V gozdu so srečali tri prijazne vile. Te vile so imele vsaka svojo čarobno palico, s katero je vsaka lahko začarala samo zmaja v kakršnokoli žival. Kralj je prosil vile, če mu lahko rešijo grad. Vile so šle do gradu, kjer so zmaja začarale v konja, ki ga je lahko jahala samo kraljična. Tako sta se kralj in kraljična poročila. In tako sta srečno živela vse do konca svojih dni.

Maša Gutman Žamut, 3. b

KRALJICA IN KRALJEVIČ

Za devetimi gorami je živela kraljica, ki se je želela poročiti s kraljevičem. Ampak ni vedela, kje ga iskati. Spraševala se je, če morda ptica ve, kje ga iskati. Zato je odšla k ptici. Ptica pa ji je dala samo nek zemljevid, ki je imel z rdečo narisane tri pike. Kraljica ni vedela, zakaj so na zemljevidu tri rdeče pike. Ptica ji je razložila, da tam, kjer so rdeče pike, tam so različni kraljeviči. Kraljica se je ptici zahvalila in odšla iskati prvega kraljeviča. Prvo je sledila prvi rdeči piki in prva rdeča pika jo je vodila do kraljeviča. Kraljica je stopila v njegov grad. Slišala je zelo hripav glas. Stopila je devet korakov naprej. Ha ha, je zaslišala. Takoj se je odločila, da

bo zbežala. Vzela je zemljevid in sledila drugi rdeči piki na zemljevidu. Druga rdeča pika jo je vodila do največjega gradu v Ameriki. Takoj je zagledala kralja. Kralj jo je pozdravil. Kraljična je bila kar zadovoljna, dokler je kralj ni prosila za 200 dolarjev. Kraljica je bila spet razočarana. Zemljevid je spet vzela v roke in premišljevala, če bi sploh odšla, kamor jo vodi zemljevid. V vse je še upanje, si je mislila sama pri sebi. Pogledala je do katerega gradu jo vodi zemljevid. Hodila je in hodila je, dokler ni prišla do gradu. Vedela je, da je to pravi kralj. Skupaj sta se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Perina Delakorda, 3. b

MAJHNA PRINCESKA

Nekoč pred davnimi časi je živela majhna princeska po imenu Lili. Ko se je Lili rodila, ji je mama umrla. Lili je sedmega aprila dobila mačeho. Oče je bil zelo dolgo v službi. Mačeha je Lili silila, da opravi vsa hišna opravila. Lili se ni mogla upreti. Nato je prišel ata in povedal, da mora s službo iti za en teden v Italijo. Lili je potem pogovoru bila zelo žalostna. Ata se je spakiral in odšel. Tiste noči je Lili zbežala v gozd. V gozdu je videla majhno lučko. Šla je bližje in bližje. Zagledala je majhne noge, majhne roke in dva majhna krila. Lili je še en korak stopila bližje. Lili se je spomnila, da bi to lahko bila vila. In prav je imela. Vila je poletela okrog Lili. Vila je bila zelo prijazna. Vila in Lili sta že v eni minuti bili prijateljici. Vila je Lili hotela pokazati svoj dom. Skupaj sta preiskali cel gozd, vendar njene hiše ni bilo. Vila je bila zelo žalostna. Lili je vilo pomirila. Lili je na tleh našla čarobni prstan. Vila je ta prstan iskala že leta. Vila je Lili povedala, da lahko s tem prstanom narediš zlobne ljudi v prijazne. En teden je bil že mimo. Ata je prišel domov in zagledal, da Lili ni doma. Mačeho je ata zelo skregal in poklical policijo, da je mačeha izgubila otroka. Mačeha je šla v zapor. Ata je bil zelo žalosten. Ko sta se Vila in Lili igrali s prstanom, se je Lili spomnila, da je en teden že mimo. Vila in Lili se nista spomnili, kje je pot do doma. Vila je dvignila Lili in sta poleteli v nebo. Lili je videla svojega očeta in ga zelo močno objela. Lili je vprašala, če lahko vila živi z njima. Ata je takoj rekel, da lahko. Skupaj so srečno živeli do konca svojih dni.

Maša Lačen, 3. b

ČAROVNICE ZA SVET

Nekoč so živele čarovnice, ki so hotele vladati svetu. V tistih časih so bile lahko prepoznavne. V gradu je živel kralj. Njegova žena je bila noseča, zato je kralj poklical viteze in jim naročil, naj varujejo grad. Vitezi so bili zelo pametni, zato niso spustili nikogar v grad. V gradu pa je kralj imel čarobno kroglo. Videla je prihodnost, ni pa videla prihodnosti kraljevega sina. Čez nekaj mesecev se je kraljev sin rodil. Ime mu je bilo Jon. Čez nekaj let se je zaljubil. Čarovnice se niso pojavljale nekaj let, nekega dne pa so spet grozile svetu. Nekega dne je Jon srečal čarovnico. Rekla je, da ga sovraži, ker je čarovnica. Jon je zbežal k očetu. Čarovnica je bila zelo vesela, ker je videla, kje je doma. Kralj je zaprl grad, glavna čarovnica pa je bila takrat zelo jezna. Leta pa so minevala in kralj se je postaral. Jon je nekega dne prišel do kralja in rekel, da se bo poročil. Kralj je sinu za deveti rojstni dan kupil prstana, za deseti rojstni dan pa mu je povedal za čarobno kroglo. Jon se je čez pet let poročil. Nekega dne pa je čarovnica šla v Rusijo in uničila svet in ljudi, vse razen Jona in vitezov. Jon je takrat s svojim čarobnim prstanom zavrtil čas nazaj za pet ur. Tako je prišel v Rusijo pred čarovnico in ji vzel čarobno palico ter

jo zlomil tako, da so iz sveta izginile vse čaravnice. Ko je prišel domov, se mu je rodil sin. Ime mu je bilo Kaj. Kralj je živel z Jonom in Kajem, svojo ženo ter ženo svojega sina srečno do konca svojih dni.

Taj Recek, 3. b

MANCA IN ZVESTA SURIKATA SE IZGUBITA V AFRIKI

Nekoč je Manca odšla z očetom in mamo v čarovniški grad. Manca je zagledala velika vrata. Zelo jo je zanimalo, kaj se tam za vrati skriva. Odprla je vrata in videla čaravnico, ki dela portal v Afriko. Čaravnica jo je zagledala in jo povlekla vanj. Manca je pristala v Afriki. Tam je videla malo surikato. Manca jo je vzela s seboj in ji dala ime Kiki. A Manco je še kar bilo strah. Mala surikata ji je rekla, naj hodi, dokler ne najde izhoda. Mala surikata Kiki in Manca sta hodili kar dolgo. Nato je Manca zagledala tri palme. Pod palmami je surikata našla svetleč prstan. Obema je bil zelo všeč. Manca si ga je dala v žep. Ko se je Manca premaknila, se je kristal zelo močno zasvetil. Manca ga je dala iz žepa. Surikata se je nekam zaletela in Manci je iz roke padel prstan. Ko je Manci iz roke padel prstan, so se odprla neka vrata in sta Manca in surikata skočili skozi vrata in pristali nazaj v gradu. Manca je videla čaravnico in s prstanom pričarala tornado. Čaravnico je odneslo zelo daleč stran. Manca se je vrnila k družini in surikata je živela z njimi srečno do konca svojih dni.

Manca Nežmah, 3. b

MURSKA SOBOTA - ŠOLA V NARAVI

V četrtek smo se zbudili 7.00, se oblekli, postlali posteljnino in šli na zajtrk. Za zajtrk smo imeli kosmiče in namaz. Ko smo prišli z zajtrka, smo pripravili nahrbtnik za plavanje in se odpeljali z avtobusom v toplice Radence, kjer smo imeli plavalni tečaj. Tam smo se oblekli v kopalke in smo šli vsak do svojega učitelja. Potem smo se razgibali in šli za 10 sekund pod tuš. Nato smo šli plavat in ob 10.00 smo imeli malico. Za malico smo imeli frutabele. Po malici smo šli nazaj v bazen plavat. Z učiteljem Mirotom smo utrjevali tehnike plavanja žabico, kravl in hrbtno. Ob 12.00 smo se šli obleč in posušit lase. Z avtobusom smo se odpeljali v dijaški dom, kjer smo imeli kosilo. Za kosilo smo imeli govejo juho z rezanci, pečen krompir, ocvrto meso in solato. Nato smo odšli v svoje sobe, kjer smo imeli počitek. Po počitku smo si šli kupit spominek in razglednico, ki smo jo poslali domov. Kmalu je bila ura 18.30 in smo šli na večerjo. Po večerji smo imeli Murska Sobota ima talent in disko. Nato smo se šli pripraviti za spanje. Ko smo se oblekli v pižame, smo šli v skupni prostor, kjer nam je učiteljica prebrala pravljico. Nato smo utrujeni zaspali.

Ajda Kokol, 3. b

V ŠOLI V NARAVI

V Murski Soboti smo bili v šoli v naravi. Bivali smo v domu. Tam smo spali, jedli in imeli dejavnosti. Vsak dan smo po zajtrku odšli na plavalni tečaj. Po plavalnem tečaju smo imeli kosilo. Nato je sledil počitek. Imeli smo različne dejavnosti: obiskali smo muzej, pekli perece, naučili smo se plesati ljudske plesne, Murska Sobota ima talent in disko. Zunaj na igrišču smo se igrali različne štafetne igre. V šoli v naravi mi je bilo všeč.

Filip Krstanović, 3.b

UTRINKI 3. C-RAZREDA

Timon Lajh
Knuplež, 3. c

Adam Sgerm, 3. c

Klemen Kunčnik, 3. c

Spoštovana gospa
učiteljica!

Danes bom rojstni dan
praznovala,

Jutri bom doma ostala,
da se bom naspala.

Če boš upoštevala moje
pisanje,

še tebe drugič povabim na
praznovanje.

Žanet Hercog, 3. c

Spoštovana učiteljica,
gospa!

Moja sestrična bo danes
ostala doma,

ker se bo z menoj in punčko
igrala.

Če boš upoštevala moje
pisanje,

še tebe naslednjič povabim,
na kavico in igranje.

Lora Soče, 3. c

Špela B. govori svoji
mamici superduper resno
opravičilo.

Spoštovana učiteljica Edita!

Danes je prečudovit dan,
tako,

da se mi je zaluštal velik
vodni tobogan.

Zato grem danes tja,
kjer voda je do dna.

Če boš odobrila moje
pisanje,

še tebe drugič povabim na
kavico in kopanje.

Špela Balažič, 3. c

GOZDNI JEŽEK

Gozdni ježek ima na glavi koničast smrček, majhne oči in kratka zaokrožena ušesa. Ima kratko čokato telo. Zraste do trideset centimetrov v dolžino. Njegov rep meri do dva in pol centimetra. Ima štiri kratke in tanke noge z močnimi kremplji. Pokrit je s trdnimi bodicami. Hodi in teče običajno ponoči. Živi v gozdovih, na travnikih in grmovjih. Prehranjuje se z žuželkami, deževniki, mladimi miškami, ptičjimi jajci, gobami, koreninicami in z odpadnim sadjem. Enkrat do dvakrat na leto samica skoti tri do štiri mladiče. Mladiči so ob rojstvu slepi in imajo

mehke bodice. Sesajo mamino mleko. Ob nevarnosti se ježek zvije v klobčič in naježi bodice. Zelo dobro vohajo in slišijo, zelo slabo pa vidijo. Ježek pozimi hibernira.

Špela Balazič, 3. c

ČLOVEŠKA RIBICA

Človeška ribica ali proteus ima telo kačaste oblike, dolgo od 20 do 30 cm. Trup je valjast, kožnate barve. Ima 4 noge. Na sprednjih ima 3 prste, na zadnjih pa 2. Glava je hruškaste oblike. Na vsaki strani glave ima škrge rdeče barve. Oči ima zakrnele, prekrite s kožo, rep je sploščen.

Živi v podzemnih vodah Dinarsko-kraškega sveta, je dinarski endemit. Živi v popolni temi.

Prehranjuje s z rakci, polži, pajki, jamskimi mokricami in žuželkami. Hrane ne žveči, požre celo. Brez hrane zdrži 10 let.

Samica izleže do 70 jajčec, ki so velika 1 cm. Jajčeca prilepi med skale. Po štirih mesecih se izležejo ličinke, podobne odrasli živali. Mladiče imajo vsakih 7 let.

Premika se s kačastim zvijanjem telesa. Noge so manj razvite in so jim pri premikanju bolj malo v pomoč. Premikanje v okolici zaznava s posebnimi čutilnimi organi v koži.

Je dvoživka, saj ima škrge in pljuča. Živi lahko tudi do 100 let. Je simbol Postojnske jame.

Tine Komljenović, 3. c

KOZA

Koza spada med kopitarje. Njena glava je trikotne oblike. Na glavi ima male oči. Ima dolg vrat in zvončke pod brado. Koza ima dolgo in koščeno telo. Na koncu repa ima črno liso. Noge so čvrste in ravne, na nogah ima kopita.

Koza je pokrita s kratko dlako. Premika se tako, da teka, skače in pleza.

Živi na skalnatem terenu. Koza je prežvekovalec in rastlinojdec. Hranijo s s travo, zelišči in drevesnimi listi.

Letno skoti od 2 do 3-krat. Ima od enega do pet mladičev. Mladiči so igrivi, z glavo se butajo.

Koza je prva udomačena žival. Obstaja devet vrst koz. Včasih so ljudem pomagale nositi tovor.

Adam Sgerm, 3. c

KRŠKO-POLJSKI PRAŠIČ

Krško-poljski prašič spada med pujse. Na glavi ima male oči, gobček in povešena ušesa. Njegovo telo je dolgo od 155 do 175 cm. Visok je med 80 in 85 centimetri. Ima kratke kosmate noge. Pokrit je s tanko, črno-belo dlako. Premika se počasi, včasih pa tudi hitro. Živi na kmetiji. Prehranjuje se z ostanki hrane in krmo. Samica enkrat letno skoti od 5 do 13 mladičev. Mladiči so majhni in kosmati.

Krško-poljski prašič se mi zdi zanimiv zato, ker se rad valja po blatu in se čudno oglašča.

Brina Zidarič, 3. c

RIS

Ris ima kratko in široko glavo. Na ušesih ima črne čopke. Njegovo telo močno in atletske oblikovano. Ima kratek rep. Noge so dolge z velikimi šapami. Pokrit je z dolgo in fino rdeč-rjavkasto dlako s pegami. Trebuh je bele barve. Premika s hojo, zalezovanjem in s kratkim tekom. Živi v nižinskih gorskih gozdovih. Prehranjuje s srnami, jeleni, divjimi prašiči, zajci, polhi, pa tudi s psimi, mačkami in ovčami.

Samica enkrat letno skoti od 2 do 3 mladiče, izjemoma tudi 5. Mladiči ob rojstvu sesajo mamino mleko približno 5 mesecev.

Ris je aktiven ponoči. Nima naravnih sovražnikov. V Sloveniji živi v Kočevju.

Ela Rutnik, 3. c

ŠTAJERSKA KOKOŠ

Kokoši spadajo med ptice. Pokrite so s perjem. Živijo na kmetiji. Hranijo se s semeni in travo. Razmnožujejo se s spomladi in poleti. Kokoš dobro teče. Samica znese jajce, na katerem sedi do 24 dni. S tem ga greje, da se v jajcu lahko razvije piščanec.

Štajerska kokoš se od ostalih kokoši loči po grebenu, čopku za grebenom in barvi perja.

Timotej Filej, 3. c

LISICA

Lisica spada v družino psov.

Na glavi ima šilasta uhlja in koničast smrček. Ima podolgovato telo s košatim repom. Konica repa je bela. Noge so kratke in črne barve. Pokrita je z rjavo-rdečo dlako. Trebuh ima bel.

Premika se s pomočjo štirih nog. Hitro teče in je dobra plavalka. Živi v gozdovih, na obdelovalnih površinah in v bližnjih naseljih.

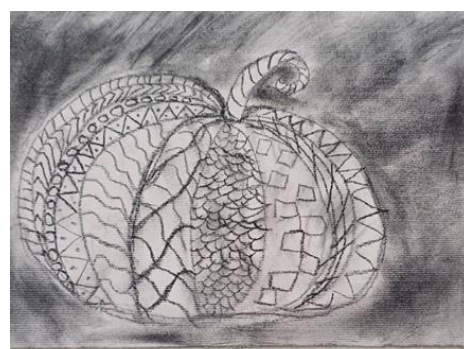
Lisica je vsejeda žival. Najraje je glodalce in sadje. Enkrat na leto skoti od 2 do 8 mladičev. Mladiči so ob rojstvu slepi in goli.

Lisica je zelo velik prenašalec stekline.

Žanet Hercog, 3. c

Špela Balažič, 3. c

Špela Kaube, 3.c

UTRINKI 3. D-RAZREDA

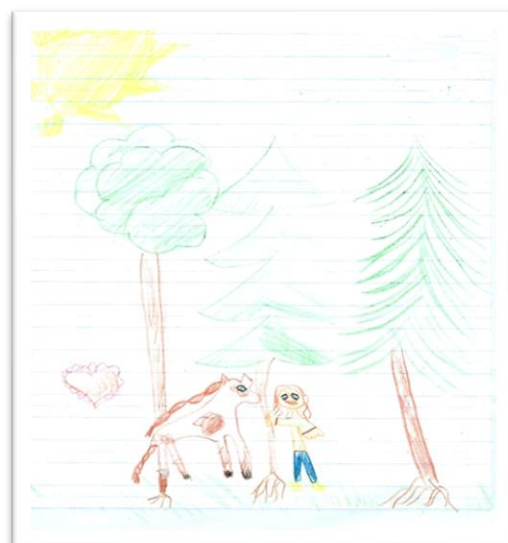

POMLADNO TIHOŽITJE

Ajda Kitak, 3. d

POMLADNO TIHOŽITJE,

Sofia Vajdič, 3. d

Ajda Kitak, 3. d

SKRIVNOST DIVJINE

Za devetimi gorami je živel deklica Nika s svojo družino. Preselili so se iz velikega mesta na podeželje. Nika ni želela živeti tu. Nekega dne se je žalostna odpravila v gozd, kjer je opazila odtise kopit. Hodila je dolgo in ko je prišla iz gozda, je na velikem travniku opazila čredo divjih konj. Približala se jim je in hitro in prestrašila konje. Konji so oddrveli v gozd. Žalostna se je vrnila domov in celo noč razmišljala o konjih. Naslednji dan je odšla v gozd čisto tiho. Na jasi so se pasli konji. Kobila z rjavo liso okoli oči jo je opazila. Nika se je potuhnila in čakala, kaj se bo zgodilo. Kobila se je približala in Nika ji je nastavila roko. Kobila ji je povohala in polizala dlan. Nika je odhitela domov po korenje. Vrnila se je na jaso in vsi konji so prišli do nje. Vsakemu je dala koren. Sonce je počasi zahajalo. Nika je morala domov. Na poti domov je opazila, da ji sledi kobila. Bila je vsa presenečena. Vsa srečna ji je ponudila koren. Kobila se ji je pustila božati. Nika ji je dala ime Kiti. Skupaj s Kiti sta prišli domov. Starša sta bila začudena, ko sta videla kobilo. Nika jima je povedala svojo zgodbo. Kiti so uredili pašnik. Skupaj sta preživeli veliko časa in Nika ni več pogrešala mesta. Nika je imela rada Kiti, saj sta bili neločljivi prijateljici. Živel so srečno.

Ajda Kitak, 3. d

POMLADNO TIHOŽITJE

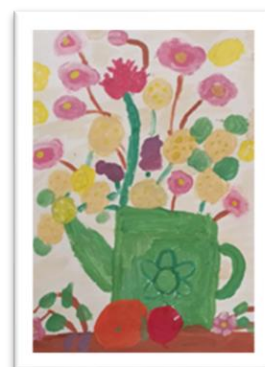
Rok Rošic, 3. d

Sara Umek, 3. d

Hana Bytyqi, 3. d

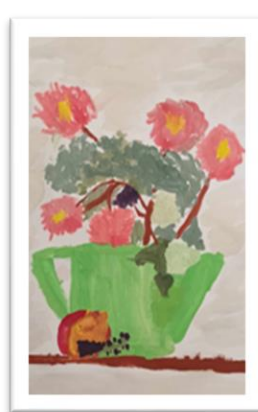
Tina Cafuta, 3. d

Sara Laptuš, 3. d

Nejla Hasanović, 3. d

Nino Krivec, 3. d

Benjamin Halkić, 3. d

HARRY POTTER DEŽELA

V tej deželi je sama čarovnija. Od čarovniških trgovin, čarovniške šole, čarovniške gostilne ... Na Prečni ulici so trgovine. Tam je trgovina s čarovniškimi palicami, knjigarna in trgovina bratov Weasley. Čarovniška šola se imenuje Bradavičarka. V njej so štirje domovi: Grifindorr, Držvan, Haplpaf in Spolzgad. Zelo znana gostilna se imenuje Pri treh metlah. Tam se po navadi pije Maslenušek. Ah, to je moje sanjsko življenje ...

Aleks Sabol, 3. d

HANA MJAV MJAV

Hano je čuvala babica. Vsakič, ko jo čuva, mora Hana jesti sirovo juho. Ona ne mara sirove juhe. Zato vedno, ko je juho, zraven pije mleko. Babica ji je rekla, da se bo spremenila v muco, če bo pila toliko mleka. A Hana ji ni verjela, zato je dalje pila mleko. Nenadoma se je Hana znašla na mizi. Ampak ni bila več Hana, pač pa muca. Babica se je ustrašila, kako se je to zgodilo. A Hana je odgovarjala le z mjav, mjav. »Kaj naj naredim, da boš spet deklica?« jo je

vprašala. Muca Hana je povedala, da mora storiti tri dobre stvari, da se bo spremenila nazaj. »Katere so 3 stvari?« Babica je morala vzeti mleko, jagode in tuno. Skrbelo jo je, če bo to delovalo. Muca Hana je vse pojedla in se spremenila spet v deklico. Babica je bila zelo vesela in obljubila, da je ne bo več silila jesti sirove juhe.

Hana Bytyqi, 3. d

PRINCESA JULIJA

Nekoč je živela princesa Julija. Živela je na Ptujskem gradu skupaj s svojo sestro. Ko sta bili deklici še majhni, sta jima v nesreči umrla starša, zato je za njiju skrbel grajski stražar. Stražar je želel Julijo za ženo, a le zato, da bi z njo obogatel. Ker ga je Julija zavrnila, se je začel sestrama zlobno maščevati. Ponoči je strašilo, v njuni sobi so se pojavili strupeni pajki in kače. Vsak dan je na gradu izginila ena stvar. Princesa Julija je stražarju naročila, naj razišče skrivnost. Stražar se je uprl in trdil, da si dekleti izmišljujeta zgodbe. Takrat se je Julija spomnila, da sta jima straša zapustila steklenico s čudežnim napojem. Tisti, ki ga tri dni spije, govori le resnico. Ker se je Juliji stražar zdel sumljiv, mu je podtaknila past. Tretji dan, ko je popil zadnji požirek napoja, je priznal, da je on tisti, ki strašil in kradel, saj je želel njuno bogastvo. Stražarji so ga zaprli v ječo. Princesi pa sta živeli srečno do konca svojih dni.

Sara Umek, 3. d

Novo leto (praskanka), Večer v mestu in Pomlad

Nino Emrić, 3. d

Rene Markl, 3. d

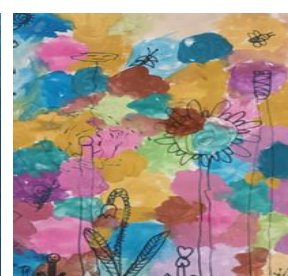
Anja Goga, 3. d

Denis Smajić, 3. d

Orges Krasniqi, 3. d

Hana Borovčanin, 3. d

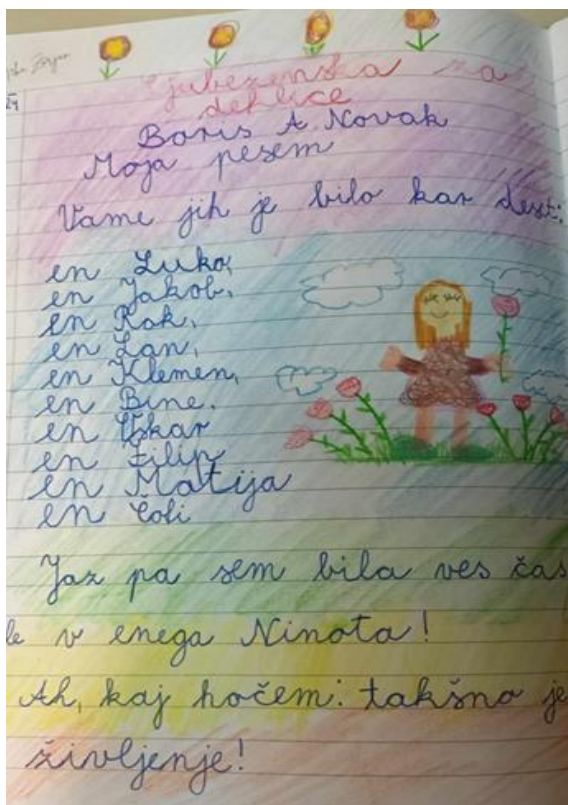
Julija Putora, 3. d

Aleks Sabol, 3. d

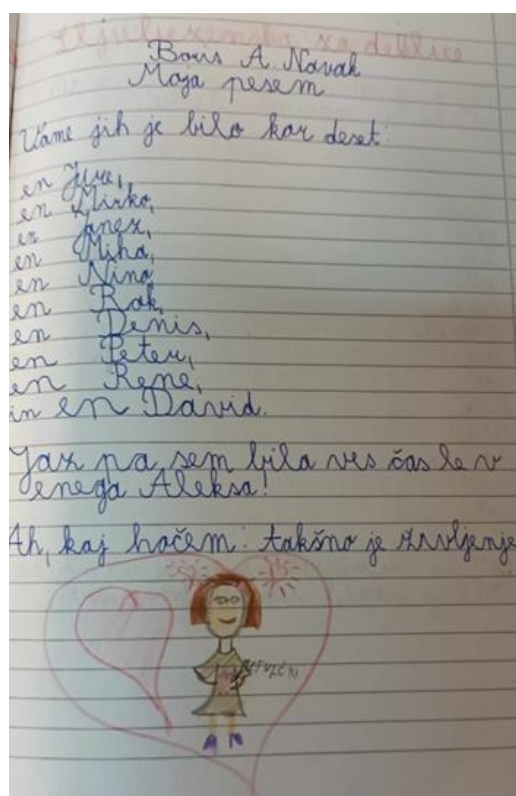

Lan Škofič, 3. d

Ljubezenska za deklice

Hana Borovčanin, 3. d

Ljubezenska za deklice

Sara Laptuš, 3. d

4. IN 5. RAZRED

ČUDEŽNO ZDRAVILO

Nekoč je živela babica s tremi vnukinjami. Babica je zbolela, zato prosi najstarejšo vnukinjo, da ji gre po zdravilo, in ji zato izroči 200 goldinarjev. Vnukinja gre na bal in tam ves denar zapravi. Zato babica prosi drugo vnukinjo in tudi njej izroči 600 goldinarjev. Ker pa se rada zabava, gre na bal in vse zapravi. Babica prosi še najmlajšo vnukinjo, ki pa je bila pri delu vedno počasnejša. Prosi jo, da še ona poskusi poiskati zdravilo, in ji prav tako da 600 goldinarjev. Tretja vnukinja pa se odpravi v gozd in sreča medveda, ki jo hoče pojesti. To vidi princ in v zadnjem trenutku reši deklico in medveda prestraši. Tretja vnukinja mu pove, da išče zdravilo za bolno babico. Princ pove, da ve, kje ga lahko najde. Odšla sta skupaj v mesto. Princ je povedal, da naj gre na tržnico in naj kupi čarobni kamen. Vnukinja ga je tam kupila. Skupaj sta šla k babici domov. Babica se je dotaknila čarobnega kamna in v trenutku ozdravela. Princ in najmlajša vnukinja sta se poročila in skupaj z babico živela zelo srečno. Drugi dve sestri sta pa bili zelo ljubosumni in do konca življenja živeli sami.

Anže Pleteršek Črnko, 4. a

Nekoč je živela babica, ki je imela tri vnukinje, ki so bile sestre. Nekega dne je babica zbolela in na pot po zdravilo poslala najstarejšo vnukinjo Lano. Tako gre Lana po zdravilo, ampak se ji ne ljubi preveč in zaspí pod drevesom. Žalostna babica pošlje na pot drugo vnukinjo Ivo. Ta se na poti zaljubi v princa na belem konju in skupaj odjahata v Las Vegas. Nato pošlje babica na pot še najmlajšo vnukinjo Enjo. Ta sreča medveda, ki ji pove, da je na morski obali čudežni solni kamen, ki bi lahko pomagal babici. Enja gre po solni kamen in nato domov k babici. Vendar solni kamen babici ni pomagal, zato se spet odpravi na pot in na poti ponovno sreča medveda. Pove ji, da naj na vrtu nabere sedem vrtnic in jih da babici. Babica je bila šopka vesela, vendar ozdravela še vedno ni. Enja se še tretjič odpravi na pot in spet sreča medveda. Spomni se, da ji je babica nekoč povedala, da se je v otroštvu spoprijateljila s prijaznim medvedom, zato se je odločila, da bo medveda odpeljala domov. Babica se ga je zelo razveselila in v trenutku ozdravela. Za babico je bilo srečanje s prijateljem čudežno zdravilo.

Lana Dijak, 4. a

Nekoč je za devetimi gorami in za devetimi vodami živela babica. Živela je v majhni hiški, sredi gozda, skupaj s tremi vnukinjami. Nekega dne je babica zbolela. Tri sestre so se odločile, da gredo iskat zdravilo za bolno babico. Najprej se je po svetu odpravila najstarejša sestra, vendar se je po dvanajstih mesecih domov vrnila praznih rok. Nato je srednja sestra zdravilo iskala po poljih, a tudi ona se je po sedmih mesecih vrnila brez zdravila. Minili sta skoraj že dve leti, odkar je zbolela babica, in na pot se je še odpravila najmlajša sestra, ki je zdravilo iskala v gozdu. Ko je tako hodila po temnem gozdu, je srečala medveda. Bila je pogumna in prijazna, zato ga je vljudno vprašala, ali morda ve, kje bi lahko našla zdravilo za bolno babico. Povedal ji je, da ne ve in da ji bo pomagal ga poiskati. In tako sta skupaj odšla iskat zdravilo. Naenkrat sta se znašla pred belim gradom. Princ, ki se je ravno takrat sprehajal po grajskem dvorišču, je opazil vsiljivca. Stražarjem je ukazal, naj ju ujamejo in ju pripeljejo k njemu. Ker je princa zanimalo, kaj počneta na njegovem dvorišču, sta mu povedala, da iščeta zdravilo za bolno babico. Princ je takoj vedel, kaj storiti.

Stražarjem je ukazal, naj gredo do vodnjaka in napolnijo stekleničko z zdravilno vodo. Princu je bila deklica všeč, zato ju je oba s kočijo odpeljal do babice. Babica je popila zdravilno vodo in v hipu ozdravela ter bila zelo srečna.

Srečna pa sta bila tudi princ in najmlajša sestra, saj se je princ v njo zaljubil. Med potovanjem je namreč opazil njeno dobrosrčnost, velikodušnost, neustrašnost, pogum in lepoto. Čez eno leto sta se poročila in na poroko sta povabila babico, obe sestri in celo medveda. Čez čas sta dobila pet otrok in tako živela srečno do konca svojih dni.

Tilen Kopše, 4. a

ANICA IN DEŽELA SLADKARIJ

Nekoč je živela punca po imenu Anica. Imela je ljubljenska levčka po imenu Zoro, ki je bil zelo priden.

Nekega toplega dne se je Anica šla kopat v bazen in naenkrat se je v vodi pojavil velik vrtinec. Anico in levčka je vrtinec povlekel v cev, podobno toboganu, po katerem ju je premetavalo, in nato sta zletela v ribnik. Vsa začudena sta vstala iz vode in z odprtimi usti gledala okoli sebe. Bila sta v prečudovitem svetu. Okoli njiju so skakale žive penice, drevesa so bila iz sladkorne pene, ribnik je imel okus po limonadi, pred njima je stala čokoladna fontana, iz katere so pili gumijasti medvedki, ki so se smejali in lovili. Levčku so se cedile sline. Skupaj z Anico sta probala vse, kar jima je prišlo pred oči, in zato ju je bolel trebušček. Takrat se je spomnila na mamico in atija in spustila grenko solzo. Obrisala si je solze in odšla do penic. Vprašala jih je, kako bi lahko spet prišla domov. Povedale so ji, da ji lahko pomaga mavrična jagoda, ki pa jo ima ujeto hudoben čarovnik. Tako sta se Anica in Zoro odpravila na pot. Anica si je iz sladkorne pene naredila nahrbtnik in noter dala steklenico s toplo čokolado, plastenko z limonado, penice in nekaj gumijastih medvedkov. Potovala je preko čokoladnega morja, nato je hodila po potki iz oreo keksov in prispela do visokega vulkana, na katerem je bil grad. Pri gradu je zagledala čarovnika in ga takoj prosila za mavrično jagodo, da bi lahko prišla domov. Čarovnik si je zaželel penic in Anici rekel, da če mu da penice, dobi mavrično jagodo. Tako sta drug drugemu dala, kar sta želela. Ko je Anica prejela mavrično jagodo, se je ta spremenila v mavrično lavo in oba z levčkom odnesla po vulkanu navzdol in v cev. Po burni vožnji sta prispela nazaj v domači bazen.

Vsa presrečna je stekla v hišo in objela svoja starša, Zoro pa je od navdušenja skakal in se motal okoli njihovih nog.

Žana Pajtler, 4. a

POTOVANJE SKOZI ČAS

Živela je deklica po imenu Mimi. Imeli so veliko hišo in imela je veliko prijateljev. Živela je z mamo, očetom, bratom in sestro. Babica in deda sta ji umrla, ko je bila še zelo majhna. V hiši so imeli časovni stroj, ki ga je Mimi želela uporabiti za potovanje v preteklost, da bi spet videla babico. Starši ji tega niso dovolili, saj so vedeli, da je nevarno. Mimi se ni mogla upreti, zato je ponoči skrivaj odšla k časovnemu stroju. Ni vedela, kateri gumb naj stisne, saj jih je bilo veliko, zato je enega kar stisnila. In začelo se je potovanje skozi čas. Vendar stisnila je gumb za potovanje 200 let v prihodnost, namesto v preteklost. Prispela je v mesto Blobibom. Bilo je vse drugače, zato se je ustrašila, pritisnila isti gumb kot prej in naenkrat je bila doma. Medtem so jo doma vsi iskali, a je niso našli. Oče jo je zagledal pri časovnem stroju. Mimi mu je povedala, da je želela samo obiskati svojo babico. Očetu se je to zdelo lepo, vendar ji je rekel, da tega naj

več ne počne, saj se lahko v času izgubi. Zaradi izkušnje in očetovih besed Mimi ni časovnega stroja nikoli več niti pogledala.

Bine Lorbek, 4. a

PRIJATELJSTVO

Nekoč je živela punčka po imenu Mina. Oboževala je mesto, v katerem je živela, saj je bilo vedno obsijano s soncem. Še boljše pa je bilo, da si na nebu vedno videl mavrico. Njena najljubša barva je bila prav tako mavrična. Žalostno pa je bilo, da Mina ni živela s starši. Imela pa je nekoga, ki ga nikoli ne bi zapustila. Svojo najljubšo prijateljico Žano ter mnogo ostalih prijateljic, kot na primer Kajo, Michel, Zehro, Mio in kar dve Lani.

Nekega dne so se njene prijateljice domislile briljantne ideje. Dogovorile so se, da gredo poiskat Minine starše. In tako so vse odšle na pot z velikimi koraki v bližnji gozd. Korakale so ure in ure in nato so prijateljice zagledale zelo mišičastega gospoda, ki je rekel, da jih bo spusti naprej le, če ena od njih premaga gospoda v rokoborbi. Michel je brez strahu odšla do mize, ki jo je imel gospod pripravljeno ravno za takšne primere. Tako se je začela najbolj divja rokoborba vseh časov. Na koncu je zmagala Michel, gospod pa je z rdečo roko obležal na tleh. Prijateljice so se odpravile naprej. Čez nekaj časa so srečale majhno punčko po imenu Lili, ki jih je izzvala na dvoboj v plesu. Posmehovala se jim je, da ne znajo plesati in se jim smejala, zato je Žana sprejela dvoboj v plesu. Lili je bila sprva šokirana, saj do zdaj še nihče ni sprejel izziva. Žane ni bilo strah, saj je bila pogumna deklica. Začel se je dvoboj in lahko povem, da je to bil eden najbolj zanimivih plesnih dvobojev vseh časov. Zmagala je Žana, Lili pa se je od utrujenosti sesedla na tla. Punce so nadaljevale svojo pot in čez tri ure so prišle do majhne hiške, kjer so ugotovile, da tam živita Minina starša. Bila sta vesela, ko sta izvedela, zakaj so prišle.

Skupaj so se odpravili v mesto z večno mavrico in presrečna Mina je lahko prvič videla in objela svoja starša.

Mina Vodovnik, 4. a

SIJOČA SOVICA

Nekoč je deklica po imenu Lija sanjala o čudni deželi Avantiji. Naslednje jutro je pred svojo posteljo zagledala paket. Odprla ga je in v njem je bilo rdeče jajce. Čez nekaj mesecev je začelo pokati. Iz jajca je pokukala rdeče bela sovica. Lija je v njo strmela od začudenja, saj je imela na glavi podobo rdečega sonca, ki je za kratek čas zasijalo. Dala ji je ime Šajn. Leta so minevala in Lija in Šajn sta rastli.

Nekega dne sta odšli v gozd. Izza drevesa je sijala čudna svetloba rdeče barve. Takrat je Lija opazila, da se Šajnina podoba sonca na glavi svetlika. Stopili sta naprej in pogledali, kaj je za drevesom. Tam je stal rdeč portal v obliki sonca. Vstopili sta in prišli v deželo Avantijo. Zagledali sta škrate, ki so jokali. Vendar, ko so zagledali sovo, so začeli plesati in se smejati. Eden od škratov je stopil do Lije in ji rekel: »Našla si Ognjenko!« Lija je bila začudena. Povedala jim je kako se je pojavila pri njej, škrati pa so ji povedali, da jim sovica prinaša srečo. Šajno oz. Ognjenko so prevzeli škrati, Liji pa dovolili, da jo obišče v sanjah.

Niki Čander, 4. a

ANICA IN ZAJČEK

Nekoč je živela deklica, ki ji je bilo ime Anica. Njena družina je bila zelo revna, vendar so imeli vsaj streho nad glavo.

Nekega dne so si zaželeli domačo žival, za katero so privarčevali nekaj denarja. Šli so v trgovino in se odločili za zajčka. Anica je bila presrečna, da ga je dobila. Naslednji dan je Anica vzela zajčka v naročje in odšla na sprehod do ribnika. Ko sta prišla do ribnika, sta pogledala vanj in videla svoj odsev, ki jima sploh ni bil podoben. Anica je bila videti kot raziskovalka v rdečem sukniču, zajček pa je imel na glavi majhen klobuček s peresom. Približala sta se odsevu in naenkrat ju je posrkal v zelo čudno deželo. Pogledala sta se in videla, da sta takšna kot prej v odsevu. Prestrašeno sta pogledala naokrog, vendar sta postajala pogumnejša. Odšla sta po potki, da si ogledata neznano deželo in ugotovita, kako lahko prideta domov. Hodila sta nekaj časa in prišla do sivega čarobnega gradu, kjer je živela kraljica. Vprašala sta jo, če jima lahko pomaga oditi domov. Kraljica je razmišljala in se odločila, da ji morata prinesiti zlato verižico z mavričnimi biseri, če želita, da jima pomaga. Anica in zajček sta tako hitro zapustila grad, da sta pozabila reči: »Adijo.« Hodila in hodila sta več dni, vendar o verižici ni bilo nobene sledi. Nato pa je v grmu nekaj zašumelo. Približala sta se mu in videla govorečo veverico. In ta veverica je imela na sebi verižico, ki sta jo iskala. Ker je veverici bil vseč zajčkov klobuček s peresom, je verižico zamenjala za klobuček. Anica in mali zajček sta pohitela h kraljici in ji dala verižico. Kraljica je bila presrečna. V roko je vzela svojo čarobno palico in jo usmerila proti njima. Zamahnila je in pojavila se je mavrična pot, ki ju je odnesla domov k staršem. Bila sta presrečna.

In tako sta Anica in zajček živela skupaj srečno v domači hiški do konca svojih dni.

Iris Veis, 4. a

ČUDEŽNA DENARNICA

Nekoč je živel kralj, ki je bil zelo bogat. Nikoli mu ni bilo dovolj in želel je še več bogastva. Imel je zaposlenega moža, ki je bil izumitelj.

Nekega dne mu je kralj naročil, naj izdelava čudežno denarnico, ki se sama napolni z denarjem. Izumitelj se je odpravil na delo v svojo delavnico. Imel je predstavo, kako bi to izgledalo, ampak ni znal tega izdelati. Skrbelo ga je, saj je kralju dal obljubo, da mu bo izdelal kar koli si zaželi. Kralj mu je dal dva dni, da izdelava čudežno denarnico. Ko sta dva dneva potekla, je kralj videl, da izumitelj še začel ni. Kralj mu je takoj povedal, da je odpuščen. Izumitelj je moral takoj zapustiti grad. Po gozdu je hodil tri dni in tri noči. Prišel je do bogate hiše. Zunaj je videl gospodično, ki mu je ponudila, da lahko pri njih prespi. Vstopil je v hišo in prespal. Naslednje jutro pa je odšel zbuditi gospodično in ji povedal, da odhaja. Gospodična ga je vprašala, zakaj hodi po gozdu. Izumitelj ji je povedal vse o kralju in kaj se je zgodilo. Gospodična je predlagala, da bi živela skupaj, ker je sama in osamljena. Izumitelj se je s tem strinjal. Medtem pa je kralj izgubil vse služabnike in zadnjega izumitelja, saj ni bil zadovoljen z njihovim delom. Zvečer se je kralj odpravil spat in ko je spal, so vlomili tatovi. Razbili so okna in pohištvo. Kralja so pustili na miru, ker je spal. Tako je ostal brez denarja in zato je na ulici prosil za drobiž. Medtem pa je izumitelju uspelo izumiti čudežno denarnico. Z gospodično sta se sprehajala po ulici in mu dala denarnico. Kralj je bil zelo vesel in se mu je opravičil, da ga je odpustil. Kralj je hitro stekel do najbližje trgovine za gradnjo hiš. Plačal jim je za obnovo gradu in delavci so ga zelo hitro obnovili.

Tako so bili vsi zadovoljni in tako so vsi živeli srečno do konca svojih dni.

Nik Smej, 4. a

KLIC V SILI

Halo! Halo!
 Ne bom povedal kdo.
 Nujno prosim za teto, ki kuha,
 da mi najboljšo juho skuha.
 Tisto s korenjem
 in vsem zelenjem.

Halo! Halo!
 Naj tudi odpravi vse težave,
 da bom jutri hodil vesel na zabave.
 Nepreklicno izjavljam. Teta je »kuk«.
 Me vedno potolaži
 in mi pravo pot pokaže.

Lana Dijak, 4. a

GRAFITI 4. A

Zvezdne rože

Marsovčka zanima,
kdo zvezdne rože
na nebu zaliva.

Ali je sonce,
ki celi dan sveti na Zemljo?

Ali je astronaut,
ki se vsak dan pelje z raketo?

Ali je luna,
ki izgleda kot svetleča bula?

Povedal vam bom, če vas zanima.
Napravi jih galaksija, zaliva pa Nasa.

*Andrej Hriberšek, Lara Koren, Mark Markl,
4. b*

Poezija

Rad bi pisal poezije,
lepe čedne čarovnije.
Rad bi ljubil, a ne znam,
zato bom čakal na ta dan.

Videl sem objokano,
zato podal sem se za njo.
Jo nežno primem za roko,
da obrišem solzno ji oko.

Uspelo mi jo je potolažiti,
in zaupanje si njeno pridobiti.
Hodila sva z roko v roki
in čakala da ljubezen se rodi.

*Aleksander Podgornik, Ema Medved, Marc
Gabriel Vindiš, Vita Vanek, 4. b*

Življenje Prešerna

Otroški glasovi slišali so se,
ko Prešeren po ulici hodil je.
Odmevalo na veliko je,
doktor Fig fig, a bi nam dal nekaj fig?

Prešeren je bil velik gospod,
a včasih tudi zelo ubog.
Ljubezen njegova velika
je bila vedno le slika.

Njegova predraga Julija
je ljubila na žalost drugega.
Tako nastale pesmi so
za njegovo Julijo.

*Bian Zemljič, Ema Lorber, Lamija Jusić,
Naja Sagadin, 4. b*

Nogometne rože

V dolini za vasjo
čudežne rože rastejo.
Imajo čudežne moči
in bolje hodijo kot vsi.

Nekega dne pobegnile so
na igrišče nogometno,
ker rade igrate so igro nogometno.

Na različnih pozicijah so bile,
vsakega so premagale.
Bile so svetovne prvakinja,
pokal so dvignile.

Vrsto let so zmagovale,
dobre so bile.
To je konec pesmice,
nogometnice.

*Filip Soče, Filip Kokol, Nika Živko, Jakob
Gračnar, 4. b*

France Prešeren

Sonce sije,
ko Prešeren piše poezije.
Piše ljubezenske balade
in pesmi za ta mlade.

Otroci imajo ga radi,
ker fige deli jim pomladi.
Ima jih prav srčno rad,
ko gre se z njimi igrat.

Njegov prijatelj Matija Čop,
piše pesmi kot en top.
France Prešeren je žaloval,
ko se je Matija Čop v nebesa pognal.

Enkrat na sprehodu,
ob sončnem zahodu,
ko prehodil je en meter,
zbolel je za boleznijo jeter.

*Jakob Gračnar, Polona Gorenšek, Lara
Koren, Lina Vuk, 4. b*

Naš pesnik

Naš pesnik je prijazen
in nikoli ne bo pozabljen.

Ubogi naš pesnik,
imel je hudo bolezen,
ampak ne tako močno,
kot bila je njegova ljubezen.

Naš pesnik je dejal:
Urška, tako lepa si
kot sočna hruška.

Ubogi Matija Čop,
pesmi pisal je kot top.

*Ajda Zemljič, Lara Žerjav, Liam Kočevar,
Filip Kokol, 4. b*

SREČEN NA BOŽIČ

Pred davnimi časi, se je v koči na robu gozda rodil fantek. Vsi so ga zaničevali že pri mladih letih. Kmalu po rojstvu mu je umrl oče. Mama ga je komaj preživljala. Nekega dne mu je rekla, da naj gre po svetu in si najde službo. Odpravil se je po svetu iskat službo. Ko je hodil že dve polni luni, je prišel do tihega mesteca. Bilo je tako lepo okrašeno, da je možiclja, ki ga je srečal, vprašal, v katerem mestu je. Možicelj mu je odgovoril, da je na Finskem na Laponskem, pod goro Uho. Dečka je zanimalo kako pride na goro. Pot na goro je bila zelo nevarna. Podal se je na goro in po poti slišal globoko smrčanje. Ustrašil se je, ker je mislil, da sliši Jetija. V daljavi je zagledal senco, kasneje še zvok. Prišel je bližje in videl na milijone škratov. Tudi možicelj je bil eden izmed njih. Škrati so ga pospremili do Božička. Deček je pri Božičku prespal in srečno živel do konca svojih dni.

Jakob Gračnar, Aleksander Podgornik, Lara Koren, 4. b

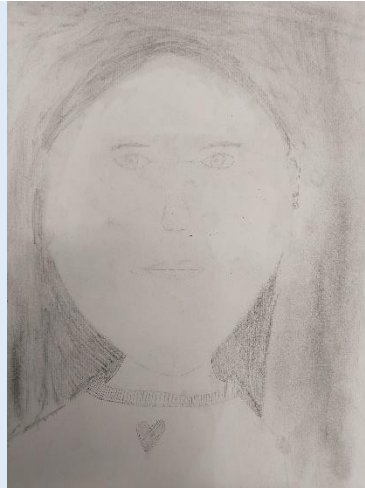
TI POŽREŠEN PRALNI STROJ

Nekoč je živel en pralni stroj, ki je pral oblačila od ljudi. Nekega dne so ljudje prinesli samo tri oblačila k pralnemu stroju. Pralni stroj ni bil navdušen prati samo tri oblačila. Hodil je od hiše do hiše in prosil za umazana oblačila, da jih opere. Ljudje so mu dali vsa umazana oblačila, ki so jih imeli. Pralni stroj je vedno več dobival umazanih oblačil. Ker ni zmožgal oprati toliko oblačil, je oblačila začel mečkati in vanje delati luknje. Ljudje so se začeli pritoževati in mu niso hoteli več dajati oblačil. Pralni stroj je bil žalosten, saj ni imel ničesar za prati. Opravičil se je ljudem in spoznal, da bo pral samo toliko, kolikor bo zmožgal. Ljudje so sprejeli opravičilo in mu dali umazana oblačila za oprati in živeli so vsi srečno do konca svojih dni.

Filip Kokol, 4. b

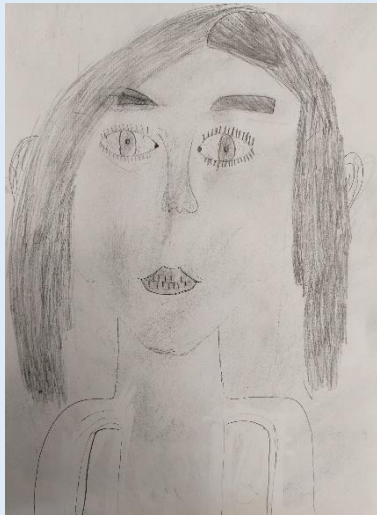
Anin Emeršič, 4. b

Mark Markl, 4. b

Floreta Gashi, 4. b

Vita Vanek, 4. b

Liam Kočevar, 4. b

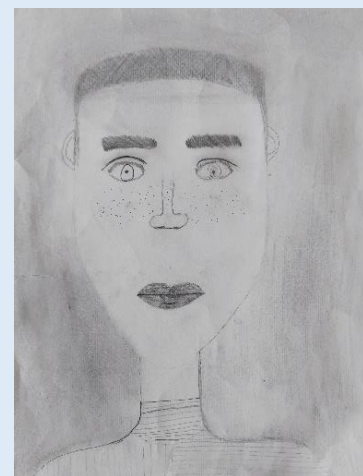
Ajda Zemljič, 4. b

Naja Sagadin, 4. b

Jakob Gračnar, 4. b

Lara Žerjav, 4. b

Polona Gorenšek, 4. b

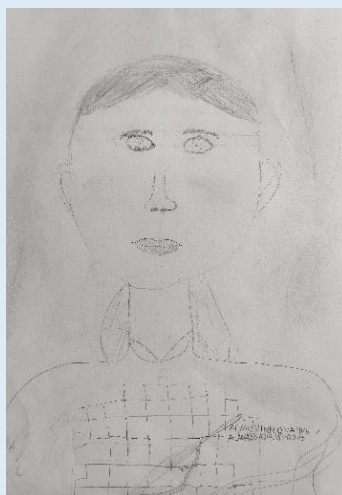
Aleksander Podgornik, 4. b

Domen Kaluža, 4. b

Bian Zemljič, 4. b

Lamija Jusić, 4. b

Marc Gabriel Vindiš, 4. b

Filip Kokol, 4. b

Emma Medved, 4. b

Nika Živko, 4. b

Lara Koren, 4. b

Andrej Hriberšek, 4. b

Kim Škrlec, 4. b

Lina Vuk, 4. b

Ema Lorber, 4. b

Filip Soče, 4. b

Ti, pečica, požrešna!

Nekoč je živel požrešna pečica. Pojedla je vse, kar je prišlo v njo. Od pic, tort in kolačkov pa do musake in piščanca. Nikoli ji ni bilo dovolj. Vsi so ji govorili, naj ne je tolako, ampak se ni zmenila za njih. Bila je še vedno lačna. Pojedla je celo lonce in ostalo posodo. Ker je bila še vedno lačna, je prosila omare, predale in hladilnik, če ji lahko še kaj ponudijo. Dobila je le moko, sol, surove testenine in čebulo. Vse je z veseljem pohrustala. Ker je bila žejna, je popila vso vodo, v katero je dodala sodo bikarbono. Vse to je poplahnila s kisom, ki ga je našla na spodnji polici. Potem pa groza! Začela se je zvijati in peniti. Iz nje je bruhnilo vse, kar je tisti dan pojedla. Takrat se je odločila, da bo v bodoče jedla počasi in v zmernih količinah.

Aleksander Podgornik, 4. b

Ti, stol, poreden!

Nekoč je v šoli živel en stol. Ta stol je bil najbolj poreden stol na vsem svetu.

Drugi stoli so bili drugačne volje. Nekateri veseli, nekateri žalostni, jezni, muhasti, navihani in še cel kup drugih. Ta stol pa je bil tako poreden, da je učence, ki so sedeli na njem, prekucnil na tla. Nekega dne, ko je bilo ocenjevanje angleščine, mu je neki navihan stol dal idejo, da je s sebe vrgel učiteljico. Potemtakem stol ni bil več na šoli. Odšel je v knjižnico. Tam je s polic prevrnil vse knjige, ki mu niso bile všeč, saj je hotel, da so na njih samo dobre knjige. Ko je z delom končal v knjižnici, je odšel v kakšen dom, kjer je družina. Tam, ko ni bilo nobenega v kuhinji, je mizo tako tresel, da je vedno z nje padla vaza. Mamo pa je vsak dan pod mizo čakalo razbito presenečenje. Ko je končal z družinami, ni več vedel, kam naj gre. Mimo njega je prišel neki gospod. Pravil mu je, da ga pozna iz knjižnice in da če bo tako poreden, se nobeden več ne bo družil z njim. Tako se je potem res začelo. Vedno bolj, kot je bil stol poreden, bolj je bil sam.

Šel se je opravičiti. Ljudje in stoli so opravičilo sprejeli. Stol pa si je naredil urnik in ga predstavil. Rekel je, da v ponedeljek naredi eno lumparijo, v torek dve, v sredo je prost, v četrtek gre nagajat k družinam, v petek bo najbolj poreden, za vikend pa gre pripraviti v knjižnico knjige, da jih lahko v ponedeljek spet prevrne.

Polona Gorenšek, 4. b

Ti, lažnivi pralni stroj!

Nekoč je bil en pralni stroj. Ampak ta pralni stroj je bil nekaj posebnega. Znal je govoriti in hoditi. Ta pralni stroj se je znal tudi lagati. Ni želel izdati resnice, zato je izrekel preprosto laž. Na primer, svojemu prijatelju je rekel, da ne pere umazanega perila, ampak zatega. Rekel je tudi, da je stal 2 milijona, čeprav je stal 500 €. Nekega dne je odšel v mesto. Ogleдал si je stolpnice in na koncu odšel v muzej. Vodiča je vprašal, kje je njegova slika. Vodič mu je rekel, da ni naredil nobenega zgodovinskega dosežka. Pralni stroj si je moral izmisliti laž. Rekel je, da je daljni sorodnik Abrahama Lincolna, kar seveda ni bilo res. Vodič ga je čudno pogledal. Pralni stroj se je trudil narediti čim bolj resen obraz. Ni mu bilo dovolj laži, zato je pustil vodiča in odšel v galerijo. Tam je videl enega človeka in mu rekel, da je ustanovil Ameriko, kar spet ni bilo res. Sedaj ga je še človek čudno pogledal in vprašal, zakaj ga potem ne pozna. Pralni stroj je pogledal v tla in hitro odšel. Čez eno uro je že celo mesto čudno gledalo pralni stroj. Nato pa je en človek prepoznal njegovo laž. Rekel mu je, da se lagati ni lepo. Rekel je tudi, da lažnivost ni lepa čednost. Pralni stroj je naenkrat postalo sram. Postalo mu je žal za vse svoje laži. Odločil se je, da bo vsem, ki jim je lagal, povedal resnico. Na koncu se je vse lepo končalo in pralni stroj je sklenil, da ne bo nikoli več lagal, ker je videl, da to ni najlepše početje.

Jakob Gračnar, 4. b

SPREMNO BESEDILO ZA PESMI IN SLIKE:

V 4. c smo navdih za pesmi iskali s Ferijem Lainščkom in njegovimi Ledenimi rožami. Igrali smo se z rimami in pesnili.

Jesenske gobe in listje smo poustvarjali s piko in črto. V slikanju smo se preizkusili z znanim umetnikom Pablom Picassom.

////////////////////
Kristalne rože

Kristalne rože se zdaj ponoči bleščijo,
vse rože so lepše, ko se smeji.
Vsi, ki so videli te kristalne rože,
zlezli so iz svoje kože.
Tisti, ki vzel je kristalno rožo,
dobil je kaznen
na svojo kožo.
Ta nepridipravi mož
postal je ledeni mrož.

Luna, Lina, Mila, 4. c

Šola

Jesen je k nam prišla,
šola se je vrnila.
Na kupu smo zdaj že vsi,
a, joj!
Spet ocene dobimo mi.

Zala Mirt, 4. c

Jaz in moj kuža

Ko se zjutraj zbudim,
se s kužkom zavrtim.
Ko prideta ati in kuža po mene,
me skoraj kap zadene.

Luna Lamot Dedić, 4. c

////////////////////
Ledena roža

Ledene rože na oknu cvetijo,
se hudomušno smeji,
ko poletje pride,
pa noge dobijo.

Otroci pridejo in žalostni so,
rožic ni več,
njihov trud je odveč.

A zima kmalu pride spet,
rože na oknu zacvetijo,
za spremembo se lepo smeji.

Otroci so srečni,
rože so tu.
Le kje ste rožice bile?
Rožice lepe
spet so prišle.

Tia, Lana, Ema, Alex, 4. c

////////////////////
Rdeča roža

Rdeča roža je bila prelepa.
Nato je postala še lepša.
Ostale so zavidale ji.

Šla k belim je rožam,
so rekle ji ne.
Doma je jokala,
žalost sejala.

Šla k modrim je rožam,
so rekle ji ne,
kdo misliš, da si?
Rdeča pa pravi,
samota boli.

Maja, Kaja, Julija, Alen, 4. c

Matic Babšek, 4. c

Lev Borko, 4. c

JAZ IN PRIJATELJICA

Ko spim, se v sanjah s prijateljico zavrtim.
Ko pa se zbudim,
se v kopalnico napotim.

Hitro v šolo oddrvim,
da prijateljico iz sanj dohitim.

Jo pozdravim in objamem,
jo po rami potrepljam
in ji voščim dober dan.

Šolska miza pa že čaka
na dva pridna učenjaka.

Eva Fajfar, 4. c

JAZ

Ko v šolo sem šla,
sem še majhna bila.
Črk še nisem poznala,
zato sem raje spala.
Sedaj 4. razred obiskujem
in svet okoli sebe raziskujem.
Treniram odbojko dan na dan
in s prijatelji se igram.

Emma Fras, 4. c

JEZEN BRAT

Brat je jezen,
saj mu ni po godu,
da čuva nekoga,
ki je taka nadloga.

To je le njegov bratec,
ki majhen je kot škratec.
saj majhno je sladko,
če je ubogljivo zelo.

Je le jedel, jokal
in bil v obraz rdeč.
Ko z ного udaril je ob tla,
je mama rekla:
»Kdo razbija, ti šmentana reč?«
Zato je jezen bil brat,
ker bratca malega je imel,
všeč mu ni bilo,
da velik je postal,
vsaj najraje majhen bi ostal
in to bilo bi prav.

Lana Figeč, 4. c

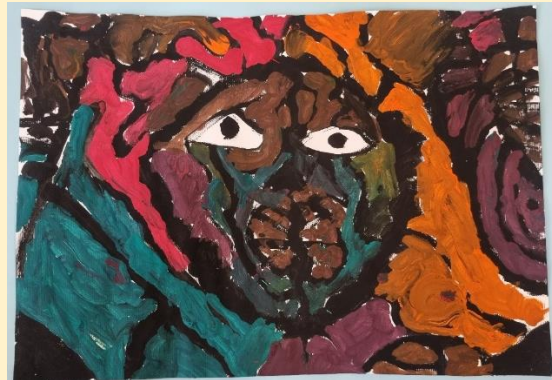
Mila Jurišič, 4. c

Eva Fajfar, 4. c

Alen Demirović, 4. c

Anej Dimnik Auda, 4. c

Lana Figek, 4. c

Ema Fras, 4. c

Patrick Horvat, 4. c

Julija Kirijakopulos, 4. c

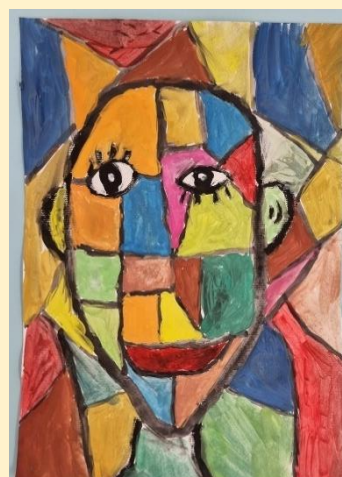
Luna Lamot Dedić, 4. c

Zala Mirt, 4. c

Val Paljak, 4. c

Mia Perko, 4. c

Tia Pranjic Pernek, 4. c

Nejo Rus, 4. c

Jure Šerbinek, 4. c

Tim Toplak, 4. c

Lina Vrečko Šloser, 4. c

Maja Zagoranski, 4. c

Arman Zahirović, 4. c

Kaja Zvezić, 4. c

Alex Černoga, 4. c

ČRNA ŽABA

Črna žaba se je skrila,
nekam se je izgubila,
tja na vrt je sama šla,
da bi muhe jedla.

Na eno muho je prežala,
ta pa ji je ubežala,
črna žaba je zdaj šla,
v hišo se je vrnila.

Lev Borko, 4. c

MIMIKA

Mimika je miškica,
ki rada sir ima.
Masdamer kupi babica,
da miška ne bi stradala.
V šoli miška ne posluša,
če nima polnega trebuščka.
Mala miška se smeji,
ko ji iz žepa mojega rep moli.

Julija Kirijakopulos, 4. c

Lucija Bele Potočnik, 4. d

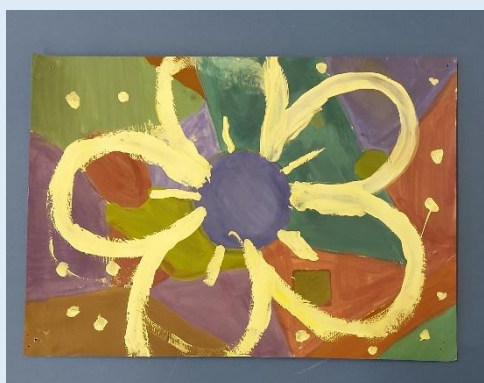
Aljaž Faletič, 4. d

Anida Mujanović, 4. d

Ajdin Halilović, 4. d

Naja Živko, 4. d

Anže Horvat, 4. d

Mark Vegan, 4. d

Žanin Bračko, 4. d

Anej Kozel, 4. d

Pesem o Francetu Prešernu

Bil je gospod, ki rad fige delil je,
gospod Fig, Fig rad otroke razveselil je.
Po Ljubljani se sprehajal je,
saj svojo Julijo rad videl je.

Priljubljen slovenski pesnik je bil,
in veliko lepih pesmi nam je zapustil.
Eno izmed njih Zdravljica poimenoval je,
svoje življenje skozi pesmi rad opeval je.

Zdravljica naša himna je postala,
vsem po svetu je dobro znana.
Vedno s ponosom radi prepevamo jo
in 8. februarja na Prešerna se radi
spomnimo.

Alina Premzl, 4. d

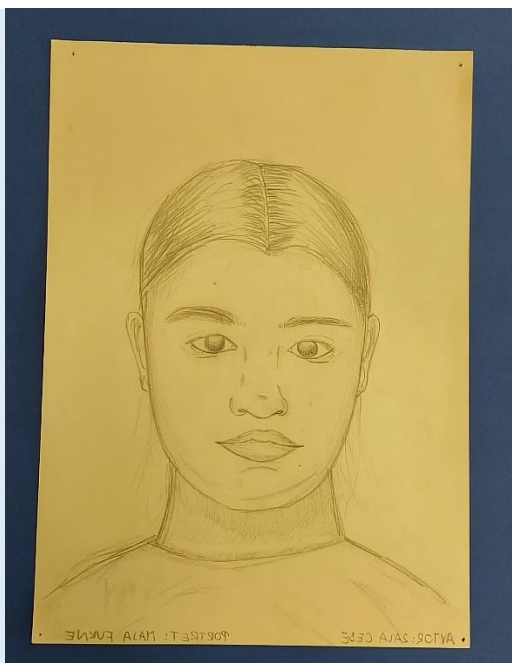
Prijateljstvo

Prijateljstvo je močno
in skupaj smo vsi.
Se imamo radi
in ob strani stojimo si.

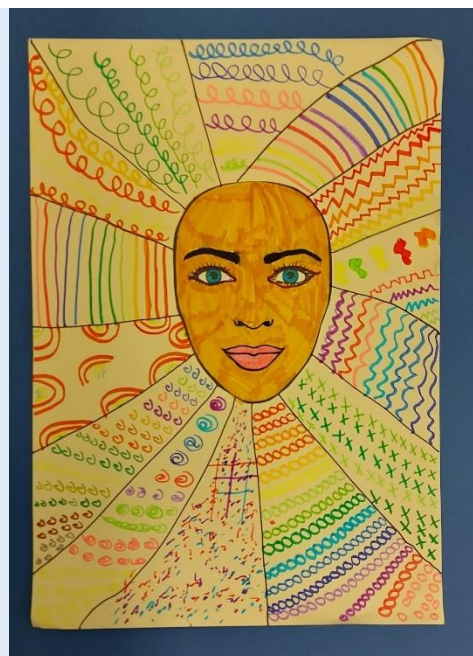
Skupaj se učimo,
skupaj se igramo.
Šale stresamo in pri pouku
večkrat kaj pomešamo.

Včasih pride tudi dan,
ki ni kot iz sanj.
Tokrat prijatelj pristopi
in popelje te po pravi poti.

Alina Premzl, 4. d

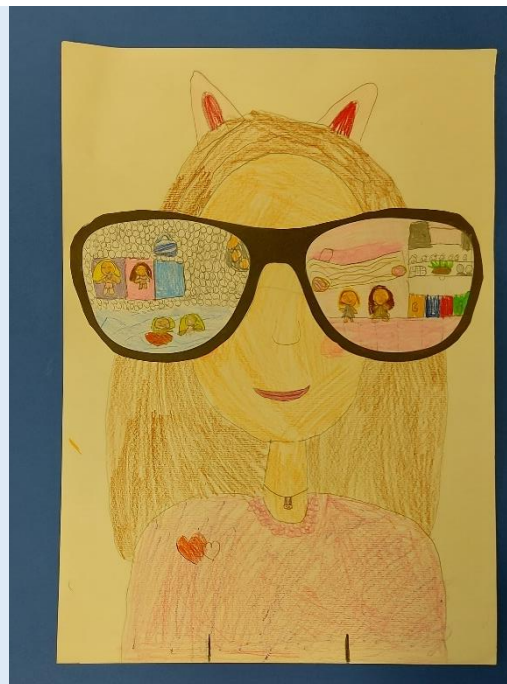
Zala Cebe, 4. d

Maja Fukne, 4. d

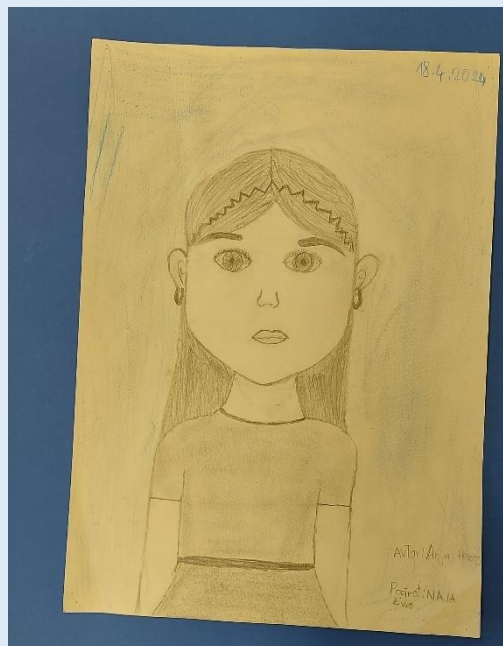
Lina Grajfoner, 4. d

Mery Polignone, 4. d

Pia Kozar, 4. d

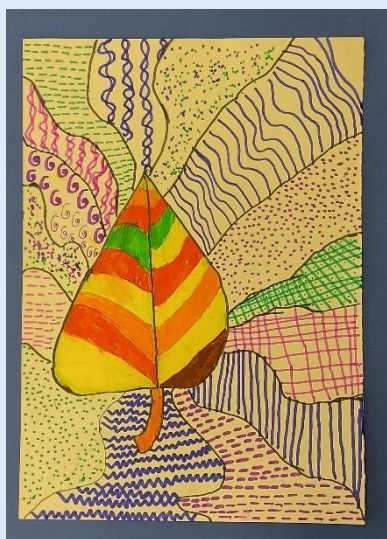
Anja Herceg, 4. d

Pekarna Hrček Sladkosned

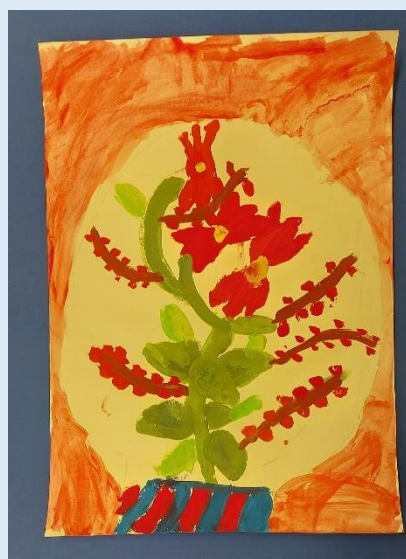
Nekoč, ne tako dolgo nazaj sta živela dva škratka. Pravzaprav sta bila dva princa. Ne, lažem! Bila sta dva hrčka. Ime jima je bile Puhca in Kepca. Bila sta dva zanimiva bratca. Dogodivščine so jima ves dan trkale na vrata. Po dolgi naporni noči se je Puhca kot po navadi zbudil prvi. Tako je bil vesel, da je napočil petek, da je kar skakal po bratcu Kepci. Ta se je od tega zbudil! Kepca se je predramil in ko je odprl oči, je Puhca še v pižamici na list risal načrt za nekakšno zgradbo. Na načrtu je pisalo: Pekarna Hrček Sladkosned. Bratca Sladkosned sta si izročila nasmešek, se oblekla, počesala in že sta ponosno stala pred vrati hiše družine Marko. Čez 15

sekund pa sta ga že pobrisala na hrčjih kolesih, saj je iz hiše švignil maček Muri. Ustavila sta se še le pri rdeči luči. Tam sta stala celih 10 minut. Pri zeleni luči je Puhca zavohal oreščke. Kar povlekel ga je vonj do stare slaščičarne Gospod Oreščkojed. Medtem, ko se je Puhca basal z oreščki, se je Kepca usedel v njegovo skledico in začel razmišljati. Vzel je Puhčevo risbo in si v tačko porinil dve barvici. »Streha bo rdeče-bela,« si je rekel in tako jo je tudi pobarval. »Stene bodo roza,« je nadaljeval. Tako je šlo, dokler niso mize bile rjave, stoli oranžne barve, kuhinja bela in rože mavrične. Hrčka sta se usedla na svoja hrčja kolesa in nadaljevala pot. Kam ju bo pot vodila, pa še nista točno vedela. Na poti se je Puhca... Bum! Ne bo se dobro končalo! Puhca se je s hrčjim kolesom na kolesčkih zaletel v hrčkomobil. Voznik se je na srečo iz hrčkomobila skobacal še na vseh nožicah. Prišla je hrčkopolicija in Puhca je moral plačati 600 kepic volne kazni. Puhca se je z žalostnim obrazkom in povešenim repkom skobacal nazaj na hrčje kolo in se peljal za Kepco. Kepca je zavil levo in Puhca za njim, takrat pa sta pristala na smetišču. Puhca je bil začuden, a ko je videl Kepco, kako si v lička baše krožnike in opeke, je še sam naredil enako. Hrčka sta nabrala še mize, stole, barve, slike, hrano, kuhinjo in okraske. Na koncu si je Puhca skrivaj pod čelado porinil plišastega medvedka. Tako pozno je že bilo, da sta se morala vrniti domov, da družine Marko ne bi preveč skrbelo zanju. Preoblekla sta se v pižamici, se skobacala v posteljici in po napornem dnevu takoj zaspala. Zjutraj se je Puhca spet zbudil prvi. Zbudil je Kepco in skočila sta en za drugim iz kletke na mačka Murija. Od mačka Murija sta se odbila v hrčkomobil ter se odpeljala na travnik. Tam sta postavljala opeko na opeko, obešala slike, barvala stene, postavljala mize ter stole in pospravila posodo. Hrčka sta bila nad svojim delom zelo zadovoljna. Čez ograjo sta celo postavila rdeč trak. Narisala sta meni in poslala vabila v pekarno hmm ... Hrček Sladkosned. Hrčki, morski prašički, miške, zajčki in ptičke so vsi prispeli. Hrčka sta pred vsemi ponosno prerezala trak. Ta dan se je rodila pekarna Hrček Sladkosned. Pekarna se je predajala in razvijala iz roda v rod. Dandanes pa je to najbolj obiskana pekarna v celotnem Hrčjem dolu! Če ste hrček, vam svetujem, da noter pomolite smrček. Zdaj je te zgodbe konec in v pekarni Hrček Sladkosned je še vedno polni lonec.

Maša Marko, 4. d

Žiga Iršič, 4. d

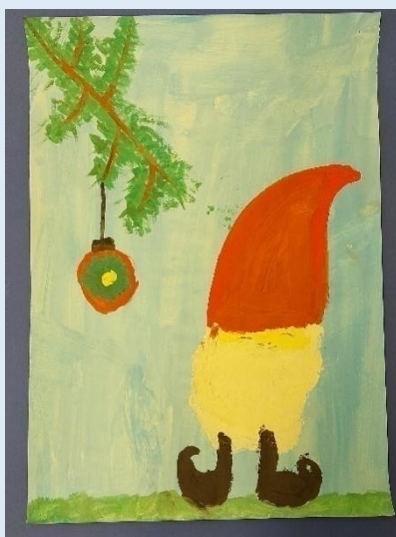
Val Rojko, 4. d

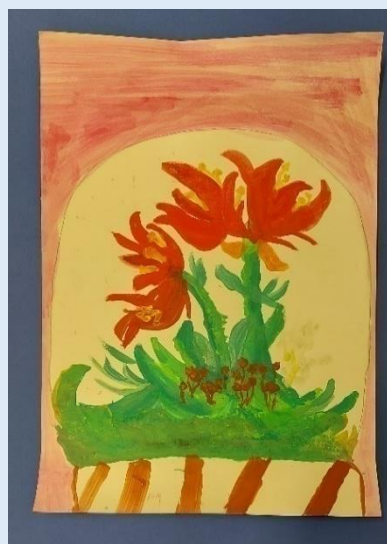
Alina Premzl, 4. d

Lino Kline, 4. d

Ava Dalin Komotar, 4. d

Zala Kozar, 4. d

Vito Leskovar, 4. d

Maša Marko, 4. d

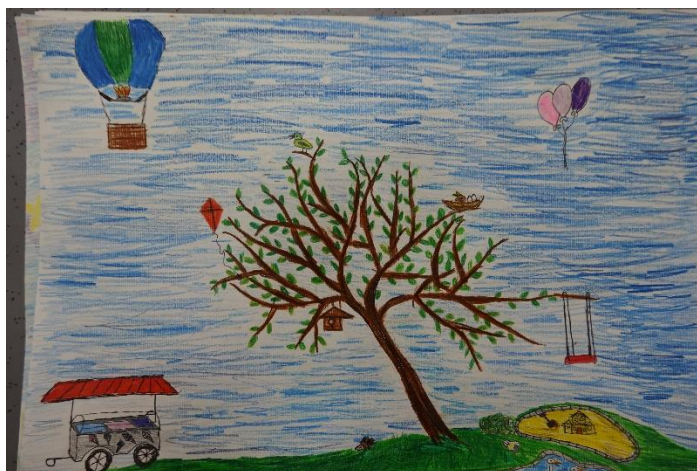
Rdeča kapica

Nekoč je živela Rdeča kapica. Živel je z mačeho in dvema hudobnima polsestrama. Nekega dne je oče odšel na potovanje, Rdeča kapica je ostala sama s polsestrama in mačeho, nagnale so jo v gozd nabirat gobe. Srečala je volka, ki jo je vprašal: »Kam pa greš?« »Samo gobe nabiram,« je odvrnila. »Za takšno lepotico, kot si ti, se ne spodobi, da nabira gobe. Te smem povabiti na ples?« »Z veseljem,« in že sta se odpeljala na ples. Plesala sta vso noč in potem se je izkazalo, da jo je volk na ples povabil samo z namenom, da jo poje, in že jo je lovil po dvorani. Rdeča kapica se je ustrašila in zbežala. Pri teku je izgubila svoj čevelj. Volk ga je našel in sledil ji je v gozd. Rdeča kapica je želela samo čim prej priti domov. In začela je močno jokati, vendar volk jo je našel. Pojedel jo je, vendar se je tako najedel, da je v bližini njenega doma sedel pod veliko jablano. Oboževal je jabolka. Na jablani so bila samo še tri, a se mu jih ni dalo pobrati z drevesa, tako zelo je bil že utrujen. V tem času pa je bil v gozdu lovec na volkove. Ko ga je zagledal, ga je ustrelil. Iz njega je zaslišal mili glasek Rdeče kapice: Pomagaj mi, prosim. Lovec je volku prerezal trebuh in iz njega je stopila prekrasna Rdeča kapica. Takoj sta se zaljubila. Poročila sta se v plesni dvorani in živela sta srečno do konca svojih dni.

Ava Bandur, 5. a

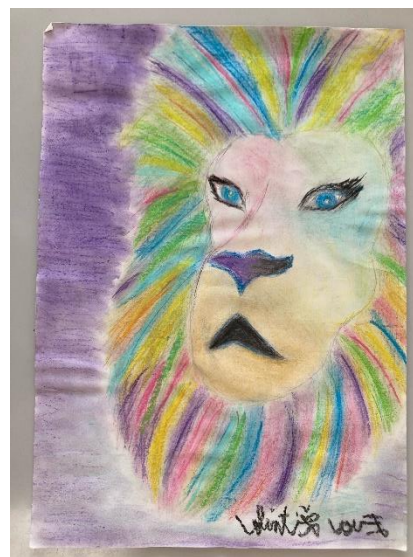

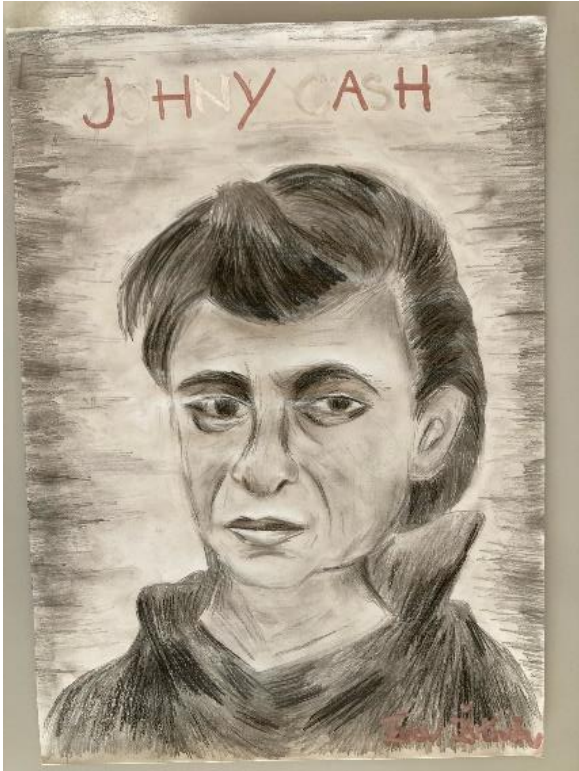
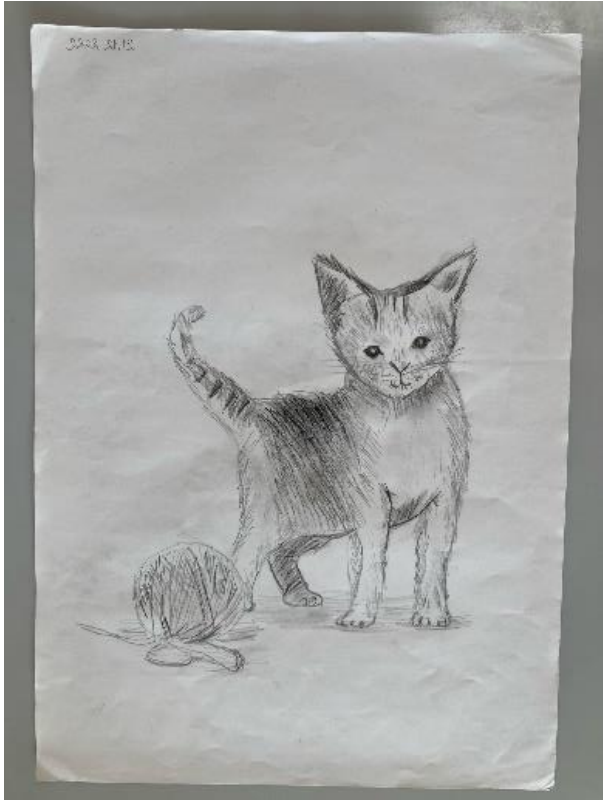
Pija Zagoranski, 5. b

Jure Smiljan, 5. b

EVA ŽITNIK IZ 5. B RADA LIKOVNO USTVARJA

Sem Ela

Moje ime je Ela,
od nekdanj inštrument igrati sem želela.
Zato zdaj violino igram,
veliko veselja z njo imam.

Rada potujem,
in nove kraje obiskujem.
Rada grem tudi na morje,
kjer z družino nam lepo je.

Knjižnico sem dostikrat obiskala
in tudi dosti knjig prebrala.
V družini radi beremo vsi,
vsaka knjiga našo domišljijo prebudi.

Moj najljubši predmet v šoli je likovna
umetnost,
ker to res je moja spretnost.
Matematiko tudi rada imam,
saj računati dobro znam.

Moja najboljša prijateljica je Eva,
ki zelo rada prepeva.
Kadar me nekaj teži,
Eva reši vse moje skrbi.

Najboljšo sestro in brata imam,
z njima se zelo rada igram.
Ko skupaj smo, zabavamo se,
naše življenje pestro in lepo je.

Ela Ficko, 5. b

Naš 5. b

Ime mi je Kiana in hodim v šolo,
kjer s svojimi prijatelji ne plešemo kolo.
Ni nas veliko, le to vam povem,
da hitro predstavim vam vse, kar vem.
Tia je prva na mojem seznamu,
ker rada igra se v telefonskem programu.
Naslednja je Ela, ki rada domače naloge
dela.
Sledi ji Klemen, ki rad hodi na Slemen.
Potem pride Aney, ki bo postal Di Đej.
Prihaja še Jan, ki smešen je res,
a ne takrat, ko gre zares.
Naslednja je Lanna, ki skoz je bolana,
a Pavle ji pravi, naj nič ne skrbi,
saj mrzla ji zima nič ne stori.
Tu je še Jure, ki obožuje frizure,
sledi mu še Lara, ki jesti ne mara.
Prihaja še Kaja, ki rada nagaja,
za njo je Mihailo, ki pleza na zajlo.
Sledi jima Nika, ki ves čas se slika,
pozira pred Janom, Janom veganom.
Bion ima rad bonbon, včasih pa tudi da kak
poklon.
Timotej pravi: poglej in se smej,
saj topla prihodnost prihaja vselej.
Prihaja še Jure, ki riše skulpture.
Pija nima rada sončnega sija, nosi očala, da
svetloba ji prija.
Tukaj je še Eva, ki rada prepeva,
za njo pa še Denis, ki igra tenis.

Kiana Kocbek, 5. b

DEČEK IN ČUDEŽNI PRSTAN

Nekoč pred davnimi časi je živel mlad drvar, ki si je našel za ženo lepo gospodinjo. Mnogo let sta skupaj živela s šestimi sinovi, a gospodinja si je želela še sedmega otroka. Kmalu se je rodil sedmi sin. Bil je deček z modrimi očmi in rjavimi lasmi. Vseh sedem sinov je hitro rastlo.

Kmalu po rojstvu sedmega sina je gospodinja hudo zbolela in kmalu umrla. Drvar je tako ostal sam s sinovi. Postal je reven mož, ki je živel v mali skromni hiši. Šest sinov je odraslo in so se odselili. Drvar zdaj več ni mogel skrbeti za sedmega, najmlajšega sina, ki je ostal sam z njim. Zato se je moral tudi sedmi sin odseliti in oditi v svet. Štel je dvanajst let. Hodil je dneve in noči in kmalu prišel do nekega gradu. Bil je velik in veličasten. Potrkal je na vrata in vrata mu je odprl kralj. Vprašal ga je, kaj hoče. Povedal mu je, da bi rad služil pri njem. Kralj ga je lepo sprejel. Tako mu je fant začel delati usluge. To je delal tri leta. Nekega dne pa je na grad prišel kralj sosednje vasi s svojo hčerko. Fant se je na prvi pogled zaljubil v njo. Tudi ona se je

zaljubila v njega. Kralj je zagledal njegove žareče oči. Povedal mu je, da če najde čarobni prstan, se lahko poroči z njo. Tako je leta in leta iskal prstan in nekega dne naletel na dobro vilo. Povedal ji je, kaj išče. Dobra vila mu je s čarobno paličico pričarala prstan. Fant se ji je zahvalil in stekel h kralju.

Ko je kralj videl prstan, mu je dovolil, da se poroči s princeso. Čez nekaj dni je bila poroka. Od takrat je fant srečno živel skupaj s princeso.

Eva Žitnik, 5. b

DEKLICA MATILDA

Nekoč pred davnimi časi za devetimi gorami in sedmimi vodami se je v Biserni deželi rodila deklica po imenu Matilda. Bila je pogumna in dobrosrčna. Rada je imela živali.

Čez nekaj let je Matilda zrastle v najstnico. Skakljala je po travniku iz biserov, letela na zlatih konjih in plezala po skalah. Tam blizu v temačnem gozdu je živel ris. Imel je krila, lesketajoče se zlata ušesa, imel je mavričen rog in njegov rep se je lesketal od sijočih se bisernato-belih draguljev. Matilda ga je poimenovala Biser. Zelo rada sta se imela. In bila sta prava prijatelja. Matilda je za trinajsti rojstni dan dobila pismo iz daljnega mesta Frančiko. Ime je dobilo po ravnatelju šole, Francu Franji. Tam ga vsi kličejo Frančišek. Od nekdaj je želel biti ravnatelj šole, kjer bi se otroci od trinajstega leta dalje učili leteti na svojih živalih. Matilda je bila takoj pripravljena sprejeti vabilo od Frančiška. Toda njena mama Monika in oče Rožle se s tem nista strinjala. Matildi sta povedala, da se bodo videli samo med počitnicami. A deklica ju je le uspela prepričati. Za svojo žival si je izbrala Biserja. Že čez pet dni sta se odpravila na pot. Slavo od staršev je trajalo zelo dolgo. Na poti ju je napadla zlobna kača, ki ju je lovila vse do Frančika. Mesto je bilo polno neznanih ljudi. V mestu so se vsi strinjali, da bi kači vrnili milo za drago. Tako je boj trajal pet let, saj je kača v bitko privabila še celo grupo svojih sester ter s svojo magijo uročila tudi številne druge živali.

Tako si je Matilda tam našla veliko prijateljev, se zaljubila v dečka Bineta in se z njim poročila v Bisernati deželi.

Pija Zagoranski, 5. b

KOLESARSKI IZPIT

Začelo se je že v četrtem razredu, ko nam je učiteljica povedala, da nas že v začetku novega šolskega leta čaka kolesarski izpit. Tako sem na počitnice odšla z mislijo, da moram vaditi teorijo in kviz preko računalnika. Ko smo prišli v šolo, smo že prvi teden vadili v šoli preko računalnika kviz. Vadili smo skoraj vsak dan. Tudi doma sem veliko vadila in se spraševala, če bom opravila kolesarski izpit. Nekega dne, ko smo vadili, mi je šlo že tako dobro, da mi je učiteljica rekla, da bom naslednji dan že delala kolesarski izpit preko računalnika. Naslednjega dne smo delali teorijo. Zelo sem se bala, a kviz sem vseeno opravila. Še vedno pa me je čakal praktični del. V šoli so učiteljice naredile poligon, ki si ga lahko prišel vadit v ponedeljek, torek in sredo, od 16.00 do 18.00. To je bila spretnostna vožnja in vsi smo jo opravili. Jaz sem na ta poligon prišla vadit 2-krat. Učiteljica nam je, ko smo prvič prišli na poligon, pregledala kolo in preverila je, če imamo čelado dovolj zategnjeno. Po opravljenem poligonu je sledil praktični del oz. vožnja s kolesom. V torek, 19. 9. 2023, smo vadili vožnjo. Seveda smo dan prej, torej v ponedeljek, šli vožnjo skozi peš, da smo vedeli, kje voziti. V sredo, 20. 9. 2023, je sledil kolesarski izpit. Zjutraj smo vzeli kolesa in se odpravili do proge, ki smo jo vadili. Ko je vsak progo 2-krat odpeljal, nam je policist, ki nas je ves čas opazoval, povedal, da smo kolesarski

izpit vsi opravili. Bila sem zelo vesela. Potem smo dobili kolesarske izkaznice. Zelo sem ponosna sama nase, da sem opravila kolesarski izpit.

Eva Žitnik, 5. b

KOLESARSKI IZPIT

V četrtem razredu so prišli učenci petih razredov in so nam pomagali rešiti prvi kviz. Potem smo lahko čez počitnice vadili in reševali kvize. 1. septembra smo prišli v šolo in čez nekaj dni smo se začeli pripravljati na teorijo na računalniku za kolesarski izpit. Pripravljali smo se približno en teden. Nekaj učencev je naredilo teorijo na računalniku, vključno z mano, ki sem se vse naučila en dan prej, ker sem med počitnicami izgubila list za pripravo. Par učencev pa ni naredilo teorije na računalniku in so jo delali čez nekaj časa. V torek sem s Kiano odšla na spretnostni poligon. Potem sem s Kiano odšla domov. Minilo je nekaj dni in približevala se je vožnja s policajem. En dan pred izpitno vožnjo smo vadili na cesti. Takrat sem pozabila kolo in delala s šolskim kolesom, ki mi ni ustrezalo zaradi velikosti. Tega me je bilo zelo strah. Naslednji dan smo delali kolesarski izpit s policajem. Tresla sem se od strahu. Prvič smo se vozili za poskus, drugič pa zares. Tisti trenutek nisem nič razmišljala, samo to, kako bom naredila izpit; še dobro, da smo vsi iz razreda naredili izpit. Potem smo dobili kolesarske izkaznice in naredili skupno sliko. Odšli smo v razred in tam nam je učiteljica naredila piškote, ker je imela rojstni dan. S Kiano sva se doma vozili po naselju, šli sva v trgovino Spar in si kupili sladkarije. Potem sem si lahko oddahnila. Bila sem zelo vesela.

Nika Mihalič, 5. b

KOLESARSKI IZPIT

Že v četrtem razredu smo dobili nalogo, da gremo med počitnicami večkrat pogledat posnetke prometnih pravil in da rešujemo kviz. V šoli smo že prvi teden začeli reševati teorijo, saj je bil izpit že čez tri tedne. Skoraj vsak dan smo šli v računalniško učilnico in vadili računalniški kviz. Šlo nam je kar dobro, zato smo že drugi teden delali izpit iz teorije na računalniku. Predtem pa smo se pridno učili in gledali poučne posnetke, iz katerih sem se zelo veliko naučila. Še za domačo nalogo smo dobili, da doma sami, brez pomoči staršev, vsaj 3-krat rešimo kviz. Tik pred izpitom na računalniku smo bili zelo živčni. Že sama misel na izpit nas je spravila v stres. Res smo si ga želeli čim prej opraviti. Ko je bilo to ta nami, smo se začeli pripravljati na praktični del, torej vožnjo s kolesom. V šoli pa so za nas kolesarje naredili tudi poligon za vajo. Postavljen je bil vsak ponedeljek, torek in sredo, od 16.00 do 18.00. Tudi na poligon smo pridno hodili, saj je moral vsak od nas priti vsaj enkrat. En dan pred izpitom smo kolesa pripeljali v šolo in tam so bila čez noč. Tisti dan pred izpitom smo se tudi vozili po cesti, po kateri smo se vozili tudi naslednji dan na izpitu. Po cesti smo se vozili zato, da smo vedeli, kje so postavljeni znaki in da nam je bila pot naslednji dan znana. Pred izpitom smo bili živčni. Najprej smo se eden po eden odpeljali po progi samo za vajo. Komaj potem je šlo zares. Ko sem bila na vrsti, sem se potrudila po svojih najboljših močeh. Na koncu sem izvedela, da smo vsi opravili kolesarski izpit, in si oddahnila. Nato sem se ponosna, da sem opravila kolesarski izpit, in srečna, da se lahko sama vozim s kolesom, odpravila domov.

Ela Ficko, 5. b

KOLESARSKI IZPIT

Ob koncu četrtega razreda sem se začela pripravljati na teoretični del izpita. Že na zadnji dan šolskega leta so nam pri prvi uri pokazali, kako se vpišeš na spletno stran, kjer vadiš simulacijo izpita oziroma izpit na tej spletni strani tudi opraviš. Med počitnicami sem torej vadila simulacijo izpita vsaj 3-krat, pogledala pa sem si tudi vse posnetke teorije. Ti so se imenovali: oprema kolesa in kolesarja, prometna signalizacija 1., 2., 3., 4. del, vloga policije in drugih služb, vožnja s kolesom-splošno, vožnja po vozišču 1., 2. del, vožnja po kolesarski poti – stezi 1., 2. del, pravila cestnega prometa 1., 2., 3., 4. del, vožnja mimo, prehitevanje, zavijanje, prehod ceste čez železniško progo, zunanji dejavniki.

Nastopil je dan, ko smo prvič lahko opravljali teoretični del izpita. Meni je šlo pravzaprav kar dobro. Imela sem samo eno napako. Ta je bila v četrtem vprašanju. Toda pri zadnjem vprašanju sem obkljukala pravilen odgovor, a mi je miška zastala in mi odgovora ni obkljukalo. Zato nisem opravila teoretičnega dela izpita. Opravila sem ga lahko naslednji dan. In končno sem ga opravila. Ta dan smo za domačo nalogo dobili list, na katerem je pisalo, kaj vse mora imeti kolo na sebi. Nalogo sem z lahkoto opravila. Pa da opišem še poligon. Na poligonu smo se z večjo hitrostjo zapeljali proti dvema ploščicama. Podreti smo morali eno izmed teh ploščic. Tudi kocko smo med vožnjo morali dvigniti iz podstavka, odpeljati na drug podstavek in jo tam odložiti. Na poligonu je tudi vaja s deščicami, stožci in stopničkami. Teden dni kasneje smo imeli športni dan, kjer smo se s kolesi postavili v vrsto za učiteljico. Po navodilih policaja smo za učiteljico peljali po pet učencev hkrati v koloni in spoznali izpitno progo. Policaj je bil z našim znanjem kolesarjenja in upoštevanjem pravil in navodil tako zadovoljen, da nas je pohvalil. Zato je bil za petošolce naslednji dan zelo uspešen, saj smo vsi kolesarski izpit opravili. Za dokaz našega uspeha smo se pred knjižnico še slikali s kolesi. Ker pa dobrega nikoli ni preveč, nas je učiteljica Darja še pogostila za njen praznik.

Pija Zagoranski, 5. b

Predstavim se

Ime mi je Pija, stara sem deset,
imam lepo postavo in sem mladih let.
Moja prijateljica je Nika, ona je vedno urejena kot slika.
Doma imam belega zajčka, je velik prijatelj našega mačka.
Maček je igriv in nagajiv.
Našo hišo straži pikasta psička,
ki ima belo-črna lička.
Imamo tudi kokoške štiri, te pa vsak dan znesejo jajčka tri.
Tako jaz kot Lara bi vsak dan Harrya brala.
Za kaj več nimam navdiha, ker me Triglav vedno zadiha.
V veselje mi je, da to pesem poslušali ste.

Pija Zagoranski, 5. b

Jaz

Sem Jure, ki rad potujem
in glasbo raziskujem.
Rad veliko rišem
in tudi kakšno pesem napišem.
Z električno kitaro glasbo nabijam,
po košarkaškem igrišču koše zabijam.
V prostem času rad kuham
in kakšno jed prekuham.
Zvečer na kavču pred TV posedam
in si kakšen film pogledam.
Najraje lego kocke sestavljam
in jih z lego robotom pospravljam.

Jure Smiljan, 5. b

Jan Munda, 5. b

Kiana Kocbek, 5. b

Ela Ficko, 5. b

Klemen Filej, 5. b

Eva Žitnik, 5. b

Kaja Lunka, 5. b

Moja družina

V moji družini lepo je živeti,
lepo je in pestro, saj nas je pet.

Moj ati je zdravnik, rad glasbo ima
in včasih nam kakšno dobro pesem na klavir
zaigra.

Moji mami vedno se mudi in vedno hiti,
a za vse nas vedno lepo poskrbi.

Da doma nam dolgčas ni,
vsak od nas treh otrok poskrbi.

Moja starejša sestra je Živa,
ki med knjigami res neizmerno uživa.

Je srčna, prijazna in prilagodljiva,
za nasvet je vedno dosegljiva.

Naš najmlajši član je Žiga, ki pet let ima,
a pisati, brati in računati že zelo dobro zna.

Najraje bi se vsak dan z Lego kockami igral,
mogoče nekoč bo znanstvenik postal.

Jaz sem Eva in prvo leto flavto se učim,
na dobro glasbo se vedno rada zavrtim.

Poleg plesa rada tudi slikam in rišem zeeelo.
V resnici bi to kar cel dan počela, če bi
lahko.

Mojo družino imam neskončno rada,
saj je prijazna, prijetna in ljubeča
in je na svetu moja največja sreča.

Eva Žitnik, 5. b

Naš 5. b

Zaspan Jan ni veliko bolan
in njegov prijatelj Klemen rad prepeva kot
jelen.

Zaspana Lanna se rada igra kar sama,
kajti Naje ne mara.

Lara ne mara zgledati stara kot iz letala.
Super Tia rada prepeva kot Mama Mia,
ne mara pa sončnega sija.

Bion, ki ga kličemo bonbon, pa ima rad
balon.

Njegova soseda Kaja rada Bionu nagaja.
Eva lumparije ne dela, ker raje za mizo
pesmi sešteva.

Ela je zelo vesela.

Pia gleda, da ne je pomfrija,
ker rada športa kot enciklopedija.

Njena prijateljica Kiana je neskončno
bolana.

Potem sta še Jureta, ki nočeta biti kurenta,
ker Jan pride v šolo ves zaspan.

Tu je še Denis, ki bi rad igral tenis.

Njegov prijatelj Mihailo rad igra flavto.
Seveda še naš Aney, ki je Di Đej in res ni
cenej.

Timotej, daj, poglej, tvoj prijatelj Aney.

Pa še Pavle, ki rad meče bovle
in naša najboljša učiteljica Darja,
ki nikoli ne sanja.

Nika Mihalič, 5. b

Julija in Ajda

Sva Julija in Ajda, 10 let sva stari,
obiskujemo balet in atletiko v naravi.
Naša učiteljica zelo je prijazna,
ko dobimo cvek, nam še eno možnost
podarja.

Ko ura tik taka, že zvonec zvoni,
pouka je konec, pa srečni smo vsi.

Že vikend prišel je z mano na plano,
JUHU JUHI JUHEJ!

Ajda Kolar in Julija Nedog, 5. c

Jure

Ime mi je Jure, star sem 11 let,
sem radoveden in rad imam red.
Hodim v šolo, kjer rad se učim
in se zabavam ter znanje pridobim.
Znanje je pomembno tudi zato,
da srednjo šolo uspelo narediti mi bo.
Zdaj pa mislim, da šole že je preveč,
zato na njo ne ozirajmo se več.
Doma imam muco, ki bele barve je,
njene oči so zelene in svetlikajo se.
Imam tudi hrčka, on majhen še je,
ima ga moj bratec in v veselje mu je.
Jaz pa kačo močno želel sem si,
moji mami pa ta ideja neumna se zdi.
Zdaj pa za kačo več mar mi ni,
saj imamo pri hiši že dovolj skrbi.
Rad imam košarko in nogomet,
poslušam pa hip hop in rad imam rep.
Po poklicu bom športnik, saj me to veseli
in ob njem se počutim čisto brez skrbi.
A trening je težek, saj tečeš zelo,
ko prideš domov, si lahko oddahneš telo.
Zdaj pa bom s to pesmijo končal
in še drugim kakšno besedo dal.

Jure Komljenović, 5. b

Dalina

Sem ponosna lastnica tenis loparja,
ki mojo družino z igrišča pozdravlja.
Sem nepremagljiva v angleščini
in pišem v slovenščini.
V zvezek narišem okraske,
ki dajo mi praske.
Moje najljubše barve so
bela, vijolična in pa zelena.
Zelo rada bi potovala v Dubaj,
ker je tam papagaj.

Dalina Pajić, 5. c

Moja pesem

Nekoč bom postala učiteljica Kaja,
ampak za to bo potrebna še vaja.
Učila bom angleščino, saj slovenščina mi
nagaja.
Mogoče tudi likovno, saj rada rišem,
pod svoje slike se rada podpišem.

Ko ne ustvarjam, rada kolesarim,
odkrivam nove poti,
igram se s psi,
potep v naravi me veseli.
Najraje se kopam v morju
in gledam sončni zahod na obzorju.

Rada potujem, ker nič me ne stane,
ata in mama vse plačata zame.
Z njima se rada družim,
vsak dan si 100 objemov zaslužim.

Moja družba sta tudi Tia in Lanna,
ki ji v šali včasih rečem banana.
Obe radi prideta na obisk,
moji mami skupaj dvigujemo pritisk.

Hvaležna sem za lepo življenje,
ki ga živim,
da ostane tako, si želim.

Ponosna sem, da sem kulturna, prijazna in
vesela.
Upam, da so se ob pesmi vaša ušesa lepo
imela.

Kaja Lunka, 5. b

Učenci 5. c, Ribice

Moje življenje in jaz

Moje življenje je neskončna pot,
 čeprav včasih polna je zablod.
 Želim si le, da šla bi tja,
 kjer življenje se ne konča.
 Moj sen, moja pravljica –
 tam, kjer vse je kot mavrica.
 Kjer lahko si vse želim,
 kjer lahko s krili poletim.
 No, ja, načeloma ne rabim tja,
 saj tako počutim se doma.
 Ampak naj vam še prej nekaj povem,
 na primer, če lahko začnem kar s tem,
 da ime mi je Lara, stara sem enajst let
 in želim si videti cel svet.
 Da v osnovno šolo hodim že pet let
 in da počasi moram s šestim začeti.
 Se pa šestega ne bojim,
 v bistvu se ga že veselim.
 Klavir tudi rada igram,
 čeprav not še vseh ne poznam.
 Plešem rada HIP HOP,
 poslušam pa raje kar POP.
 Moj najljubši predmet je matematika.
 Upam, da vam moja pesem všeč je bila,
 saj jaz sem z njo zadovoljna.

Lara Komljenović, 5. b

Urška

Jaz sem Urška Rudl, nekateri me kličejo
 štrudl.
 Stara sem 10 in ne 11, ker po 11 sledi 12.
 Moji najboljši prijateljici sta Julija in Manca
 in obe radi jesta pohanega piščanca.
 Rada hodim na treninge hip hopa,
 kjer luči visijo iz stropa.
 Najbolj si želim potovati po svetu,
 s tem bom ostala kar na tem planetu.
 V prostem času rada kuham,
 ampak hrana mora biti dobra,
 ker tudi rada dobro duham.
 Rada pišem, a ne tako kot rada rišem.
 Nazadnje sem rojstni dan praznovala na
 napihljivih igralih,
 fantje so skakali in pristali v prevalih.

Urška Rudl, 5. c

Kimi

Zdravo, jaz sem Kimi,
 štejem jih deset,
 smučam se pozimi,
 poleti nogomet
 s prijatelji igramo –
 da malo se sprostimo,
 ko pridemo domov,
 da lažje se učimo.

Treniram bmx,
 po svetu rad potujem,
 ko pa sem utrujen,
 privoščim si en twix.

Ko v Fortnitu mi slabo gre,
 vzamem si en med kit,
 vi pa zdaj uživajte,
 zato ker moram it.

Kimi Kaučič, 5. c

Kaja

Jaz sem Kaja, ki nič ne nagaja.
 Želim postati zdravnica ali pa kraljica.
 Rada jaham konje in rada grem na morje.
 Želim si kam odpotovati
 in tudi kakšno knjigico prebrati.
 Sem navihana rjavolaska,
 ko razmišljam, se po glavi praskam.
 Rada mečem žogo v zrak in prav noben mi
 ni enak.

Kaja Perić, 5. c

Zinaid

Pozdravljeni, sem ZINAID, star sem 11 let.
Všeč sem si, ker znam zelo dobro igrati nogomet.
Vesel sem, ker imam dobre prijatelje,
ki imajo vedno čas zame.
Rad se igram s Teom,
z Lukom
in z Galom.
Oba z Lukom sva smešna.
Moja najboljša prijateljca sta Luka in Teo.
V prostem času gremo na igrišče,
tam se igramo.
V letu 2023 si bom najbolj zapomnil dogodek,
ko mi je ati povedal,
da se bomo preselili v Miklavž.

Zinaid Bajrektarević, 5. c

Gal

Jaz sem Gal, na igrišču stisnem gol.
Tale nogomet je zame celi svet,
prijatelje imam in z njim rad igram.
Potoval bi daleč stran,
na tuja morja in otoke,
sanjal bi, da spoznal druge bi otroke.
Moja glasba pa je Annuel a a.

Gal Ristić, 5. c

Ljubezen

Ljubezen
ni večna bolezen.
Vsak poljub, ki mi ga daš,
mi nariše nasmeh na obraz.
Ljubezen
ni večna bolezen,
če tu si tudi ti.
S tabo se svet lepši zdi.
S tabo vse boljše je
in tudi vse mirno je.
Zdaj, ko si tu tudi ti,
zdaj se ta pesmica končala bi.

Kiana Kocbek, 5. b

Učenci 5. c, Ribice

MOJE OTROŠKO ŽIVLJENJE

Rada družabno igro s prijatelji se igram,
da dobro družbo hitro v smehu spoznam.
Ko zgubljam, nič ne obupujem,
nove priložnosti za zmago raziskujem.

Zdravo življenje živim,
ko na atletski stezi trening naredim.
Šport mi da zagon,
da v šoli premagam vsak učni vagon.

S prijateljico rada hodim v kino,
saj tam res ni otroško vino,
tam spijem en dober sok,
to zame je velik naskok.

Male otroke rada imam,
saj z njimi se igram,
jim pravljice pripovedujem
in veselo okolico raziskujem.

Naravo treba je spoznati
in ji primeren poudarek dati.
Izletov rada se udeležujem,
naravo rada raziskujem.

Sončni zahod opazujem.
Včasih iz oblakov dež rosi,
drugič sonce veselo se nam nasmeji.
To je moje otroško življenje.

Ajda Kolar, 5. c

TUKAJ, KJER ŽIVIM

Na Ptuju sem se rodila
in prvi korak naredila.
Kurenta nič se ne bojim,
saj z njim v pomlad hitim.

Šola je obveza moja,
zato živim, da dobro oceno dobim.
Najbolj se veselim, ko v počitnice hitim
in aktivne praznike preživim.

Rada potujem in našo Slovenijo raziskujem,
njeno lepoto opazujem,
razlike v pokrajini ogledujem,
narečja spoznavam in v srcu Štajerka ostajam.

Na Triglavu nisem še bila,
zagotovo enkrat tja bom šla.
Slovenski zajtrk v šoli obožujem,
medu, maslu in črnemu kruhu se nikoli ne odpovedujem.

Za folkloro se močno navdihujem,
slovenske plesne korake zaznamujem.
Rada berem Cankarja in Prešerna,
ta literatura zame je primerna.

Ljubezen, veselje in bogato življenje,
vse to so moje želje.
Vse to in še več je izročilo, kar sem spoznala,
rodovom mladim zagotovo bom predala.

Ajda Kolar, 5. c

Učenci 5. c, Ribice

Eva Žitnik, 5. b

OD 6. DO 9. RAZREDA

Pospravljena soba

V tej sobi biva sam,
prav velik, a majhen Jan.
V sobi na tleh jakne ni,
tam neki v omari visi.
Čevlji lepo zloženi so
in ne razmetani pod posteljo.
Krožnikov v njegovi sobi ni,
so pa čisti v kuhinji.
Njegova soba razmetana ni
in v njej je čisti mir.

Ajna Berbić, 7. c

Pospravljena soba

Kdor koli v tej sobi živi, naj bo ponosen!
Luč oddaja vso svetlobo, stol še od čistila diši.
Okno je dobro zaprto, pulover je na obešalniku.
Pred televizijo samo DVD-predvajalnik čepi.
Hlače so na likalni mizi, knjige so na svoji polici.
Karo telovnik je lepo zložen.
V terariju pa spi kuščar Vid,
niti praske nima noben zid.
Kdor koli v tej sobi živi,
mu na duši prav nič ne leži.

Maj Kolar, 7. c

Pes

Bil nekoč je drugačen pes,
ki lajal je glasno.
Po celi vasi se ga je slišalo,
da ponoči nič ni spalo.
Mačke lajajo kot psi:
mhov, mhov, mhov.
Še race se drugače oglašajo:
ghov, ghov, ghov.

Gal Draškovič, 6. c

Pospravljena soba

Pospravljena soba ni le lenoba.
Če pospravljaš si sobo, odganjaš tečnobo.
Če ne pospravljaš si sobe, ne vidiš svetlobe.
Razmetana soba je kot velika roba.

V pospravljene sobi ni nič napoti,
lahko se zabavaš z avtom napoti,
a nato pospraviš, lahko tudi zapraviš,
lahko pa pospraviš in druge pozdraviš.

Nejc Korošak, 7. c

Matematik

Reci pes, reci mačka,
reci tabla, omara.
Reci vse, kaj vidiš!
Reci: "Oh, kako bi matematiko učil!"

Gal Draškovič, 6. c

Čudna knjiga z nogami

Knjiga z nogami ni navadna knjiga,
je knjiga, ki prav posebna je:
teka, hodi – se rada premika.

Lahko jo uloviš, a ti pobegne.
Ta čudna knjiga ni zame, ampak za ta lene.
Ta čudna knjiga zna voziti motor in avto
in celo preplezati drevo.

Vse to je res – v pisateljevi domišljiji –
in se znajde v čisto pravi knjigi.

Ta knjiga je zabavna in nenavadna,
ker se v tej pesmi beseda knjiga ponavlja.

Žiga Celcer, 6. c

DOMOVINA

Domovina je tam,
kjer smo doma,
je kraj vseh lepot.

Domovina je tam,
kjer ptičice pojo
in rože cveto.

Je kraj, kjer živimo
in smo srečni.

Val Kovačič, 8. a

NAŠA DOMOVINA

Lepa naša domovina,
cvetoče rož'ce sred poljan.
Lepa naša domovina,
pogled s Triglava je krasan.

Lepa naša domovina,
kjer dobri so ljudje doma.
Lepa naša domovina,
kjer se lepa beseda še pozna.

Lepa naša domovina,
tu zeleni so gozdovi.
Lepa naša domovina,
tu mogočni so gradovi.

Lepa naša domovina,
lepota svojih nič ne skriva.
Lepa naša domovina,
svoja vrata vsem odpira.

Luka Dobaj, 9. b

SVET BREZ KNJIG

V svetu brez knjig
bi ljudje mislili,
da bi bilo vse enako,
kot je v svetu knjig.
Ampak, to ni res!

Svet brez knjig bi bil taki:
nihče ne bi znal brati,
ne bi znali pisati,
nihče ne bi vedel novic,
čisto nič ne bi znali.

Zato smo srečni,
da je svet s knjigami obdan,
in brž pojdimo knjige brat,
kakor hitro se le da.

Rok Barbarič, 6. c

DOMOVINA

Kaj je domovina?
Domovina je,
kjer sem se rodil,
kjer bom vse doživel,
kjer sem srečen in vesel.

Žiga Celcer, 6. c

Žigina in Elina pesem sta bili nagrajena na literarnem natečaju Slovenske matice. Mentorica: dr. Ana Koritnik

ENA SAMA

Domovina je ena sama,
lahko je velika ali mala.
Lahko je revna ali bogata,
lahko je čisto nenavadna,
a je naša.
Kri naših prednikov,
ki se zanjo prelila je,
vse njihovo zavzemanje uresničilo se je,
postala je naša, samo naša,
naša Slovenija.

Ela Hočevar, 7. c

ZAHVALA

Slovenija.

Da ni ostala nemška.
 Da lahko zdaj rečem: "Ne!" in ne: "Nein!"
 Da ni pod tujo oblastjo,
 da srečno in mirno živimo,
 in vem, da mnogo jih je bilo,
 ki morali so čez smrti mejo,
 da jaz živim svobodno.

Ana Batič Krašna, 7. c

DOMOVINA

Naša domovina Slovenija,
 prelepa si,
 obdana z najlepšimi pokrajinami.
 Vsi imamo te radi,
 zate se nikoli ne bi predali.

Ti, naša domovina, si ljubezniva,
 dolgčas nam nikoli ni
 in tukaj slovensko se govori.
 Nobena država boljša ni,
 to res zapomni si.

Skupaj s tabo se lepo imamo,
 smeha in zabave je veliko.
 Mi držimo skupaj
 in se radi imamo.

Nik Šafran, 7. c

DOMOVINA SLOVENIJA

Moja domovina je domovina,
 v kateri se lepe misli rodijo,
 se nova življenja zgodijo,
 se nasmehi razcvetijo.

Imamo reke,
 ki so tako mrzle,
 da bi zeblo še opeke.
 Imamo gore,
 ki jih preplezati se more.
 Imamo kmetije,
 ki jih hladen dež vedno zalije.

Domovina je kraj rojstva,
 je tam, kjer se počutimo varno
 in ne jemo nemarno.
 Radi imamo našo hrano,
 radi imamo našo travo,
 radi imamo našo domovino.

Zahvaliti se ji moramo,
 vrniti ji skrb
 in polepšati ji življenje.

Lara Zver, 7. c

NAŠA DOMOVINA

Domovina je tam, kjer smo se rodili.
 Domovina je naša država.
 Domovina je beseda dom.
 Domovina je naša prva država.

Vsaka država ima svoj jezik,
 moramo ga poznati.
 Domovina je naša država,
 ker smo tu rojeni.

Nekomu je domovina Slovenija,
 nekemu je domovina Nemčija,
 za nekatere je Amerika
 in z nekatere je to Rusija.

Ljudje se rodijo v vsaki državi,
 vsak dan na stotine ljudi.
 Ne pozabite, imamo samo eno domovino,
 za vsakega je drugače, a samo za enega.

Ekaterina Aliamovskaia, 7. c

DOMOVINA

Slovenija najlepša je domovina,
naša majhna pokrajina,
ki obliko kokoške ima.
Je pravi zaklad,
ki ga spoštujem in imam rad.

Slovenija je raznolika,
ima gorovja, reke in jezera,
v njej veliko je zelenega,
tudi nekaj morja je našega.
Nekoga zanima Predalpsko hribovje,
za druge pa Triglav kraljuje.

Tudi kultura v Sloveniji je doma,
vsakdo Prešerna in Trubarja pozna.
Prešeren po Zdravljici je prepoznan,
Trubar pa znan evangeličan.
Slovenija dvanajst regij ima,
vsaka svojo nošo in folkloro predstavlja.

Slovenija ti si naša,
ti si za oči paša.
Mi te ne damo, ker te radi imamo.

Maj Kolar, 7. c

NAŠA PRELEPA DOMOVINA

Moja domovina Slovenija je edina država,
v kateri se skriva beseda ljubezen.

Naša kokoška je samo naša,
kakor Maša mamina.
Menda smo manjši kot ostali,
a naša srca takšna niso.

Mi smo slovenski državljani,
mi radi imamo našo državo
Slovenijo – našo domovino –
kakor družino.

Brina Šprem, 7. c

TI SI MOJA DOMOVINA

Ljubljana – to je glavno mesto moje
domovine,
prizorišče naše novejšje zgodovine.
Sredi mesta Prešeren stoji,
na njega ponosni smo vsi.

Športniki ime naše v svet poneso,
ko z medaljo oni se okitijo.
Takrat himna njim v čast zadoni
in srce naše od veselja zadrhti.

Klobasa kranjska zaščitena je jed,
tako kot čebela kranjska, ki daje sladki med.
Postojnska jama je globoka in obiskana,
širok sveta je priznana in poznana.

Slovenska abeceda 25 črk ima,
vsak osnovnošolec pisati jih zna.
Zastava je bela, plava in rdeča,
to naš ponos je in sreča.

Od Prekmurja pa do morja
širna so obzorja.
Od gora do dolin
polno je raznih kamnin.

Domovina moja, jaz te imam rad,
sem še mlad in po srcu zelo bogat.
Tukaj s srcem živim, zato sem ti hvaležen,
obljubim, da bom do tebe vedno nežen.

Samo dva milijona nas živi
na naši lepi zemljici.
Naj bo pomlad, poletje, jesen ali zima
v našem srcu si ti ena in edina – domovina.

Jure Kolar, 6. b

NAŠA DOMOVINA

Naša domovina
je prijazna in življenja polna ravnina.
Pa vendar ni samo ravnina!
Domovina naša je Slovenija,
lepa, življenja polna.
Za to borili so se naši predniki,
zato jo ohranjajmo takšno, kot smo si jo
prisvojili.

Eva Klara Premzl, 7. c

DOMOVINA

Domovina naš je dom
in nobenemu zalom.
Še varuje nas tako,
da v njej se varno počutimo.

Domovina vsakega je svet,
ki drugi ga ne morejo vzeti.
Vsak svojo domovino ima,
pa vseeno se lahko vse lepo konča.

Luka Gaal, 7. d

ŠOLA, ŠOLA, ŠOLA

Šolsko leto mine takoj,
kot vse te ure za teboj,

Dobre, slabe ocene so,
a mi jih vse premagamo.

Šola je včasih smola,
ko zamuja se, ta je pa nora.

Sovražim pa to najbolj,
da ko šola je,
zbuditi hitro se je treba takoj.

A vseeno šola včasih dobra je,
zato jaz ne upiram se.

Tajda Pušnik, 6. c

MOJA DOMOVINA

Kaj je domovina?
Moja Slovenija je –
s takšno lepoto,
s takšno dobroto,
to najboljše je.

In ta Bled,
kako lep je,
pa naše Pohorje,
vedno fantastično bo!

Še naše jame,
tako čudovite so.
Ne pozabi na naš Ljubljanski grad,
tam je šele zanimivo.
Slovenija tako lepa je,
da niti opisati ne moreš je ne.
Zato samo pridi v Slovenijo,
ker ena pesmica dovolj ne bo.

Tajda Pušnik, 6. c

Tajda Pušnik, 6. c

ŠOLA

V šoli veliko naučimo se,
kadar pa zvonec zvoni, vsi razveselimo se.

Novo snov učimo se – ne razumem niti
besede,
dvignem roko, ker ne znam, učitelj pomaga
mi takoj.

Nujno potrebujem potrebščine, da snov si
zapišem,
kadar zvoni, učitelj pride, vsi ga pozdravimo.

Kadar učenci ne poslušajo, učitelj razjezi se,
vsi takoj prenehajo in pišejo naprej.

Kadar športna je, vsi se prebudijo.

Kadar matematika je, vsi vklopijo možgane,
učiteljica zastavi jim račune.

Najbolj veselijo se športnih aktivnosti,
vso odvečno energijo porabijo.

Ana Tanasić, 6. c

ŠOLARČEK

Okrogla očala in debela knjiga,
bela srajca ter naramnice.
On je drugačen, a nič napačen.
Petke pri slovenščini in predmetih,
pri katerih drugi ne blestijo, ima.
Šport mu pa ne gre,
zato v šoli z žaljenjem se on srečuje.
Osrečujeta ga le knjiga in njegova simpatija.
On je šolarček,
ki za prijatelja se ne bi spremenil.
On je on in bo tudi vedno on.

Brina Šprem, 7. c

ŠOLSKI ZVONEC

Danes pozno sem se zbudila,
rada bi vse spremenila,
saj ne bi rada zamudila.

Ko v šolo sem prišla,
zvonec – šolski zvonec zazvonil je,
hitro sem do omarice pohitela, hitro, res hitro,
in že v drugo zvonec zazvonil je.

Ko v razred prihitela sem,
že v tretje šolski zvonec zazvonil je,
že tretja šolska ura je bila.

Učiteljica ponorela je, res bila je jezna,
in rekla je, da bo četrtič šolski zvonec
zazvonil.

Takrat v glavi pomislila sem,
da res hitro te šolske ure bijejo.

Uh, ta šolski zvonec, teži mi zares.
Rada bi, da tega zvonca res in res ne bi bilo.
Le kdaj ta šolski zvonec umiril se bo?
Ponorela bom kot moja nova učiteljica Nora.
Uh, umiri se šolski zvonec, umiri se
in bolj počasi bij, da vsaj na eno uro ne bom
zamudila.

Naja Fajfar, 6. c

ŠOLA

V šolo hodijo učenci,
v šoli so učitelji,
v šoli so učenci.
Šola nam za življenje veliko da.
Šola nam da vse na svetu.
Šola je čudovita, skrivnostna.
Vsako uro zvonec zazvoni.
Vsako uro se vse zavrti.
Šola je nekaj pomembnega –
tako kot naše srce.

Kim Kokol, 6. c

ŠOLSKI DAN

Zakaj ta šolski dan obstaja,
zakaj mi to v glavi nagaja?
Saj če se zaspiš
in v šolo zamudiš,
hitro en, dva, tri
neopravičeno uro dobiš.

In potem si sredi neskončnega pouka
in si misliš, kako dolgo še traja ta muka.
Včasih pa čakaš, čakaš in čakaš
in ne dočakaš konca pouka.

Ko pa zazvoni zvonec,
je pouka končno konec.
Zdaj hodim domov,
vesel in brez skrbi.
Zdaj sem že zelo zaspan,
saj me jutri čaka nov dan.

Gal Draškovič, 6. c

ŠOLA, O ŠOLA

Šola, o šola, zna biti naporna –
z vsem tem učenjem,
domaćimi nalogami
in trpljenjem.

Ko zvonec zazvoni,
najsrečnejši smo mi.
Veselo domov hitimo,
se prostega časa veselimo.

Vikendi pa naši najljubši so,
končno lahko mirno zaspimo
in se počeno naspimo.
Vendar ta dva dneva hitro mineta
in že spet šola kliče ubogega Tineta.

Selina Pajić, 6. c

ŠOLA

Šola je izobraževalna ustanova,
kjer se učijo različni otroci.
V šoli se poučujejo različni jeziki:
slovenščina, nemščina, angleščina ...

V šoli te učijo brati in pisati.
V šoli sklepaš različna prijateljstva.
Na poti te čakajo tudi prepreke,
vendar ne obupaj, nadaljuj.

Šola je kot naš drugi dom,
učitelji so kot naši drugi očetje in matere,
sošolci so naši drugi bratje in sestre
in knjige so naše prijateljice.

Šolsko igrišče ni nikoli prazno,
tam je vedno gneča, polno otrok.
Šola je čudovita, prostorna,
vedno prijetna, v njej se veliko naučiš.

Ekaterina Aliamovskaia, 7. c,

ŠOLSKO ZNANJE

Nekoč so črke: velike in male,
pisane in tiskane na papirju stale,
tvorile besede, se režale, skakale,
pele in se igrale.

Tu so še številke: velike in male,
skupaj so tvorile uganke neznane.
Prva in druga tvorili sta tretjo,
skupaj računale množično so spletko.

To je zadeva, ki v šoli se uči,
brati in računati znajo že vsi.
Zdaj pa še ti nauči se to lepo,
besedno pesmico.

Una Stojanović, 6. c

Unina pesem je med zmagovalnimi pesmimi
natečaja Pišem za prijatelja in bo natisnjena
na šolskih zvezkih. Mentorica učenki: dr.
Ana Koritnik.

ŠOLA JE USTANOVA

Ko majhen sem bil,
mimo šole sem hodil,
radoveden sem bil,
ali je tako velika ustanova
lahko tudi prava nadloga
ali nočna mora?

Mama je tiho molčala,
tu in tam pa dejala:
»Šola znanje ti bo dala.«

Potem pa pride čas,
ko treba je v občudovano ustanovo,
z novo, veliko, šolsko torbo.

Črke pisane, številke ukrivljene,
vse to smo spoznali
in se na šolskem igrišču veselo igrali.
To ni bila nadloga,
to bila je prava igriva ustanova.

Vsako leto več znanja smo pridobili,
se tudi seštevanje, odštevanje in
poštevanko naučili.

Ko pa pridejo ulomki,
pa se vsakdo kdaj tudi zmoti.
Učenje postaja nadloga,
spraševanje pa skorajda nočna mora.

Zdaj, ko s sošolci v ustanovo že sedmo leto
zahajamo,
na to malo drugače gledamo.
Zavedamo se, da v ustanovi znanje dobimo,
da čez dve leti jo zapustimo
in le spomine ohranimo.

Zato danes na ustanovo gledam z druge
plati,
vsaj zame to nočna mora ni.
Še dve leti bom znanje pridobival
in se ustanove z velikim veseljem spominjal.
Šola – ustanova, hvala ti,
da veliko znanja dala si mi.

Maj Kolar, 7. c

MOJA ŠOLA

Zvezek, svinčnik in nalivno pero,
to so pripomočki, da v šoli dolgočas ne bo.
Z njimi vsak dan v šolo hitim,
da prav nič ne zamudim.

Matematiko rad imam,
saj računati hitro znam in pretentati se ne
dam.
Včasih površen sem, zato se zmotim,
nakar s popravki se zamotim.

Rad pesmi pišem,
tu in tam kaj narišem.
Ko zvonec zazvoni, vsak na hodnik hiti,
da dogajanja in šolskega vrveža ne izpusti.

Angleščina in nemščina jezika sta tuja,
naloge so tukaj res nuja,
da v svet bi se kdaj prek Erasmosa podali
in vrstnike širom Evrope spoznali.

Najraje imam športni dan,
takrat tečem, smučam, poskakujem,
mladosti in elana svojega
se s športom zelo radujem.

Kulturni dan je tudi tu,
da pesnikov in pisateljev se spomnimo,
Prešerna mi slavimo,
ob njegovih pesmih se razveselimo.

V šoli prvo ljubezen sem spoznal,
njej sem srce dal.
A ... ljubezen prva hitro mine
in pusti samo spomine.

Ko ravnateljica povzdigne svoj glas,
pozabimo na svoj stas,
takrat za čistočo, red in mir poskrbimo,
da opomina ali ukora ne dobimo.

Svojo šolo imam rad,
saj daje mi zagon v vsako pomlad,
ko po poletju zadiši, bolj kot po zeleni trati,
takrat počitnice trkajo že pošteno pred vrati.

Jure Kolar, 6. b

ŠOLA

Kaj je sploh šola?
To se sprašuje veliko ljudi.

Šola je kraj, kjer otroški glas odmeva,
kjer črke in številke plešejo,
in seveda, kjer možgani delajo kot nori.

A mnogo otrok ne ve,
kako je šola pomembna.
V prvem in drugem razredu je še najbolj lepo,
ker ni ocen in vse gre kot po maslu,
nič se ne rabiš učiti – zato je kot v rajju.

A kdo je sploh šolo ustvaril?
To pa je vprašanje stoletja.
Kdo ve, morda pa zna kdo odgovoriti nam.
Morda Franci, ki ve vse.

Ula Škrabl, 6. c

ŠOLA

V vsaki šoli se najde nekdo,
ki vsak dan s knjigo mu je lepo.
Šole se veseli, se zelo rad uči
in dobre ocene pridobi.

Nekatere pa ocene ne skrbijo,
njihove dejavnosti jih bolj zanimajo.
Ampak vsi smo v šoli,
da se učimo in skupaj se smejimo.

Učimo pa se brati in lepo pisati,
med prostim časom pa se družimo
in nove prijatelje srečujemo.

Nik Šafran, 7. c

RESNICA O ŠOLI

Tako lepo in sladko sem sanjala,
pa mi je že spet budilka vse sanje poteptala.
Oblečem se in umijem
ter hitro nekaj popijem.

Jem ne, saj sem že pozna,
pa še počesati sem se pozabila,
še sreča, da sem se vsaj umila.

Ko končno v šolo prihitim,
že zvonec zvoni.
Ko pa končno v razred pridem,
se seveda name zgrne še učitelj.

Govori mi nekaj,
a jaz itak ne poslušam,
saj je vedno to kar nekaj,
ali naj njegovo jezo še poskušam.

Danes nastopi še matematična kontrolna,
a mene se pri tem vedno drži smola.
Oh, kako grozna je ta šola,
ki se mi vedno pred nosom rola.

Hja, kaj hočem.
Malo bolj se bom potrudila,
pa bom ocene boljše dobila.

Nika Dravec, 6. c

ŠOLA

Šola ni zanič,
saj tam ni hudič,
na tleh ni le roba,
ampak tudi svetloba,
ki razleza se naokrog
in te užene v kozji rog,
pride celo nosorog
in spet vate gleda rog.

Nejc Korošak, 7. c

OBJEM

Za pisanko sem na svet prijokal,
atiju v objemu pristal,
pri mami sem se hitro pocrkjal,
a danes sem že v najstniških vodah pristal.

Stiskati v objemu družine se je res lepo,
še posebej, ko mi je pri srcu tesno,
takrat je najbolj varno domače gnezdo,
kjer ugledam svojo srečno zvezdo.

Najbolj všeč mi je mamina toplina,
ko me objame, me mir prevzame,
takrat počutim se močan,
kot bi bil s čustvi vulkana obdan.

Zame je največja vrednota topel objem,
pa zato res ni treba biti vsem na očem.
Ko si slabe volje, si z objemom,
izogneš se žalostnim čerem in mnogim
pastem.

Ko s sestrico spreva se, takrat hudo je,
solzice in kazni naju doletijo,
a skupni srčni objemi naju pomirijo,
da hude misli zvečer lažje zaspijo.

Največji problem lahko preraste v objem.
Če pogovoriti se znamo,
resnico hitro spoznamo
in se toplo v objemu pocrkjamo.

Moje srce seže čez vse ravnine,
to zame so velike čustvene širine.
Da tako velik sem zrastlel,
objem mi k srcu je prirastlel.

En sam objem vreden več kot tisoč je besed.
Ko mami objame me,
v duši moji pusti neizbrisno sled
in v srcu mojem stali led.

Objemal bi se še in še,
saj objemati res čudovito se je.

Jure Kolar, 6. b

OBJEM

Objem ni robat,
ampak je zelo bogat,
objem je tisočkrat boljše dati,
kot grdo gledati,
objem ni kar tako,
saj ga ne dobi vsak,
v objemu se včasih jočeš,
včasih pa se smeješ,
objem je najlepša stvar,
ki jo lahko daš ali pa dobiš,
je najcenejše darilo,
ki je najdragocenejše,
kadar ga dobiš od prave osebe,
je vreden več kot denar.

Imran, Suljić, 6. a

MOČ OBJEMA

Ko te nekdo objame,
začutiš toploto, si varen
in izbrišejo se ti vse skrbi.

Začutiš tisto pravo iskro in ljubezen,
ker to je nekaj posebnega,
saj sta si dve srci tako blizu,
da začutiš njun utrip.

Objem od bližnjih ti še največ pomeni,
saj v mislih se ti največkrat omeni.

Spoštuj objeme,
dokler jih še imaš,
in glej, da veliko jih tudi daš.

Selina Pajić, 6. c

Selinina, Imranova in Juretova pesem so nagrajene – zmagovalne – na literarnem natečaju ELA – Mali Pranger za najboljšo pesem na temo Objem. Mentorica učencem: dr. Ana Koritnik

OBJEM

Objem ti dajo vsi –
starši, prijatelji, učitelji.
Eni se objemajo,
eni pa ne.

Vsem so objemi všeč,
tudi meni so všeč.
Kaj pa vam?
Vam so tudi objemi všeč?

Objeme dobiš kot otrok,
starš, stari starš.
Če so ti dali starši objem,
so ti polepšali svet.

Rok Barbarič, 6. c

OBJEM

Kadar potrebuješ velik zajem,
se temu pravi objem.
Ko nekdo razširi svoje roke
in te z njimi zajame,
se temu pravi objem.
In se pravi tako tudi,
ko ti storiš enako in upaš,
da bi lahko bilo povsod zares tako.
Da, vsemu temu pravi se objem.
A zdaj opaziš ta velik topel zajem?

Ana Batič Krašna, 7. c

OBJEM

Objem dati moral bi vsak,
pa če še takšen je junak –
pa če preplezal je gore,
še objem lahko da.

Objem pomemben je
za prav vse: mlade, stare ...,
četudi na pogled si ga ne žele.

Luka Gaal, 7. d

ČUSTVENI OBJEM

Za rojstni dan nas starši objamejo,
ker nam ljubezen podarjajo.

Če smo žalostni ali veseli,
nam objem pride prav.

Ko se ženimo,
se objamemo,
ker prstan na roki imamo.

Žiga Celcer, 6. c

OBJEM

Ko nekdo te objame,
srce se ti vname.
Izraža lahko ljubezen in hvaležnost,
lahko pa tolažbo ali nežnost.

Vsak nekemu v objem bo planil,
morda mu srce žalostno pozdravil.
Nikoli se ne smemo predati,
življenje treba je nadaljevati.

Vse, kar objem naredi,
je izjemno,
vse, kar si želeli bi.
Objem nam lahko polepša dan
in slabo voljo odnese stran.

Nik Šafran, 7. c

OBJEM

Objem je toplina.
Ko si žalosten,
ta prav ti pride,
da v objemu vse solze zliješ.
To je človek, katerega imaš rad,
objameš ga
in toplina v srcu ti nastane.
To prav prijeten je občutek,
ko podoživiš prav vsak trenutek.

Eva Klara Premzl, 7. c

OBJEM MIRA

Pride čas, ko rabiš objem.
Ta čas naredim velik zajem,
ko čutim ta objem,
počutim se varno v njem.

Ko ga ne spustiš, z mano poletiš,
a ko tega objema ne dobiš,
počutiš se nedolžen kot miš,
takrat ko sira ne dobi.

Ta nedolžna miš sira ne dobi,
tega ljubega mira,
takrat, ko moč objema
postane v miš prenesena.

Takrat miš spozna, da ni hrepeneča sira,
saj ji objem okoli srca zavija.
Ko miš ugotovi, da le objem vodi do mira,
se skupaj z objemom počuti,
kot da ima veliko sira – v obliki mira.

Špela Gregorič, 7. b

OBJEM

V objemu dva tičita.
Objemi so različni,
a ko v objemu si,
svet se ti spremeni.

Ko si v objemu,
toplina srca razbija
in srce se tali.

Objemi te potolažijo,
sicer so kratki,
pa vendar topli.

V objemu najlepše je tičati,
saj si miren in sproščen.

Lijen Jaklin, 7. b

OBJEM

Objem je nekaj toplega,
prav nič nenavadnega.
Ko nekoga objameš,
ljubezen mu izkažeš.

Če v šoli dobiš ena,
mama te ne bo natepla,
brez besed te bo objela
in te razumela.

Zato, če nekemu je hudo,
objemi ga močno.
Nakloni mu ljubezen
in z njim bodi nežen.

Objem je nekaj danega –
od tistega, ki objem ti da.
Vzemi ga in tudi vrni ga,
potem bo to objem za oba.

Maj Kolar, 7. c

OBJEM

Včasih je vse, kar potrebuješ, objem,
lahko od družine, prijateljev ali od popolnih
neznancev,
saj objem je le topel stisk,
ki lahko pusti velik vtis.

Včasih potrebuješ najmočnejše osebe objem,
saj včasih potrebuješ le objem,
da si močnejši.

Še starši potrebujejo objem,
vzemi si čas, da jih objameš,
saj nikoli ne veš,
kdaj boš ostal sam.

Pregovor bi moral biti:
Objem na dan prežene zdravnika stran,
ker objem lahko pomeni vse.

Julija Kraljič, 7. b

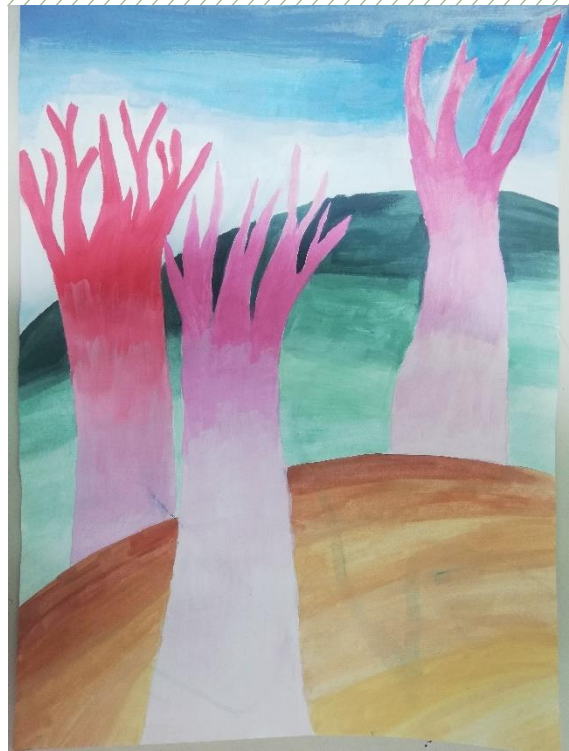
NATURE

In the forest where rivers flow,
nature's beauty starts to show,
but deforestation takes its toll
leaving empty spaces, a story untold.

Together we can make a change,
restore our balance, rearrange.
Planting seeds of hope and care
for future where nature's everywhere.

Let's protect our trees, let them thrive,
for they give us life, help us survive.
Harmful gases, we must reduce,
preserving nature, it's our privacy muse.

By Lana Kanižaj

Nika Malajner, 9. b

Nature beauty

Where do the flowers grow?
In the green fields below the sky.
The breeze whispers through the trees,
busy birds are singing their melodies.

Mountains so tall are reaching to the clouds,
rivers so alive, you hear them singing out loud,
nature's beautiful, you can't say no
and that's the fact you should know.

by Tilen Radislav

Lucija Lampret, 9. b

Nature's symphony

In fields of green, where flowers bloom,
Nature's beauty breaks the gloom.
Nature's gift, both big and small,
In every creature, one and all.
In harmony, the world does thrive,
In nature's entrance we feel alive.
Rivers rush with joyful sound
Mountains stand in hollow ground!
Flowers bloom in colours bright,
A symphony of pure delight.

By Peter Zajšek Vuk

VODA

Voda, tiha mojstrica življenja,
skrivnosti skrivaš in mišljenja.
V nežnost vsak svoj trud poudarjaš
in z valovi mir ustvarjaš.

Bistra si kot jutranja zarja,
pluješ, tečeš, se pretvarjaš,
se pretvarjaš, da te ni,
in odhajaš v lepše dni.

Luka Gaal, 7. d

Lukova pesem je bila nagrajena na
mednarodnem natečaju Voda. Mentorica
učencu: dr. Ana Koritnik.

VODA

Voda je vir življenja,
zanjo nimamo vsi dopuščenja,
vendar vsi jo potrebujemo,
zato se zanjo trudimo.
Nekaterim je voda kot zlato,
medtem ko drugim je to samoumevno.
Svet brez vode ne bi bil enak,
zato vsi varčujemo z njo
in s tem ne zavlačujemo.

Nik Šafran, 7. c

The planes are flying,
But the trees are dying.
In forest's deep and ocean's wide,
Nature's balance is starting to slide.
Glaciers melt beneath the warming sun,
Their tears of ice, the battle has begun.
But amidst the chaos, hope still lies,
In actions small and in voices wise.
For we hold the power to make a change,
To heal the Earth, to rearrange.

By Eva Vodopivec

VODA

Voda zelo pomembna je,
brez nje ne bi živeli.
Vsi rabimo jo,
rabimo H₂O.

Veliko jih na svetu nima
dostopa do vode čiste.
Vsako leto se to število
ljudi brez vode poveča.

Onesnažujemo jo,
mi krivi smo za to.
Če nič ne storimo,
vode sploh več ne bo.

Še vedno popravimo lahko
to,
ampak le, če vsi sodelujemo.
Če uspe nam,
bodo vsi na svetu vodo pili.

Mai Györek, 8. a

Tajda Pušnik, 6. c

VODA

Voda je življenje,
voda daje vse.
Mi organizmi jo potrebujemo.
Če ni vode,
ni življenja.
Čuvajmo vodo in ne mečimo je stran,
saj z vodo dobimo kisik –
zaradi dreves,
ki potrebujejo vodo,
da preživijo,
da lahko dalje delajo kisik.
Vse potrebuje vodo in tudi ti.

Mateo Čuš, 7. c

VODA JE ČAR SVETA

Voda, brez nje življenja ne bi bilo.
Voda nam daje vse,
a mi smo kruti do nje –
je ne spoštujemo.

Zaradi vode sploh lahko živimo,
jo pijemo,
gledamo slapove, potoke,
se kopamo v morjih in še marsikaj.

Mi pa z njo razsipno ravnamo
in se ne zavedamo,
da je lahko zmanjka –
in kaj bo takrat?
Morda bodo takrat že roboti prevladali svet.

Le kdo ve?
Le kdo?
Le ...

*Ula Škrabl,
6. c*

Tajda Pušnik, 6. c

VODA

Voda mirno teče,
v neskončnosti živi,
v objemu narave večne,
voda življenje daje čista.

Skozi doline, gore, polja
potuje nežno, brez besed.
V vsaki kapljici nosi zgodbo,
skrivnosti, ki jih nosi v sebi sled.

V valovih svojih se zrcali,
odsev življenja o neskončnosti.
Voda je vir, ki nas obnavlja
skozi čas v vsaki priložnosti.

Miha Podgorelec, 8. b

VODA

Teče, skače, žlobudra – kaj je to?

Voda skače in žlobudra,
to različna voda je lahko.

Voda ni samo ene vrste,
ampak jih je več.

Vsi potrebujemo vodo,
ker če vode ne bi bilo,
življenje ne bi začelo se.

Kadar vroče nam je
in če vode ne bi bilo,
v bazen skočiti ne bi mogli.

Če vode ne bi bilo,
bi vsi zaudarjali močno.
Voda dragocena je,
v svoji bistrosti se sveti kot biser.

Šumi in žlobudra prelepa voda ta.

Z vodo varčevati moramo,
ker hitro zmanjka je lahko.

Voda očitno zelo pomembna je –
za nas, a ne samo za nas,
tudi za živali in rastline.

Ana Tanasić, 6. c

VODA NAŠA PRVINA

Vodo brž v kozarec naliješ
in za tem takoj jo popiješ.

Dnevno se pod topel tuš spraviš
in tako vsega smradu pod njo se znebiš.

Enkrat tedensko iz zraka ti pade
in s tem zalije ti tvojo čebulo in paradižnike.

Mesečno v kopalke se spraviš,
pozimi obišeš terme, poleti pa tople obale,
da tam ribe niso čisto same.

Letno napolni jezera, reke, vas ti poplavi!
Za tem skupaj stopijo vaščani,
da tale nezgoda se čim prej odpravi.

Vedad Suljić, 8. b

ZAKAJ JE VODA POMEMBNA?

Le kakšen bi bil svet
brez vode?
Kako bi mi živeli?
Lahko bi le žalostno na oknu sloneli!

Kako zelo nam je mar za vodo?
Ne poznamo posledic!
A če se ne bomo zresnili,
bomo to posledico počasi občutili.

Zato je voda zelo pomembna
za nas.
Če bomo z njo lepo ravnali,
bo vse lepo in prav!

Gal Draškovič, 6. c

VODA

Voda je tekoča,
ki jo potrebujem.
Življenje brez vode ni življenje.
Je problem!
Seveda je veliko slane vode.
Morje, oceani,
teh je preveč,
mi potrebujemo pitno vodo.
Reke in jezera niso več enako,
ker v rekah in jezerih
smeti so v vodi.
Ta voda je umazana in strašno brez okusa.
No, tukaj je ključ, ki prihaja iz gore,
okusna voda.
Pijte vodo, ostanite zdravi!

Ekaterina Aliamovskaia, 7. c

VODA

Brez vode življenja ni,
vodo potrebujemo vsi.
Pitna voda je pravica,
za nekatere tudi krivica.

Da ugotovijo, kakšno vodo občani pijemo,
jo kemiki stestirajo in analizirajo.

Voda so oceani, ledeniki, sneg ...
V potokih, rekah, jezerih in morjih
pa živali svoj dom najdejo.

Sladka ali slana,
trda, tekoča ali plinasta,
ko izhlapeva, se kot padavina vrača.

Zato varujmo pitno vodo kot bogastvo,
z njo ravnajmo varčno,
saj tako okolje bo drugačno.

Maj Kolar, 7. c

VODA

Ko voda hiti,
svet zažari.
Ko voda teče
in ti reče: *Lepo me ohrani.*
jo z lepoto nahrani.
Voda šumi,
meni pa se zvrtili,
ko umazanijo vidim v vodi moji.
Skupaj moramo ukrepati,
smeti zaklepati,
ne mečimo smeti –
kako bi se počutil ti,
če nekdo smeti bi v tebe vrgel
in ti v srce drvel?
Končajmo to grozoto
in začnimo z lepoto.

Lara Zver, 7. c

ZAKAJ VODA?

Voda je naše življenje,
naše rajanje, naše krstenje.

Voda, voda, voda vsi govorijo,
a jaz sprašujem se:
Zakaj ne jagodni sok?
Zakaj ne pomarančni sok?
Zakaj ne coca cola?
Zakaj raje voda?

Saj če rožo bi zalival
z jagodnim sokom,
ne bi zrastle.
Če pomarančni sok padal bi iz oblakov,
vse bi bilo lepljivo.
Če bi vedno samo coca colo pil,
sladkorno bi dobil.

Saj voda ni sladka, ne kislja,
ne grenka, voda odžejja te,
zato voda najboljša je za vse.

Tajda Pušnik, 6. c

VODA

Voda, o naša voda.
Voda je vse, prav vse za človeka,
kot soda števila so matematična osnova.
Oceani, reke in jezera,
to je voda, voda!

Sedemdeset odstotkov našega planeta
zavzema voda.
Voda, ki je pitna in neškodljiva,
za vse nas ter ostale ni preveč dostopna.

Voda, o voda naš vir si življenja,
ta naša pitna voda ni vsem dopuščena.
Ohraniti moramo vodo!

Brina Šprem, 7. c

VODA

Kaj je voda?
Za mene je voda življenje,
je naš vir energije.
Kaj bi brez nje?

A eni uničujejo jo,
vse odpadke v njo vržejo
in se ne zavedajo,
da vodo vsak dan rabimo.

So brez ljubezni,
a ko enkrat zmanjkalo vode bo,
vsem žal smrt pretila bo.

Če vode ne bi bilo,
bi vse življenje zaman bilo.
Zdaj vemo,
zakaj za nas voda pomembna je zelo.

Žana Deutsch, 6. c

VODA

Oh, pa kaj je ta tekoča stvar,
ki pogasi požar,
z njo svojo žejo potešimo
in se poleti ohladimo.

To je ključna stvar za naravo,
z njo zalivamo zdaj travo,
pijejo jo tudi živali,
ko se stali spomladi.

Velika poraba je je v kmetijstvu,
kaj šele v gospodinjstvu.
Vedno več se je porabi,
zdaj smo že pri resni stvari.

Nima vonja, barve in okusa,
ima pa vedno več popusta.
To je najbolj zdrava tekočina,
tako kot je globoka najgloblja vdolbina.

Vedno več se je onesnaži
in vedno manj je je za nas,
to pa prav gotovo nikogar ne potolaži,
saj je ima vedno manj tudi naša vas.

No, ker je pesem že pri koncu,
tako kot je pravljica pri loncu,
vam povem: skrivna koda
je prav gotovo najlepša voda.

Nika Dravec, 6. c

VODA

Voda je vir življenja,
zanjo nimamo vsi dopuščenja,
vendar vsi jo potrebujemo,
zato se zanjo trudimo.
Nekaterim je voda kot zlato,
medtem ko drugim je to samoumevno.
Svet brez vode ne bi bil enak,
zato vsi varčujemo z njo
in s tem ne zavlačujemo.

Nik Šafran, 7. c

ŽIVLJENJE

Kaplja vode
življenje lahko bi rešila,
v življenje marsikomu srečo in veselje
povrnila.

Nam se to normalno zdi,
da voda s pipe nam curi,
a marsikomu ni tako,
ljudje zato umirajo.
S pitno vodo vsak nima sreče,
je ne pozna, ne vidi
in mu po grlu ne teče.

Svet z zadostno količino vode
kar raj bi postal,
s tem pa žejo odgnal.
Na žalost tako še dolgo ne bo,
a vsak se lahko potruji,
jo ceni, varuje,
še posebej pa spoštuje.
Tako svet z več modre bo obdan,
saj noben res ne ve,
kako hudo je brez nje.

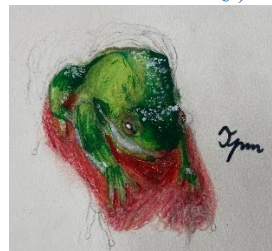
Ela Hočevar, 7. c

VODA

Naša voda je življenjskega pomena,
ne bi preživeli brez nje,
ne bi živeli brez te,
brez vode ne bi bilo nič.

Če imaš vodo na razpolago,
zakaj je ne bi spil?
Pomisli na otroke tam daleč,
vse bi dali za kapljico vode,
ki je ne morejo spiti,
zato spoštujmo vodo
in varčujmo z njo,
ker drugače nas kmalu več ne bo.

Eva Klara Premzl, 7. c

Tajda Pušnik, 6. c

Šestošolci so, preden so spoznali znanstveno fantastično pripoved, detektivko in kriminalko, povedali takole, kaj si predstavljajo pod omenjenimi pojmi:

Znanstvena fantastika:

- = da govori o znanosti, mogoče, da je nekdo nekaj izumil. (*Ana Tanasić, 6. c*)
- = zgodba, ki ni resnična z različnimi znanstvenimi odkritji (npr. Harry Potter). (*Una Stojanović, 6. c*)
- = je besedilo, v katerem dogajajo neresnične, izmišljene stvari. (*Nika Dravec, 6. c*)
- = ko so v knjigi ali filmu kakšni izmišljeni junaki ali ko znanstvenik oživi kakšnega robota ali kaj podobnega. (*Ula Škrabl, 6. c*)
- = dogajajo se stvari, ki niso resnične. (*Gal Draškovič, 6. c*)

Detektivka:

- = da je radoveden in ga vse zanima in raziskuje. (*Ana Tanasić, 6. c*)
- = je zgodba, v kateri so detektivi in rešujejo neko skrivnost. Uganke (npr. Sherlock Holmes). (*Una Stojanović, 6. c*)
- = je zgodba oz. besedilo, v katerem je veliko skrivnosti, ki se počasi razkrivajo. (*Nika Dravec, 6. c*)
- = ko nekdo neko stvar raziskuje ali neko zelo umazano stvar razišče. (*Ula Škrabl, 6. c*)
- To je zgodba, ko se nekaj zgodi, in potem iščejo, dokler ne najdejo krivca. (*Gal Draškovič, 6. c*)

Kriminalka:

- = da se je zgodil kriminal oz. da govori o kriminalu. (*Ana Tanasić, 6. c*)
- = je zgodba, v kateri preiskujejo različne umore, strelske akcije (npr. Mentalist). (*Una Stojanović, 6. c*)
- = kjer se zgodi, da kdo koga ugrabi, se zgodi umor ali samomor (kriminal). (*Nika Dravec, 6. c*)
- = ko nekdo nekoga ubije ali ko gre za zločin ali pa kaj podobnega. (*Ula Škrabl, 6. c*)
- = ko se zgodi kakšen umor in potem raziskujejo. (*Gal Draškovič, 6. c*)

Kaj meniš, ali je dobrota ljudi odvisna od njihove verske, narodnostne in rasne pripadnosti?

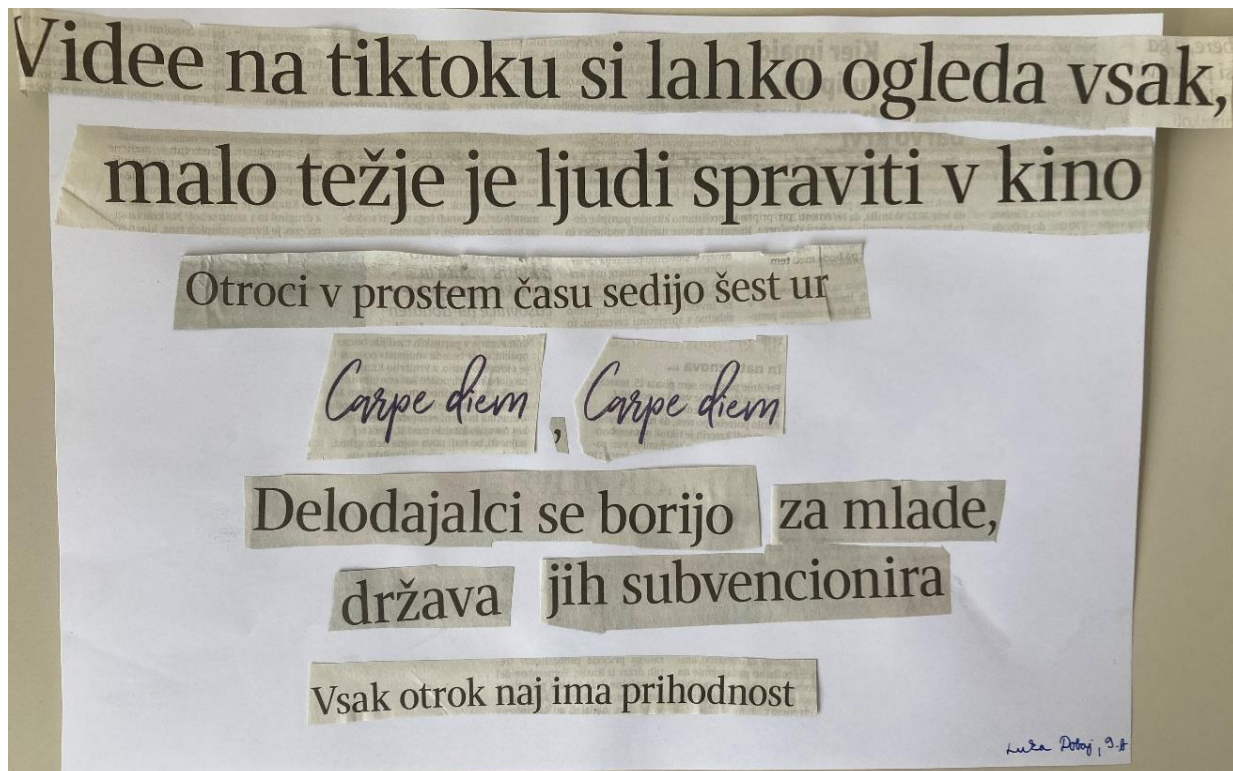
Jaz mislim, da je dobrota odvisna predvsem od človeka, okolja, ljudi, ki ga obdajajo, in vzgoje, ne pa toliko od narodnosti ... (*Nika Dravec, 6. c*)

Prijateljstvo med Mariom Morelom, Petrom Lovrinom in ostalimi fanti je neskončno, a ga je danes skoraj nemogoče najti, saj veliko ljudi zanimajo le računalniki. (*Nika Dravec, 6. c*)

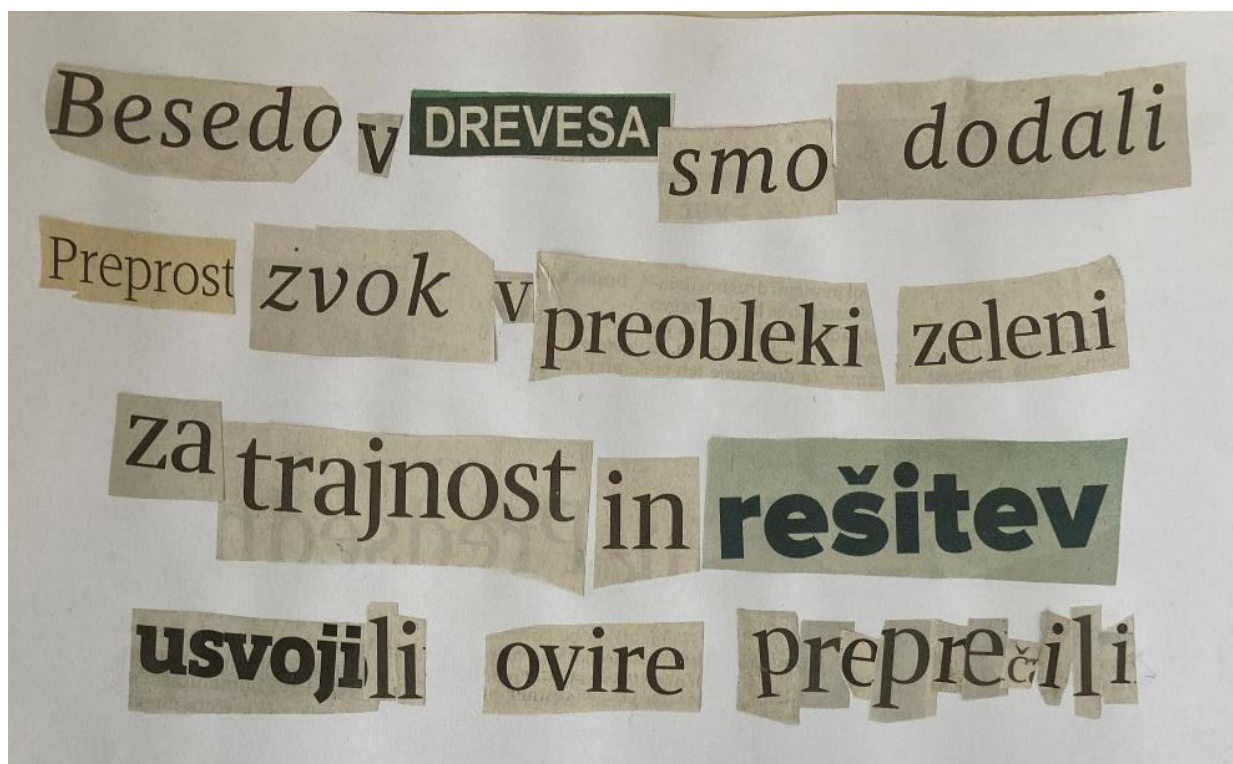
Meni je najbolj všeč Mario Morel, saj se mi smili in je zvest prijatelj (*Nika Dravec, 6. c*)

Tajda Pušnik, 6. c

Luka Dobaj, 9. b, KONS

Erika Kos, 9. a, KONS

UČENSKA

Od osmih do dveh
od osmih do dveh
v šoli sedimo,
se ves čas učimo.
Od osmih do dveh
učitli nas učijo, a nič nas ne gane,
za mizami smo sključeni;
vsi, fantje, punce in učenci,
od osmih do dveh
že vsi smo izmučeni:
učiteljeve besede, možgane nam mede,
od osmih do dveh,
od osmih do dveh.

Od dveh, od dveh –
spet menimo se o naslednjih šolskih dneh!
Učiteljeve besede so nam v očeh,
vsak dan šolske snovi, snovi v očeh.
Od osmih do ene
učitli nas učijo, a nič nas ne gane,
od dveh do osmih
učiteljeve besede, besede v očeh ...

So jih v polje sejali?
Po poljih njihove besede cvetó.

Poglej v nebo:
vanj so šolske snovi kovane,
od osmih do dveh, od dveh do osmih
so nam tudi ponoči v očeh ...

Ko sem pred ogledalom obstala:
o, kot da bi jih po sebi pisala!
O, kakor da se učim čisto ves dan
od osmih do dveh, od dveh do osmih!

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
učitli nas učijo, a nič nas ne gane,
od dveh do osmih
šolske snovi, snovi v očeh ...

Erika Kos, 9. a

SMETARSKA

Od šestih do treh.
Od šestih do treh.
So smeti rumene,
so kante zelene,
jaz pa prebivalcem vseh ulic smeti poborem.

Od šestih do treh.
Od vožnje se mi začne vrtet,
od slabe plače je za znoret.

Od šestih do treh.
Od držanja tovornjaka me je roka začela bolet,
v denarnici nimam dovolj za sladoled.

Od šestih do treh.
Po nogi me je začelo srbet,
na cesti je promet.

Od šestih do treh.
Dan za dnem ponavlja se to.
Od šestih do treh.
Od šestih do treh.
Ponavlja se to.

Alen Krajnc, IX
OŠ Miklavž na Dravskem polju, Miklavž na Dravskem polju

МАШИНА ЗА СМЕЋЕ

Od šest do tri.
Od šest do tri.
Da li je smeće жуто,
кante зелене,
купим смеће од становника свих улица.

Pesem Alena Krajncja iz 9. a je objavljena (tudi prevedena v srbski jezik) v Zborniku 18. Mednarodnega festivala otroške poezije. Finalisti, ki so se v živo udeležili festivala in nastopili s svojo pesmijo, so zbornik dobili v dar – tudi Alen ga je odnesel domov in mu bo v lep spomin.

ELANA ZARADI VOJNE ZAPUSTI DOM

Sem Elana Kovalevski, stara sem dvanajst let. Pred enim letom sem še srečno živela v moji rodni državi Ukrajini. Takrat nismo niti slutili, da se nam bo pripetilo kaj takšnega ...

Pred enim letom ...

Prišla sem domov. Imela sem ogromno domače naloge, zato sem se je brž lotila. Tisti dan sem prišla iz šole prva – nikogar še ni bilo doma. Bilo je zelo tiho in manjkala mi je družba, zato sem sklenila, da bom vklopila radio. Ko sem ga vklopila, je bila na sporedu moja najljubša glasba. Dala mi je toliko elana, da sem domačo nalogo naredila še z večjo vneto.

Ura je bila tri popoldan in na sporedu so bile novice. Najprej je bila tako kot vedno prva na vrsti vremenska napoved. Napovedovalec je napovedal sončno vreme. Po vremenski napovedi so sledile novice iz celega sveta. Takrat pa je nekaj, kar je povedal napovedovalec, pritegnilo mojo pozornost. Napovedal je, da bo Rusija napadla Ukrajino.

Ko sem to slišala, sem se zgrozila. Zakaj bi Rusija napadla Ukrajino? Ne, to zagotovo ni res. Najbrž je samo šala, sem pomislila. Tako sem se pomirila. Vendar na žalost ne za dolgo ...

Čez nekaj časa sta prišla domov moja starša. Ko sta se preobuvala, sta se nekaj vneto pogovarjala, zato me je pogovor začel zanimati. Odšla sem do vrat svoje sobe in jih narahlo odprla – samo toliko, da sem bolje slišala njun pogovor, vendar so bila še dovolj priprta, da me nista videla.

»Ne morem verjeti! Res ne morem verjeti! Da nas hoče Rusija bombardirati?!« se je jezil moj oče Ljubislav.

»Ne razburjaj se, Ljubislav. Zaenkrat še ne vemo, če je to res. Ohrani mirno kri,« ga je mirila moja mama Rosina.

Prišla sta v zgornje nadstropje. Hitro, a vendar tiho sem zaprla vrata svoje sobe, da me ne bi videla, saj če bi me videla, bi zagotovo vedela, da sem prisluškovala njunemu pogovoru, in posledično bi vedela, da že vem, da vojna najbrž bo.

»Ljubislav, da ne bi niti besedice o tem spregovoril pred Elano. Veliko ima že svojih skrbi in res ne bi rada, da bi se obremenjevala še s to stvarjo,« ga je opozorila moja mama.

»Prav,« ji je odvrnil moj oče.

Po tem pogovoru je mama prišla v mojo sobo. Takoj, ko sem jo pogledala, sem videla, da je zaskrbljena. Ko je opazila, da jo gledam, si je nadela nasmeh na obraz, vendar ne tistega, ki kaže iskrenost in brezskrbnost – bil je prisiljen nasmešek.

Mama me je vprašala nekaj vsakdanjih vprašanj kot: »Kako si?« nato pa odšla iz sobe.

Bil je večer. Mama me je poklicala na večerjo. Pri večerji smo imeli navado, da smo se vedno skupaj zbrali in imeli vklopljen radio ter skupaj prek radia poslušali skladbe in novice. Vendar danes radio ni bil vklopljen.

»Ali smem vklopiti radio?« sem vprašala. »Brez radia je brezupna tišina.«

»Ne, Elana, danes ga ne bomo poslušali, saj mamó boli glava. Če bi imeli vklopljen radio, bi mamó samo še bolj bolela glava,« je rekel očka.

Jaz pa sem dobro vedela, da to, da mamó boli glava, ni res. Izmisлил si je izgovor samo zato, da jaz ne bi izvedela za informacijo, ki sem jo že zdavnaj izvedela.

Tako je minil mesec dni – mračno in suhoparno. Mama in oče se nista nič več smejala – vsakdan sta bila še bolj zaskrbljena. Jaz pa sem bila vedno bolj žalostna, saj so vsakdan vedno bolj trdili, da vojna zagotovo bo – na žalost se niso zmotili.

Nekega dne, ko sem prišla domov in ko sem šla v svojo sobo, sem zgrožena ugotovila, da so omare in predalčniki prazni. »Kaj se dogaja?« sem pomislila.

»Mama!« sem zakričala.

Mama je takoj pritekla v zgornje nadstropje.

»Krščen matiček! Kaj se pa dogaja? Zakaj tako kričiš?« je zaskrbljeno spraševala mama. Vendar se nisem ozirala na mamino vprašanje.

»Kje so vse moje stvari?« sem ihtela.

Mami se je potemnil obraz. »Enkrat bo morala izvedeti,« si je mislila.

»Elana, nekaj ti moram povedati,« mi je začela razlagati mama. »Pred mesecem dni so na plano prišle informacije, da je Rusija z Ukrajino v sporu zaradi ozemlja. Letala iz Rusije nas že obletavajo in tukaj nismo dovolj varni. Sedaj pa mi brž pomagaj pripraviti ostalo prtljago, da bomo hitrejši. Paziti moramo, saj lahko v vsakem trenutku pride do bombardiranja našega mesta.«

Ob zadnji besedi sem se zgrozila. Res si nisem želela, da se naše življenje tako konča. Zakaj morajo obstajati vojne? Kdo je izumil vse te tanke in bombe? Čemu jih je izumil? Zakaj ne smemo otroci imeti brezskrbnega otroštva?

Takšnih vprašanj je bilo ogromno. Vsa ta vprašanja v moji majhni glavi. Vsa ta strahotna vprašanja v otroški glavi. Otrok, ki naj bi imel radostno otroštvo, se mora ukvarjati s takšnimi grozljivimi vprašanji. Prav pretresljivo.

Zvečer smo se odpravili od doma, od našega preljubega doma. Posloviti smo se morali od našega rodnega kraja – Kijeva. Ko sem še mogoče zadnjič gledala svoj dom, je moj pogled postal meglen – zaradi solz otožnosti ter žalosti. Oh, moj preljubi dom.

Oče mi je povedal, da gremo v Slovenijo. Na spletni strani je našel dobrodelno organizacijo, kjer vsem beguncem, ki so morali zapustiti svoje domove, ponujajo začasno nastanitev v raznih hotelih.

Po nekaj dneh sem se znašla v drugem okolju. Ni mi bilo lahko, saj nisem vedela, kje je šola. Imela sem ogromno skrbi. Nikogar nisem poznala, nisem imela prijateljev, ne sorodnikov, vse je bilo tuje. Tudi jezika nismo dobro znali, zato me je bilo strah, kako se bomo sporazumevali. Nekako smo se prebijali iz dneva v dan. V Sloveniji sem obiskovala šolo, v kateri se nisem dobro počutila, ker nisem veliko razumela, čeprav so sošolci bili prijazni in so mi pomagali. V službo je hodil samo oče, mama ni imela službe.

Po nekaj mesecih sem se dokaj privadila na življenje v Sloveniji. Ni me bilo več strah, saj sem se v tem okolju že kar udomačila. Tudi s sošolci sem imela pristen odnos. Naučila sem se tudi slovenskega jezika. Sedaj ga znam že kar dobro.

S sorodniki se večkrat pogovarjam prek telefona. Povedo mi, da v Kijevu ni prijetno, saj vsakdan slišijo strele pušk in eksplozij. Vsi tam trepetajo od strahu, saj lahko vsak čas bombardirajo njihovo stanovanje.

Po pogovorih s sorodniki še dolgo razmišljam o njih. Včasih pomislim, da je res bilo težko zapustiti svoj ljubljjen dom, pa vendar sem v Sloveniji sedaj bolj brezskrbna in varna.

Nekega dne sta mama in oče med pogovorom dejala, da jima je Slovenija res prijetna država. Prav tako je mama povedala, da si je našla službo. Oče je nato rekel, da se ne ve, kako dolgo bo še trajala vojna, zato sta z mamo razmišljala, da bi v Sloveniji kupila stanovanje in bi se stalno naselili, tukaj v Sloveniji.

Takoj sta zagledala moj pogled, ki jima je dal vedeti, da bi še rada kdaj videla svoj rodni kraj. Zatrdila sta mi, da takoj, ko se zadeve umirijo, gremo obiskat Kijev in sorodnike. Ta zamisel mi je bila všeč.

Tako sedaj živimo v Sloveniji. V majhnem, vendar dovolj prostornem stanovanju. Zadeve v Ukrajini se še na žalost niso umirile, zato še nismo šli obiskat Kijeva in sorodnikov. Zelo sem srečna, da so nam ljudje v najhujših trenutkih ponudili roko in da smo se lahko začasno nastanili v hotelih. Hvaležna sem, da obstajajo humanitarne organizacije, ki pomagajo ljudem v stiski, in ljudje, ki premorejo veliko mero topline, srčnosti, solidarnosti in sočutja do sočloveka.

Živa Žitnik, 8. a

Tiara Slatinek Kuzma, 9. b

LJUDJE, TO JE NAŠ DOM

O, dragi ljudje!
Kaj smo storili?
Vse, kar smo zgradili,
porušilo se je v trenutku,
vse je izginilo.

O, dragi človek!
Nimaš ljubezni do človeštva.
Moraš nadaljevati z ubijanjem?
Samo, da mine čas!

Sporočilo je resnično.
Konec je zelo blizu.
Ne spremeni Zemlje v kamen,
ker je to naš DOM.

Mateo Čuš, 7. c

ČLOVEK

Vsak človek si zasluži najboljše.
Vsak človek si zasluži,
da so strpni do njega,
ne glede na to,
kako smo si vsi različni.
Le kako bi bilo,
če bi bili vsi isti.
Bil bi dolgčas.
Prav vsak je vesel,
ko lahko nekomu pomaga,
tako kot tisti,
ki mu pomagamo.

Eva Klara Premzl, 7. c

SOLIDARNOST OB NESREČAH

Naravne nesreče nas prizadenejo,
tudi humanitarne krize nam ne prizanesejo.
Potres, poplava, požar,
takrat je vsakemu mar.

Potres nima mej, uniči vse:
od največje hiše, do najmanjših vej.
Izpod ruševin nam pomagajo gasilci,
rešujejo nam življenje reševalci.

Vročina naredi velik požar,
naredi pa ga tudi majhen žar.
Ne gasi olja z vodo,
ker gasilci prišli bodo.

Poplava nam vse odnese,
s sabo pa veliko umazanije prinese.
Ko se pomoč potrebuje,
se solidarnost izkazuje.

Pri nesrečah je več reševalnih služb,
pomaga tudi veliko humanitarnih družb.
Ob nesrečah pa vsak spozna,
da solidarnost nima meja.

Maj Kolar, 7. c

POŽAR V NARAVI

Za požar je kriv človek,
saj onesnažuje naravo.
Lahko je to steklo,
papir, plastika ...
Nato pa sonce nanje posije
in jih z žarki oblije.

Če je sonce močno
in je tisti dan zelo sončno,
se na odpadku pojavi majhen plamenček,
ki lahko razplamti in požge cel gozd.
Zato ne odlagaj odpadkov v naravo,
saj narava ni smetišče.

Če bo človek drugače ravnal,
bo svet tudi boljši postal.

Gal Draškovič, 6. c

Galov literarni izdelek je bil nagrajen na
regijskem izboru literarnega natečaja
"Naravne in druge nesreče – Požar v naravi".
Mentorica učencu: dr. Ana Koritnik.

NARAVA IN POŽAR

Narava je nepredvidljiva,
včasih sonce žari,
včasih veter se vrtil,
včasih kaj zagori,
včasih se preveč v kratkem času zgodi
in tudi ogenj ponori,
ki te iz ritma vrže
in mnogim ljubljeno uniči,
komu celo življenje prehitro zaključí – tudi
živalim –
in naravo strahovito opustoši.
Ljudje, živali bežijo,
se težko na novo okolje navadijo.
Zavedajmo se,
da s pravim in skrbnim ravnanjem
do požara ne bi prišlo
in skrbi ne bi bilo.

Ela Hočevar, 7. c

NARAVNE NESREČE

Včasih nam jo narava zagode,
zgodijo se uničujoče naravne nezgode.
Sprashujem se, zakaj je temu tako?
Mogoče, ker mi prevečkrat z naravo ravnamo
nesramno.

A tudi v takšnih trenutkih stiske in žalosti
na dan privrejo človeške lastnosti,
ki nam prinesejo največ radosti.
Dobrota, prijaznost, ljubezen do sočloveka –
tega ne more odnesti nobena reka.
Vsi za enega, eden za vse,
saj le tako zmoremo doseči vrh gore.

Kaj je človek brez ljubezni sočloveka?
Drobtinica v vesolju,
brez pravega smisla življenja.

Julija Voršič, 7. c

Tajda Pušnik, 6. c, Požar v gozdu

Tajdin likovni izdelek je bil nagrajen na regijskem izboru likovnega natečaja "Naravne in druge nesreče – Požar v naravi". Mentorica učenki: dr. Ana Koritnik.

POŽAR V NARAVI

Ko sem bil na morju z mojo družino, se je zgodilo točno nekaj na to temo. Bili smo v Albaniji v mestu Sarande in od tam se je videl grški otok Krf. En večer se je videlo nekaj dima na otoku, prvo smo mislili, da so oblaki, nato pa smo videli še ogenj. Hitro se je širil, saj je bilo poletje in je bilo zelo vroče. Z našega balkona se je videl otok Krf, zato smo ponoči videli, kako hitro se ogenj res širi po celem otoku. Bili smo v skrbeh za ljudi, ki so živeli na otoku, in tudi za turiste. Požar v naravi predstavlja ljudem, živalim in okolju veliko grožnjo. Gozdni požari odvzamejo živim bitjem več tisoč bivališč – vsako leto – in brez gozdov ni življenja, ki ga potrebujemo. Najbolj pogosti vzroki za požar so požiganje, neugasnjeni cigaretni ogorki in strele. Širjenje ognja je odvisno od materiala v okolici, na primer suh les in suha trava hitreje zagorita, saj sta vnetljivi snovi. Zato moramo ljudje paziti, da ne onasnežujemo okolja, in pustimo naravi, naj nam da to, kar potrebujemo.

Imran Suljić, 6. a

Imranov literarni izdelek je bil nagrajen na regijskem izboru literarnega natečaja "Naravne in druge nesreče – Požar v naravi". Mentorica učencu: dr. Ana Koritnik.

POŽAR

To nisem jaz – Kolar,
ampak to je res – resen požar.
Naj bo velik ali mali,
vsakemu on škodo napravi.

Ko veter zapihlja,
on moč hitro ima.
Ko velik plamen postane,
ga nobeden hitro ne ujame.

Ko enkrat pošteno zagori,
gasilec hitro na pomoč hiti.
Kličemo vsi na 112,
da pomoč hitrejša bi bila.

Ko s tvojo močjo hiša zagori,
smo hitro brez nje vsi,
zato zavarovalnica za škodo poskrbi
in hitro eure dodeli.

Tudi v naravi požar nastane,
travnike in gozdove on zajame.
Rastline, grmovje in drevesa hitro zagorijo,
živali iz gozdov nemudoma bežijo.

Ko v naravi zagori,
gasilci in prostovoljci združijo moči,
da naravni katastrofi bi ušli,
a takrat porablja se vse človeške moči.

Požarom se raje izognimo
in za preventivo poskrbimo,
zato čuvajmo naravo in naše imetje,
da lažje in lepše bo naše preživetje.

Jure Kolar, 6. b

Juretov literarni izdelek je bil nagrajen na
regijskem izboru literarnega natečaja
"Naravne in druge nesreče – Požar v naravi".
Mentorica učencu: dr. Ana Koritnik.

POŽAR V NARAVI

En ogorek na tla padel je
in že celi gozd pogorel je.
Se bliska, se sveti in blešči,
v naravi požar prebudi.

Uboge živali bežijo stran,
ker strah jih je,
da pogorel bi njihov dom na mah.
Nimajo več doma, zbežale so stran,
uboge in lačne opazujejo požar.

Tu so še sosedje,
ki pokličejo gasilce,
ki hitro pridirjajo
in rešijo marsik'tero gozdno debelce.
Zato pazi še ti,
da to se ti ne zgodi,
da ne bo treba gasilcem priti
in velik požar pogasiti.

Una Stojanović, 6. c

Unin literarni izdelek je bil nagrajen na
regijskem izboru literarnega natečaja
"Naravne in druge nesreče – Požar v
naravi". Mentorica učenki: dr. Ana
Koritnik.

TIT 2

Tit je neroden fantič,
saj tam, kjer se nahaja,
pogosto nesreča se dogaja.

Neko popoldne sam odšel je v gozd,
da zaigral bi kakšno norost.
Z vžigalicami se je igral
in nesreče ni pričakoval.

Ker pač ni bister fant, se zavedal ni,
da z vžigalicami v suhem gozdu lahko vžig
povzroči.
Pomagati si ni znal, ogenj še bolj vzplamti.
Namesto, da bi miren in razsoden ostal
ter z zemljo in peskom ogenj poteptal,
vstran, iz gozda je zbežal.

Ko so ga prijatelji po cesti videli bežati,
so ga ustavili in zaslišali.
Tit prizna, da ogenj se je razvnel,
a ker v šoli poslušal ni, kako v takem
primeru ravnati,
poskušal je zbežati in to kot skrivnost
obdržati.

Prijatelji pohitijo in center za obveščanje
obvestijo.
Gasilci ogenj pogasijo, saj so junaki
in pravi strokovnjaki.
Da ogenj ponovno ne vzplamti,
požarna straža še nekaj dni skrbi.

Tit kazen je dobil in se iz te zgodbe naučil,
da v naravi z ognjem ni varno se igrati,
ker možnost za požar pri vsakem koraku
preži.

Maj Kolar, 6. c

Majev literarni izdelek je bil nagrajen na
regijskem izboru literarnega natečaja
"Naravne in druge nesreče – Požar v naravi".
Mentorica učencu: dr. Ana Koritnik.

MOJE ZDRAVE VRAGOLIJE

Ko svojega prijatelja na obisk povabim,
takrat z njim rad doma telovadim,
da dodaten kilogram pokurim
in moje najstniške mišice zakurim.

Ko na igrišču košarke nimam več energije,
5ko dobim in prijatelju v zahvalo nasmeš
podarim.
Z njim na igrišču kako vragolijo naredim,
nato rdečico v ličkih dobim.

Rad svojo najboljšo družabno igro igram,
saj svoja pravila za doseg ciljev imam.
H₂O ob igri zaužijem
in še kakšen sadni sok popijem.

Od malega v vinogradih grozdje obiram,
vino v sodih bo zavrelo, a na to se ne
oziram.

To družinsko je opravilo,
ampak le kaj bo takrat zdravega za kosilo?

Jabolko rad pojem, to je moj sladki objem,
hruška je domača tudi zdrava,
a jagoda tista je ta prava.
Še brokoli in zelje do zdravja me popelje.

Alkohola ati niti ne popije,
saj ko ga spiše, dela smešne lumparije.
Mami deci šampanjca le za rojstni dan spiše,
drugače pa alkohol v omaro skrije.

Kdor z alkoholom v avtu sedi,
otroško življenje zelo ogrozi,
zato športnih aktivnosti lačni smo vsi,
da življenje ohranjamo pri zdravi pameti.

Jure Kolar, 6. b

PIJ ME V ZMERNIH KOLIČINAH

Saj, da ne boste mislili,
vino zdravo je,
le v zmernih količinah
ga treba uživati je.

Namreč, če ga uživamo prekomerno,
pa tudi če ni namerno,
lahko se konča slabo
in mi krivi smo za to.

Lahko se en, dva, tri
prometna nesreča pripeti,
saj pod vplivom alkohola pravi nismo
in lahko se konča naše ali od koga drugega
življenje samo.

Lahko za vino ves denar zapravimo
in potem denarja nimamo za družino.
Kaj potem imamo od tega,
da zasvojeni smo bili s temi rečmi.

Lahko nad svojo družino dvignemo pest,
tako da vsi pred nami trepetajo,
mi pa na koncu imamo slabo vest.

Tudi zdravljenje ni kar tako,
saj le z veliko pomočjo
si lahko tak, kakršen si bil,
preden si s poti zavil.

Nika Dravec, 6. c

ZASVOJENOST

Te lahko ena flaša spremeni?
V tebi novo telo prebudi?
Sem te vprašala,
če igral bi se z mano,
a le sedel si zaspano,
zraven tebe dosti flaš je ležalo,
jaz pa bila sem detece žalostno.

Ko mami prišla je,
se drla nate je,
jaz pa v sobi sem ležala in krepko jokala,
molila, da spremenil bi se
in znova z mano igral se.

Z mamo sva ti pomagali,
da prebrodil bi to,
in kmalu vse lepo je bilo.
Vsi povezani smo ostali
in polni veselja smo potovali
da spomine na žalost bi odgnali.

Una Stojanović, 6. c

Unina pesem je bila nagrajena na literarnem
natečaju Slovenske karitas. Mentorica
učenki: dr. Ana Koritnik

NE PIJTE ALKOHOLA

Prosim, ne pijte alkohola. Veliko slabih stvari se namreč dogaja, ko popijete preveč alkohola, kot npr. nesreče z avti, nasilje v družini, kupovanje preveč alkohola itd.

Pri nesrečah se večinoma zgodi, da je vsaj en voznik popil preveč alkohola. In tisti, ki je najmanj kriv, je vedno kriv. Nasilje v družini se tudi marsikdaj dogaja zaradi alkohola. Starši tudi kupijo včasih veliko alkohola in se zgodi, da nimajo več denarja. Otroci morajo trpeti, ko so starši nasilni do njih.

Zato prosim, da ne kupujete veliko alkohola, ampak hrano in navadno pijačo.

Rok Barbarič, 6. c

ALI JE ALKOHOL RES TAKO KUL?

– MAREC, 2024 –

Pozdravljeni spet v naši oddaji »Vir veselja in povezanosti«. Danes je naša tema zelo temna, a hkrati zelo popularna: ALKOHOL. Kakšno povezavo ima z mladimi? Ali je res tako nevaren in kako se soočiš z njim ... V studio smo povabili punce in fante, najstnike iz osnovnih šol, ki so imeli izkušnje z alkoholom in jih želijo deliti z nami, nam svetovati.

»Zdravo, Tea. Kako si?«

TEA: »Fajn, sem hitela, da ne bi zamudila.« (smeh)

»Kaj mi znaš povedati o alkoholu, ali imaš izkušnje z njim?«

TEA: »Uff, ni dobro, da ful piješ, to vem, ker en sošol'c pije in ni kul. Čeprav mislijo oni mladi, ko pijejo, da so kul, niso, to ful škoduje.«

»Hvala za mini intervju. Adijo!«

TEA: »Čav.«

»Pozdravljen, Leon. Si osmošolec in nas zanima, kaj meniš o alkoholu.«

LEON: »Zdravo. Ja, alkohol ... je škodljiv, a ne? Ampak če enega spiješ, ni tok slabo. Pač, to je moje mnenje.«

»To je res, ampak, kaj pa, če bi ga popili preveč?«

LEON: »Fora je, da se težko odvadiš, pa to še ni najhujše, to še rata, problem postane, ko dobiš kako bolezen ali pa če se zaradi alkohola ponesrečiš.«

»Ja, se strinjam s tabo. Kaj bi TI svetoval odvisniku/odvisnici?«

LEON: »Naj PRENEHA s pitjem, veste, ful morš spodbujat tako osebo, da verjame vase, da ji govoriš, DA ZMORE. To ji v'lk pomeni.«

»Zelo lepo od tebe. Hvala, da si se nam pridružil. Adijo.«

LEON: »Nasvidenje.«

Povabili smo tudi Alena in Ajšo – brata in sestro. Alen je bil še pred časom odvisnik, ampak s pomočjo ljubeče družine mu je uspelo težko obdobje prebroditi.

»Pozdravljena.«

OBA: »Zdravo!«

»Alen, bil si odvisnik. Kako si se takrat počutil?«

ALEN: »Stresno, bilo je zelo čudno, vedno padeš kot v neki trans in si tak rečeno čisto OUT.« (smeh)

»Kako pa ti je uspelo nehati?«

ALEN: »Ajša je to ugotovila in starša sta me naročila k psihiatru. Dva meseca sem hodil na pogovore in tudi na zdravljenje. Medtem so me vsi podpirali in kmalu sem nehal.«

»Super! Lahko si PONOSEN nase in na družino – na tvojo sestro predvsem.«

AJŠA: »Malenkost.« (smeh)

»Hvala, da sta prišla. Še kdaj. Nasvidenje.«

OBA: »Adijo.«

Zahvaljujemo se vsem govornikom in govornicam, da ste nam pokazali svet alkohola in odvisnosti in nam svetovali. Vabimo tudi tebe, da nam svetuješ v pismu z naslovom ALKOHOL NI KUL in z nami deliš svoje občutke. S tem se naša oddaja zaključuje in upamo, da ste si zdaj lahko odgovorili na vprašanje: »Ali je alkohol res tako kul?«

Ana Batič Krašna, 7. c

GOZDNI POŽAR

Lepega julijskega popoldneva je soparna poletna vročina skozi močne in vroče zlatorumenkaste sončne žarke z vso svojo močjo grela Zemljo. Človek je navajen, da je poleti vroče in soparno, ampak takšne vročine kot danes, pa že v naših krajih dolgo niso zasledili. Samo je ves prepoten in skorajda omotičen po sobi iskal vse možno, le da bi pihljajo hladen zrak, da bi se malce ohladil. Po stanovanju je pobral že vse ventilatorje in jih brž priključil v elektriko, vključil je še klimo in s pahljačo je vztrajno mahal okoli svojega obraza, da bi vročina malenkost pojenjala, vsaj v njegovi sobi. Zaman se je trudil z vsemi pripomočki, s katerimi je hladil svojo pregreto sobo in telo, saj se je kljub temu potil tako močno, da bi v sobi lahko iz svojega pota imel že skoraj majhen bazenček.

Že vse poletje vročina niha med visokimi temperaturami, oblaki pa že tudi od samega začetka poletja niso niti malo zalili Zemlje z dežnimi kapljami. Razmere so bile nevzdržne; vsaj za tiste malo manj potrpežljive. Med take je spadal tudi Samo. Upal in upal je, da bi padlo kaj dežja. Odločil se je pogledati skozi okno, da vidi, če se pripravljajo kakšni oblaki, ki bi vsaj malo napojili Zemljo z vodo in bi vsaj malenkost zakrili Sonce, da vsaj malo ohladijo vso to pregreto ozračje, vso od vročine razpokano prst, vse ovele rastline in ljudi, ki so zaradi neznosne vročine že vse poletje na trnih. Odgrnil je zavese in odprl roletno ter bil ves otožen, ko je uzrl mogočno Sonce, ki niti malo ne prizanaša Zemlji in mu je s svojim močnim rumenim odsevom za nekaj časa osiromašilo vid. A kljub temu je nekaj privabilo njegovo pozornost in pogled. Zagledal je gozd. V trenutku se je odločil, da se bo sprehodil do naših zelenih naravnih pljuč, do naravne čistilne naprave in navsezadnje tudi do naravne klimatske naprave – do gozda. Samo si je zamislil, da ga lahko ta na človeštvo vpliven zapleten ekosistem reši iz sobe, da bo malo pretegnil noge ter delno tudi od vročine, saj bodo ta več stoletij rastoča drevesa, ki se visoko razpenjajo proti nebu in s svojimi krošnjami ustvarjajo senco, pomagala njegovemu vročično-potnemu razpoloženju, da se bo lahko vsaj malo ohladil obkrožen s prelepim naravnim ambientom, ki ga je moč uzreti v gozdu. Brž je zletel skozi vrata svoje sobe do vhoda, kjer si je nataknil natikače in se podal na pot – seveda zaščiten s kapo in premazan z zaščitno kremo proti soncu. Vzel je tudi nahrbtnik, v katerega je stlačil kar nekaj ohlajenih plastenk vode, da bo sploh lahko prišel do gozda, da ne bo prej dehidriran obležal sredi poti. Neznansko vroč asfalt ga je po nekaj stotih metrih pripeljal do gozdne poti, ki je vodila do gozda in globlje v njega. Po nekaj prehojenih korakih se uzre na travo ob robu te čarobne potke, ki predstavlja njegovo rešitev pred vročino. Postane in zagleda veliko smeti in praznih plastenk, ki si jih je človek drznil odvreči v naš gozd in mu s tem škodi. A škodi mu enako kot hkrati tudi sebi. Še k sreči, da je čisto blizu ob klopi, kjer si lahko pohodniki in mimoidoči sprehajalci v gozdu odpočijejo, postavljen koš za smeti. Res žalostno, da v le nekaj drobnih korakih razlike odpadki pristanejo na travi, kjer ogrožajo gozd in njegove prebivalce, namesto v košu za odpadke, ki je ravno v namen zmanjšanja onesnaževanja tam postavljen. Samo pobere vse te odpadke in jih vrže v koš. Bliža se začetku gozda. Gozd porašča več kot polovico celotne površine Slovenije. Zavedajmo se, kako je pomemben in kakšen privilegij imamo, da je pri nas toliko gozdnih površin. Nadaljuje po gozdni urejeni potki in vmes pobere še par odpadkov, ki ležijo na neprimernem mestu – v gozdu! Premalokrat se zavemo, da ves trud, s katerim gozd prečisti zrak, izničujemo s tem, ko v naše ozračje spuščamo vse te strupene izpuste. Samo že čuti malenkostno spremembo, počuti se bolj ohlajeno, sproščeno. Očitno je gozd tudi naravni terapevt in vsekakor sproščujoč kotiček, v katerega se človek pomakne, ko si želi zbistriti misli, biti malo sam, ali pa se gre samo sprehajat po njem. A njegov nos zazna čudno vonjavo. Sklepa, da gre za nekakšen dim ali nekaj podobnega. Poskuša locirati njegovo izvorno mesto, odmakne nekaj vejic, obdanih z listjem, in zagleda ognjene zublje, ki se postopoma širijo po gozdni površini. Zagrabi ga panika, a se skuša pomiriti. Iz žepa vzame svoj mobilni telefon in se za lastno varnost pomakne malenkost nazaj. Skuša poklicati center za obveščanje na številko 112,

a je signal preslab. Ponovno ga zagradi panika, ko naposled zagleda visok štor nekega požaganega drevesa. Povzpne se na ta štor in dvigne telefon malenkost v zrak in uspe mu priklicati številko 112. V trenutku se mu javijo, on pa se hitro predstavi. Pove svoje ime in opiše, kaj se dogaja. Pove jim še lokacijo požara ter počaka na njihovo pomoč. Malo poščili, če se kdo slučajno nahaja blizu ognja in zakriči, ali je slučajno kdo tam. Ker ni bilo nobenega odziva, se je zaradi lastne varnosti umaknil iz gozda. Požar se je hitro širil in lomastil vse pred seboj. Zaradi neizmerno segrelih tal in rastlin, katerim je primanjkovalo vode, se je z lahkoto hitro širil. K sreči so hitro prispeli gasilci, ki so potrebovali veliko časa, vode in moči, da so požar dokaj umirili in ga obvladali. Požar je naredil veliko upostošenje in škodo, ki jo je utrpel gozd, vendar brez Samove ažurne reakcije, bi lahko nastradale tudi bližnje hiše, proti katerim se je širil požar. Gasilci so po preiskavi ugotovili, da je požar zanetil odvržen cigaretni ogorek. Zaradi majhnega cigaretnega ogorka je požar uničil več hektarjev gozdnih površin. Uzrimo se v ta dogodek in se vprašajmo, ali je res zaradi malenkosti treba žrtvovati toliko – v tem primeru gozdne površine? Tak požar predstavlja nepopravljivo škodo, ki jo človek zada gozdu, nič kaj manj pa ne sebi. Zato cenimo dobrine gozda in ne uničujmo in sekajmo ga kar tako! Ne pozabimo, da je gozd za nas pomemben ekosistem, v njem pa domujejo tudi razne živali, ki jim človek s svojo malomarnostjo in neprevidnostjo z vsakim izbruhom ognja krči dom. Za ognjevaren gozd moramo poskrbeti z urejeno okolico bližnjih stavb, da v bližini ni vnetljivih snovi, ne kurimo sredi gozda, temveč le na urejenih kuriščih. Ko kurimo na urejenih, ne smemo ognja pustiti nenadzorovanega, potem ga je treba ustrezno pogasiti, seveda pa za ognjevaren gozd ne odmetavamo cigaretnih ogorkov, ne spuščamo ognjemetov in ne mečemo ognjevnetnih snovi po njegovih površinah.

Dimna in ognjena zavesa se je v zgodbi res polastila dobršne mere gozda; ni pa v resničnosti prav nič drugače! Čuvajmo in pazimo na dobrine, ki nam jih naš prelep svet daje in ponuja, ohranimo jih, da bomo zavedno lahko z njihovim delom in učinkom lepo uživali na svetu. Poskrbimo za našo prelepo naravo, da bo s svojimi zdravilnimi učinki in s svojo lepoto, ki bogati nas in naše kraje, lahko še naprej pomagala človeštvu in nam lepšala vsakdan.

Luka Dobaj, 9. b

PODNEBNE SPREMEMBE

Poglobimo se v preteklost, pred 30 leti ... takrat so bili izraziti letni časi – zime so bile res zime – mrzle, hladne in predvsem z obilnim padanjem snega. Danes zime niso več to, kar so bile pred 30 leti – še decembra smo lahko oblečeni samo v majice z dolgimi rokavi in čez imamo ogrnjeno pleteno jopico. Če bi pred leti človek prišel tako oblečen na cesto, bi ga ljudje začudeno gledali, saj so takrat bile zime takšne, da si skoraj zmrznil.

Podnebje se iz leta v leto bolj segreva, kar pa ni dobro za našo preljubo naravo. Predlansko leto smo imeli izredno sušno leto. Posledica vse te suše in ker ni bilo zadostne količine padavin, so bili požari.

Letos smo imeli poplave – takšne, kot še jih v naši zgodovini Slovenije nismo doživeli. Ne samo, da so terjale mnoga življenja, s tem se je uničila tudi narava – naša preljuba narava – in mi sami se ne zavedamo, da je za vse te katastrofalne naravne nesreče kriv človek.

Človek je tisti, ki onesnažuje naravo, zaradi tega pa se podnebje posledično segreva. Premalokrat se zamislimo, kako hudo je naravi, ko mora prenašati vsako odvrženo plastično vrečko, platenko ...

Zamislimo se malo! Kam bo šel ta svet, če bomo tako onesnaževali naš planet? Kje bomo živeli? Ali si mar želimo živeti na tako nečistem planetu? Menim, da bi odgovorili z »Ne«.

Pa vendar ničesar ne naredimo za to, niti se ne želimo potruditi za to, da bi ohranili čist planet, do katerega ima sleherni posameznik pravico. Zato je naredila narava spremembe – ena izmed teh je, da se ozračje segreva.

Smo se kdaj zamislili, kaj pa, če nekoč ne bomo imeli več letnih časov? Kaj to pomeni za nas? To za nas sigurno prinaša nekakšne posledice – bodisi dobre bodisi slabe.

Kaj se bo zgodilo čez sto let z našim planetom? Bomo tako onesnažili našo preljubo Zemljo, da naši potomci več ne bodo mogli živeti na tem planetu?

To so vprašanja, na katera si nikoli ne bomo znali odgovoriti, nikoli ne bomo vedeli, kaj se bo čez sto in več let dogajalo. Vemo in storimo pa lahko to, da ohranimo naš planet, ga tako ne onesnažujemo in morda se bodo spet povrnila zime – zime, ki poznajo polno snega.

Tako lahko ohranimo planet za naše potomce, kaj bodo pa oni naredili iz njega, pa žal ne vemo in tudi jim ne bomo mogli preprečiti njihovih dejanj.

Živa Žitnik, 8. a

Tajda Pušnik, 6. c

Tajda je s svojim likovnim izdelkom sodelovala na likovnem natečaju Rišem za prijatelja. Mentorica učenki: dr. Ana Koritnik.

MIR V SOBI IN NASPLOH

V moji sobi je vedno mir. Pa naj bom skregan s kom, sem žalosten ali me je nekdo razjezil. V naši hiši pa ni vedno mira. Kdaj pa kdaj se spreva z mamo, z očetom ali pa sem kaj razbil in sem jezen sam nase. Lahko se tudi prepiram z mamo, če se ura prestavi ali ne. Ali pa se sprem z očetom, ker mu nisem pomagal pomesti dvorišča. Ampak takrat se zaprem v sobo, na vrata napišem BREZ MOTENJA in se pomirim. Po navadi poslušam glasbo ali pišem pesmi, to me najbolj pomiri. Vedno, ko se z nekom sprem, se z njim tudi pobotam, ker se zavedam, da je mir boljši od vojne. Ko se z nekom pobotam, se tudi boljše počutim, ker nimam slabe vesti. Tudi če mi je mama pozabila kupiti lepilo za šolo ali pa mi prijatelj ni kupil darila za rojstni dan, vsakemu enkrat oprostim, ker mi bodo tudi oni oprostili, ko bom jaz razočaral njih.

Prepiri se dogajajo tudi med sosedi, v ulici ali stanovanjskem bloku. Večkrat se ne končajo z lepim koncem, včasih se koga poškoduje z nožem, pištolo ali pa se prepir zaključi s smrtjo. Tisti drugi kasneje, ko je obdolžen, to obžaluje, a takrat je že prepozno. Posledic se je treba zavedati mnogo prej, še bolje, da do prepira sploh ne pride in lepa beseda lepo mesto najde.

Ampak vojne so pogoste tudi po svetu. Povzročita jih največkrat najmanj dve skupnosti različnih mnenj. Take vojne so veliko bolj resne od domačih, saj veliko ljudi tudi umre. V takih vojnah se uničujejo mesta, narava, pa tudi psihično stanje otrok in žensk, ki so ujeti v vojnih zločinih. Odvzete so jim tudi nekatere pravice, kot pravica do vode, hrane in svobode. V takih situacijah, bi se morale države pomiriti, skleniti kompromis, ali pa se celo predati, odnehati, ker bolj ko hoče katera država vztrajati pri svojem prav ali osvojiti neko ozemlje, več škode se zgodi, več je žrtev, več je skrbi, kaj se bo zgodilo, kdo bo odnehal.

Vojne se dogajajo tudi na internetu, ko se več različno razmišljajočih ljudi spre, se obmetava z grožnjami, kot na primer, da bodo objavili telefonsko številko osebe, njene slike, izsiljevanje z denarjem ... Lahko se zgodi tudi med igranjem igrice, ko nekdo koga »ubije« ali porazi v računalniški igrici. Začnejo se grožnje, grde besede ali ponovni spopad. Če je igra med poznanimi osebami, pride tudi do nasilja, pretefov. Tudi po klicih, video klicih, sporočilih si dva neznanca lahko pošiljata ljubezenska sporočila, celo intimne fotografije, ampak nato se spreta in eden drugemu grozi z objavljanjem teh fotografij na spletu ... Take grožnje na spletu lahko preidejo v nasilje in nadlegovanje, zato ko nekdo grozi, bi se moral pametnejši predati, odnehati ali celo izbrisati svoj ali drug račun in osebo prijaviti, povedati o grožnjah odrasli osebi, ki ji zaupa.

Ne glede na to, v katerem okolju smo, doma, na spletu, v šoli, bi se morali prepiri ali vojne nehati, saj dlje, ko se nasilje nadaljuje ali stopnjuje, več je žrtev, večje so posledice, več je nasilja, zato moramo biti strpni, pomisliti na kompromis, celo odnehati, da dosežemo pravi mir.

Maj Kolar, 7. c

Majev literarni prispevek je bil nagrajen na natečaju (Pa) daj mi mir, ki ga je Center za filozofijo za otroke in kritično mišljenje FF UM priredil ob mednarodnem dnevu sobivanja v miru in mednarodnem dnevu svetlobe (16. maj). Mentorica učencu: dr. Ana Koritnik.

VAROVANJE NAŠEGA PLANETA

Po Ustavi Republike Slovenije imamo vsi pravico do zdravega življenjskega okolja. Pa jo imajo zagotovljeno res vsi?

Dejstvo je, da smo vsi skupaj v nekakšnem zmešanem svetu – vse več je kapitalizma, vse več je tudi sebičnosti. Ljudje gledajo le na denar in samega sebe. Kaj pa vsi ostali? Na naravo nihče nikoli ne pomisli. Na vsakem koraku v naravi najdemo vsaj en kos kartona, pločevinko ali pa plastično vrečko. Seveda je za vsak kos odpadnega materiala, ki je obležal v naravi, poskrbel človek. Redko kdo pomisli na ubogo naravo, na vse žrtve, ki so v njej. Uboge živali se zapletejo ali pojedo odpadni material.

Vse več odpadnega materiala je tudi v rekah, jezerih, morjih, saj mnoge vrečke obležijo kar na plaži, ko pa pride plima, pa vse to zajame v morje.

Onesnaževanje pa prinaša tudi druge slabe spremembe, kot so podnebne spremembe. Babica in dedek sta mi večkrat pripovedovala, da ko je bil november, je zapadlo obilo snega – mnogokrat so ga imeli vsaj pol metra. Toliko ga je bilo, da jim je še bil v napoto, saj niso mogli hoditi, saj se jim je zatikal vsepovsod.

Danes otroci skorajda snega več ne poznamo. Zime niso več zime, saj snega zapade izjemno malo – tako malo, da otroci ne morejo narediti niti sneženega moža, kaj šele, da bi imeli prave zimske radosti. Če se bo tako razvijalo naprej, bo možno, da tako izrazitih letnih časov ne bomo več poznali.

Ljudje se ne zavedamo, da je Zemlja edini planet, na katerem obstaja življenje. Na žalost našega planeta ne znamo poslušati in ga spoštovati. Ne zavedamo se, da se bo pa nam vseeno nekoč planet maščeval, ker ga mi nismo poslušali, ker smo mislili samo nase in na svoje interese.

Zato, da do tega trenutka ne bo prišlo, mu začnimo pomagati takoj sedaj. Vsak na tem planetu lahko pomaga naši Zemlji in je odgovoren za njeno stanje. Če vsi naredimo nekaj za našo Zemljo, bo svet postal lepši ter boljši in vsak posameznik, ki bo prispeval k temu dejanju, bo ponosen, da bo planet Zemlja postal boljši in čistejši planet.

Zato začnimo razmišljati globlje in dlje – v prihodnost. Če bomo obvarovali naš planet Zemlja, bo nam še ta enkrat izjemno hvaležen, prav tako pa tudi naši nasledniki.

Živa Žitnik, 8. a

Živin prispevek je bil nagrajen na Ustvarjalnem natečaju Ustavnega sodišča Republike Slovenije. Mentorica učenki: dr. Ana Koritnik.

ODA TEBI/V TVOJI KOŽI

Zagotovo sem prepričana, da sta moja največja vzornika starša. Že odkar pomnim, ju poznam, saj skrbita zame in me vzgajata že od rojstva naprej in sta zame preprosto najboljša starša na svetu. Kako torej jima naj ne bi bila hvaležna?

Marsikdaj se najbrž niti ne zavedamo, koliko časa nam namenijo starši. Seveda nam ga zagotovo manj kot takrat, ko smo bili še dojenčki, pa vendar nam ga namenijo dovolj starosti primerno.

Najbrž si niti ne predstavljam, koliko neprespanih noči sta imela zaradi mene, ko sem ju kot dojenčica na vsake toliko zbudila z mojim glasnim jokom.

Starša me imata zelo rada in verjamem, da bosta naredila vse, da bo meni kar se da lepo.

Kadar sem se česa bala ali sem se česa ustrašila, sta me pocrkljala ter mi vlila samozavest in novo upanje. V glavi vedno znova slišim njune besede, da ne glede na to, kar se bo zgodilo, sem njuna hči in me bosta imela vedno rada ter mi bosta zmeraj pomagala rešiti težavo, ne glede na to, kako zapletena se bo zdela.

Zagotovo je lepo slišati, da si doma ljubljen – tudi, kadar si najstnik. Morda se ne zavedamo dovolj, kako je, če si doma neljubljen – izvajajo nad teboj psihično ali fizično nasilje ali si preprosto prepuščen samemu sebi in se nihče ne zmeni zate. Moje mišljenje je, da nihče na svetu (ne otrok, niti odrasel človek) se ne bi smel doma počutiti neprijetno, temveč bi moral imeti doma varno zavetje, podporo in ljubezen svojih najbližjih.

Marsikdaj se zavedamo, koliko nam katera oseba pomeni komaj takrat, kadar se ji nekaj zgodi. Osebno mislim, da bi vsak dan mogli drug drugemu dati vedeti, koliko nam pomeni, saj ko osebe enkrat ni več med nami, ji tega več ne moremo pokazati in svoja dejanja včasih tudi obžalujemo.

Zato se tukaj in sedaj zahvaljujem svojima staršema za vso ljubezen, ki sta mi jo dala, zahvaljujem se jima za to, da sta me vzgojila v takšno osebo, kakršna sem – poštena, iskrena, dobrosrčna, prijazna in spoštljiva. Zahvaljujem se jima, da sta me sprejela takšno, kakršna sem – unikatna. Neizmerno sem jima hvaležna, da jima lahko kadarkoli zaupam, kadar mi je težko, da vedno najdeta čas in dobro besedo zame ter mi zmeraj stojita ob strani in me podpirata pri mojih odločitvah.

Neizmerno sem jima hvaležna in resnično ne vem, s čim se jima bom oddolžila, če se jima bom lahko sploh kdaj. V življenju sta mi dala zelo dobro popotnico za naprej.

Živa Žitnik, 8. a

PATER IN PES

Pred davnimi časi je v prelepi kartuzijanski deželi živel pater Janez. Živel je v samostanu, skupaj z ostalimi menihi. Vsak dan je zgodaj vstal in nabral sveža zelišča na vrtu. Poduhal jih je: dišala so po ljubezni in toplini. Nato je uredil vrtniček in skalnjak z najlepšimi vrstami rož, kar so jih premogli. Okopal jih je in zalil s svežo vodo iz potoka, ki je šumel v gozdu. Tako lepo jutro je bilo. Kar je naenkrat iz gozda priteknel prestrašen volk. Pater Janez se je hudo ustrašil in poprijel za kamnom, da bi okamenjal volka, a ta se je umaknil in začel cviliti – tako neznansko, da se je patru zasmilil. Hotel se mu je približati, a ubožec se je skušal umakniti. »Ubogi prestrašenček,« si je mislil pater. V volkovem stegnu je ugledal veliko rano. »Ozdravil ga bom,« si je rekel pater. Zgrabil je najbližjo laneno vrv in volku zavezal »ovratnik«, da ga je na skrivaj spravil v samostan. Odpeljal ga je v svoj laboratorij, kjer je izdeloval zdravila iz zelišč in rastlin, ki jih je gojil. Vzel je kremo iz ognjiča in jo namazal prek rane. Volk je parkrat zacvilil, a ko mu je pater Janez povil nogo, se je zopet počutil bolje. Pater se je trudil, da je volk čez čas popolnoma ozdravel, in pomagal mu je, da je spet normalno shodil. Vaške lovce je prosil za nekaj uplenjenih živali, da je svojega »ljubljenca« lahko hranil. Iz divjega volka je pater ustvaril psa. Dal mu je ime: Taro. Tako je Taro postal patrov najboljši prijatelj. Skupaj sta prepisovala velike knjige, skupaj sta delala v vrtničku. Skupaj sta duhala rože.

In ne glede na to, da je bil en pobožen menih in drugi pes, sta se imela neznansko rada. To vam daje vedeti, da je ljubezen resnična in da jo lahko vsak občuti. Ker kmalu jo boste verjetno začutili tudi vi.

Ana Batič Krašna, 7. c

SOVRAŽNI GOVOR

Sovražni govor
ni le grd pogovor,
je tudi grdo dejanje,
hujše kot, če te mama sili v branje.

Preden nad koga dvigneš roko –
v zmotnem prepričanju, da po potrebi,
premisli, kako vzbujáš strah
v tej osebi.

Pomisli, kako tebi bi bilo,
če do tebe to zlo bi prišlo.

Tako raje dvigni roko v prijazen pozdrav
in ne pesti, saj tako dejanje pušča sledi.

Zakaj nad nekoga bi sploh dvignil pest
ali mu rekel grdo besedo?
Meni to vzbuja slabo vest,
saj s tem odženem vsako sosedo.

Vsi ljudje smo si različni,
a to ni razlog, da smo nepravični.
Vsi ljudje smo drugačne kulture
in drugačne strukture.
A to ni razlog,
da se ne bi imeli radi –
kateri zakon tako pravi?

Upam, da vas je ta pesem podučila
in česa o strpnosti naučila.
Vsakega človeka sprejmi v družbo,
odraslega pa v takšno ali drugačno službo.

Nika Dravec, 6. c

Nika je z literarnim delom "Sovražni govor"
osvojila 1. mesto v kategoriji pisnih izdelkov
pri projektu Mednarodni dan strpnosti – dan
za strpnost in prijateljstvo. Mentorica učenki:
dr. Ana Koritnik.

RAZLIKE MED NAMI

Ti si ženska
in jaz sem moški,
ampak obadva
sva si enaka.

Ti si iz Azije,
jaz sem iz Slovenije,
ampak obadva imava
iste pravice.

Ti si drugačne
vere od mene,
ampak obadva
sva si enakovredna.

Jaz sem bel,
ti si črn,
ampak obadva
sva isto lačna.

Spoštujem človeka,
čeprav se razlikuje,
saj vsak človek
bi moral imeti enake pravice.

Gal Draškovič, 6. c

SPOŠTUJEM RAZLIKE MED NAMI

Različna oblačila, postave in lasje,
nekaterim to iz glave ne gre.
Ne sprejemajo drugačnosti,
motijo jih drugi narodi.

Vojne, nestrpnost in nemir,
to ni ta pravi življenjski tir.
Imejmo se radi, spoštujmo se,
saj Zemlja le ena je.

Vsi smo si različni,
to moramo sprejeti,
saj s strpnostjo in lepimi besedami
svet takoj bo lepši.

Julija Voršič, 7. c

BELA ZVEZDA

Zvezda bela je bila spoštovanja vredna,
z vsemi je bila strpna in vesela,
po sprejemanju, sreči in ljubezni
med nami je hrepenela.

Rasa, postava, moč, ki jo imamo, je ne
zanimajo,
vera, narodnost naj ne uničita mira,
vsi drugačni, a tako enaki,
naj med vsemi mir živi –
do konca naših poti.

Ela Hočevar, 7. c

NEPRAVIČNOST

Tam pod drevesom na trati zeleni,
stoji črno detece in prosi:
Prosim za vodo, prosim za kos kruha,
prosim, odženi vojake iz moje vasi,
naj v njihovih srcih milost se prebudi.

V daljavi zagleda visoke vojake,
ki s puško na rami prinašajo mrake.

Kaj je ti, mali črnuh? Zakaj tu stojiš?
Kateremu bogu se smiliš?
V tej vasi ni prostora za take, kot si ti,
mogoče pa le samo za tvoje kosti.

Črno dete krepko pogleda, spusti solzo
in se žalostno zagleda v daljavo,
kjer sonce zahaja – najlepši prizor in tudi
zadnji je.

Črno dete zgrudi se na tla s solzo na obrazu,
najhujše sanje ima.

Una Stojanović, 6. c

ENAKOVREDNOST

Ljudje imamo včasih prehitro predsodke,
mislimo, da se drugi,
ki prebivajo v drugih državah,
v nečem razlikujejo od nas,
so nesramni, nepomembni ...
To ni res!

Vsi smo ljudje,
ne glede na to, kje živimo,
kaj radi počnemo.
Vsi smo enakovredni,
ne glede na službo,
barvo oči in polti,
vero, narodnost ... –
zato naj bo svet za vse lep,
ne pa poln grdih-sovražnih besed.

Eva Klara Premzl, 7. c

NESTRPNOST

Strpen si, kadar nekoga spoštuješ,
ko nekemu prijaznost daruješ.
Nestrpen pa do drugih si,
ko nesramna beseda jih zabolji.

Ksenofobija izkaže se,
kadar tujci v stiski ne zanimajo te.
Homofobijo pokažeš do drugih,
ko ne maraš istospolno usmerjenih.

Sovražni govor širiš,
kadar se z besedami ne umiriš.
Zato moraš do drugih strpen biti,
tega pa nikoli ne smeš pozabiti.

Maj Kolar, 7. c

VSE DO NEBA

Strpnost je kot svetloba,
ki prebija temo s svojim žarom.
Zato odprtega srca vsakega sprejmimo med
nas,
s toplim srcem povabimo ga v domačo vas.

Predsodki ljudi ubijajo,
nesramnost v srca prinašajo,
v usta pa sovražne besede položijo,
a na koncu svetlega ali temačnega dneva
vsi smo le ljudje z glavo in nogami,
ki želimo si topline in sprejetosti.

Smo edinstveni in neponovljivi ljudje,
ki nas grde besede spravijo ob tla,
toda z lepim verzom do nekoga tujega
lahko dvigne nas vse do neba.

Vedad Suljić, 8. b

ŽIČKA KARTUZIJA

V Žički kartuziji kartuzijani živeli so.
Tihi in skromni so tam svoj mir imeli.
Knjige so prepisovali
tudi za note so poskrbeli in jih napisali.

Zeliščarji zelo dobri so bili,
zeliščarstvo še vedno v Žičah živi.
Vsa zelišča so poznali
in jih v knjigo zapisali.

Lončarstvo pri njih doma je bilo,
iz ročno izdelanih loncev pili in jedli so.
Vsak dan so molili,
za kruh in vino prosili.

Maj Kolar, 7. c

KARTUZIJSKA

Žička kartuzija v osamo odeta,
nje zgodovina s kartuzijansko kulturo in ustvarjalnostjo vsa je prežeta.
Tam, kjer ob vznožju pobočja Konjiške gore Dolina svetega Janeza leži,
nekoč v njej kartuzijani bili so svoje dni.

V celici življenje nič kaj živahno ni bilo,
brez obrtništva, rokodelstva, vrtnarjenja bilo bi še bolj pusto.
Delavni kartuzijani tu pa tam so tudi se v vinograd podali,
cele kupe slastnega grozdja ob času trgatve so obrali.

Ko rujna kapljica v sode se je prelivala,
kartuzijanska roka še ni obstala.
Se vinogradov, zelenjave in sadja je dotaknila,
šele pri lovu malenkost se je umirila.

Izpod peresa, izpod delavnih rok
ustvarili so tudi žički slog.
V življenju vsakega kartuzijana
tudi knjiga bila posebna je hozana.

Kartuzijanski ustvarjalnosti res ni bilo meja,
posedovali so se tudi zdravilstva in lekarništva.
Nista zanimali jih le knjižnica in knjiga,
temveč tudi znanost in medicina.

Luka Dobaj, 9. b

BELI MENIHI

Oh, pa kdo so to?
Vsak v svoji celici živijo
pa vrtičke imajo
in po njih se sprehodijo.

In v samostanu kar delavnico imajo,
notri pa rokodelske izdelke ustvarjajo,
kar seveda njim ni težko,
saj oni pravi mojstri so za to.

Kaj pa njihov ribolov?
Ker mesa niso smeli jesti,
je bil to zelo dober ulov
in potem še za mizo so smeli sestiti.

Njihov vrt pa je poln zelišč,
iz katerih izdelujejo raznovrstna zdravila.
In ker takrat še ni bilo zdravilišč,
je bila to prava mojstrovina.

Potem pa je tukaj še Špitalič.
To, da ne boste mislili:
to ni kakšna zgradba iz stebrišč,
to je po slogu bolnica zdravnikov,
namenjena je bila negi bolnikov.

Oh, ta žički slog,
znan po vsem svetu in poln dobrot.
A vi sploh veste, o čem govorim?
Govorim o slogu prepisovanja knjig.

Da vam ne bom naredila krivice,
bom zdaj prišla do resnice.
Tukaj opisan je bil žički kartuzijan
in njegov ljubi samostan.

Nika Dravec, 6. c

Nika je bila s pesmijo nagrajena na 19.
Festivalu lepomisja in pesem je bila kot
rokopis razstavljena v Žički kartuziji.
Mentorica učenki: dr. Ana Koritnik.

MENIHOV DAN

Prepisujem in prepisujem,
pa te knjige ni ne konca ne kraja.
Pa sem že res dolgo pisal,
ko bi še lahko kaj narisal!

Prepisujem in prepisujem,
ta čas v samostanu se pa res
že dolgo vleče,
naj že ta čas enkrat steče!

Prepisujem in prepisujem,
zakaaaaj sem sploh začel?
Ne vem, se sprašujem
in tiho k Bogu moledujem.

Prepisujem in prepisujem,
pa čas končno poteče.
Ko pa pridem iz knjižnice,
pa ne najdem nobene bližnjice,
da pridem do svojega vrta,
ker vrata glavne poti so zaprta.

Ko sem končno tam,
začnem zelišča saditi
in k Bogu moliti.

Ko končno končam
in se odpravljam stran,
moram spet v samostan,
a bi najraje šel drugam.

Toda že spet prepisujem in prepisujem,
prepisujem to sveto knjigo.
Dolgo časa sem prepisoval,
ko sem jo končno prepisal.

Zdaj je dneva konec,
ko končno hrano denem v lonec.
Zdaj sem ribo pojedel
in res veliko zelenjave snedel.

Zdaj se uležem v posteljo,
se zamislim: lep je bil dan,
in se spet v molitev podam.

Pa smo že pri kitici deseti,
kako ta čas hitro mine.
V postelji še nekaj godrnjam,
se obrnem stran
in se v premišljevanje podam.

Gal Draškovič, 6. c

MODERNA TEHNOLOGIJA ČISTO ZMEŠALA SVET

Na vsakem koraku, ki ga naredim, vidim mladostnike in odrasle, ki držijo v rokah svoje »hišne ljubljence«. Predvsem mladi se dan danes več ne znajo pogovarjati v živo, saj jim to predstavlja večji napor kot pogovarjanje prek telefona. Večina ljudi tako več ne ozre sveta okoli sebe, temveč jim je pomemben samo njihov telefon.

V današnji družbi mladih je na žalost tako, da več veljaš, ko vsa družabna omrežja na telefonu imaš. Torej, če nimaš nobenega družabnega omrežja, si izbočen iz družbe, saj nisi nikoli na tekočem z najnovejšim dogajanjem.

Najstniki komaj čakajo, da pridejo domov iz šole, saj to za njih pomeni, da lahko ves ljubi preostanek dneva preživijo na telefonu. Takrat gredo na družabna omrežja ali pa gredo igrat igrice.

Vendar pa se na družabnih omrežjih in v igricah pojavlja vse več nasilja ter žaljenja drug drugega, ki je na družabnih omrežjih označeno kot nekaj povsem normalnega, nekaj povsem vsakdanjega. Tako je med najstniki priljubljeno nasilje in govorjenje žaljivk ter psovok.

In ob tem, ko videvam, kaj vse je med današnjo mladino popularno, se mi ob tem poraja vprašanje: »Kam bomo pa prišli, če se bomo med seboj žalili, poniževali in drug drugemu govorili psovke?« Moj odgovor je: »Nikamor.«

Vse več je govorjenja, da svet stoji na nas, mladih. S to trditvijo se strinjam, vendar imam tukaj spet preblisk, saj če že dandanašnja mladina sprejema nasilje kot nekaj normalnega, potem me res, prav zares skrbi, kaj se bo zgodilo s svetom, in še huje, kakšne bodo naslednje generacije. Zato sem mnenja, da vsa ta družabna omrežja niso potrebna v času odraščanja, saj menim, da če so naši babice in dedki znali preživeti čas brez te tehnologije, potem bi ga znali tudi mi. V tistih časih bi lahko rekli, da so otroci veliko bolj odraščali in čas preživljali veliko bolj kakovostno, saj so se znali zabavati brez te tehnologije, prav tako pa je bilo takrat bistveno manj sprejemljivega nasilja, žaljenja in psovok. Mladi so imeli več osebne stika, znali so se spoštovati in si med seboj pomagati.

Kolikor nam moderna tehnologija pomaga na raznih področjih, toliko nam po drugi strani, predvsem v osebnih odnosih in medsebojnem spoštovanju dela škodo. Ta moderna tehnologija je res čisto zmešala svet in kot taka omogočila še večji in škodljivejši učinek sovražnega govora – tudi med mladimi, kar je zelo zaskrbljujoče.

Živa Žitnik, 8. a

SPLETNO NASILJE

Nekega dne je fant Peter bil v šoku, ko ga je učiteljica nepričakovano poklicala iz razreda. Zunaj sta stala policista. Peter je bil zelo prestrašen, saj ni vedel, kaj se dogaja. Povedala sta mu, da je nekdo na šoli naredil lažen profil in grozil učiteljici s smrtjo, pri tem pa je omenil Petra. Peter je bil zelo začuden, saj ni mogel verjeti, kaj se dogaja. Policista sta mu zastavila nekaj vprašanj in mu povedala, da bodo našli krivca. Tako je minilo nekaj dni in Petra je bilo še vedno strah. Še po nekaj dneh so policisti vendarle našli krivca in povedali Petru, da bo moral krivec odgovarjati za to, kar je storil. Peter je bil malo manj prestrašen, a še vedno je bil v šoku. Ta zgodba se kar velikokrat pojavlja na šolah in med najstniki, vendar to ni prav, saj s tem lahko zelo prestrašimo druge, seveda tudi učitelje. Petru se na srečo to ni več zgodilo. Zato bodite previdni na spletnih omrežjih, prav tako pri tem, komu lahko zaupate.

Melisa Radovič Kondjeli, 7. c

SIROMAŠEN LOVEC

Nekoč živel je siromašen lovec,
ki iskal je zlati novc.
Z njim svojo družino bi nahranil
ter jo pred zlom ohranil.

Zakaj iskat ga je šel ravno v puščavo,
tega nihče ne ve,
zagotovo pa ne kar tako za zabavo,
saj to vam lahko vsak pove.

Lovec nabito puško v roki drži,
pa jo naenkrat izpusti,
saj na zlatem kaktusu
njegov novc leži.

Lovec se čudi in čudi, pa se ne načudi,
zakaj zlati novc na zlatem kaktusu bi ždel.
To ne bi moglo biti naključje,
razen, če je od kod priletel.

A lovcu je za to vseeno,
saj darilo boljše
od družine srečne ni nobeno.

Tako lovec novc vzame,
ampak to ga zares gane,
saj novi novc je zrasel
takoj, ko novc je prejšnjega stran odpasel.

Kaktus pa lovca ogovori:
"Dam ti zlatih novcev, koliko ti srce poželi."
In ga s tem nagradi.

Kajti kaktus slišal je
njegovo lepo misel na družino,
ki v njem vzbudila je
njegovo dobrotno.

Tako lovec še danes
Svojim otrokom govori:
"Lepa beseda lepo mesto najde,
Saj z njo se vsak v stiski znajde."

Nika Dravec, 6. c

Zakaj

Zakaj mačka pije mleko?
Zakaj mama ima rada peko?
Zakaj letalo leti?
Zakaj človek smeti?
Zakaj v šoli se piše,
zakaj pri umetnosti riše?
Zakaj trava je zelena,
zakaj to nima pomena,
zakaj je to laž?
Zakaj je v trgovini opaž?
Zakaj me to sploh zanima?
Zakaj se pesem rima?
Zakaj imam vedno bedno vprašanje?
Zakaj mama bi od mene
raje imela znanje?
Zakaj meni se ne da prav zdaj,
zakaj, zakaj, zakaj?
Tega še ne vem,
to vam pa lahko povem.

Nika Dravec, 6. c

ZLATO DREVO

**Ali sploh obstaja zlato drevo?
Ja, ja obstaja, ko sem bil še mlad,
sem prišel do njega
in hotel en listič pobrat.**

**A ko sem ga hotel pobrat,
se je drevo jezno zatreslo.
Ampak ker sem že bil zaspan,
sem rajši odšel stran.**

**Naslednjič še vedno hočem ta listič
pobrat.
Drevesa tamle ni več bilo.**

**Spraševal sem se,
kam je to drevo odšlo.
Spraševal sem se, ali je to bil privid,
ker je takrat bil še zunaj svit.**

Gal Draškovič, 6. c

MOJA PRIHODNOST, PRETEKLOST IN SEDANJOST

Le kako si naj predstavljam prihodnost?
Mogoče bo na svetu vse narobe
in svet bo onesnažen
ali so pa to samo zgodbe.

Mogoče bo človek res zavladal svetu.
Čisto gozdovi pa bodo samo še za ozadje na
portretu.

Ali pa bo vse obratno,
človek se bo končno zavedal,
kaj pomeni narava,
ali pa bo od nje ostala samo trda skala.

Veliko stvari verjetno ne bo več takšnih, kot
so danes.
Mogoče bo človek končno znal z naravo
ravnati bolj vestno.

Pozabimo zdaj na našo sodobnost in
prihodnost.
Gremo raje v preteklost, v mojo preteklost.

Res, da nimam več veliko spominov,
saj to je bilo moje daljno otroštvo.

Res se ne spomnim veliko,
ker je bilo to takrat,
ko še nisem vedel,
da ima poved na koncu piko.

Takrat, ko so se mi vsi posvečali
in prilagajali meni.
Takrat, ko mi še ni bilo treba hoditi v šolo.

Takrat, ko so še zame skrbeli drugi
in se posvetili vsaki moji potrebi.

Pustimo preteklost,
poglejmo, kaj se dogaja zdaj.
Tukaj v šoli,
kjer sem zdaj jaz.

Zdaj pišem pesem in jo tudi zaključujem.
Zdaj zaključujem s pisanjem in branjem.

Gal Draškovič, 6. c

PIVCI VESELJA

Zamisli si, da si vesel,
končno si vesel v tem svetu žeje.
A ko ti pivec pride na pot,
veselo življenje zmoti.
Žejen je, rad veselje pije.
On se napije in gre naprej,
ti pa tukaj ostaneš in nič ne postaneš,
ujet in sam se sprašuješ:
"A še je ostalo kaj zame?"

Eva Klara Premzl, 7. c

PIVCI SANJ

Pivci sanj so tihi,
mirni, udobni, s tihimi glasovi,
z nekoliko ploščatimi telesi
in žejni z žejnimi nesanjami napadajo sanje
moje,
tvoje in njegove.

Popili so jih v ogromnih količinah.
Z njimi so se mastili, hranili
in jih obrali.
Ko so jih pojedli in popili,
so v tri velike vrče jih nalili.
Od nas so jih odvzeli
in z njimi zapeli čez pas debeli.

Zdaj naš svet je nesanjaska dežela.
Sanje se oddaljujejo in ljudje žalujemo.
V hišah zdaj je žalost in trepet,
brez sanj se nam ne da preživeti.

Brina Šprem, 7. c

PIVCI LJUBEZNI

Pivci ljubezni so nenavadni,
lahko so veliki ali mali,
ne vejo, kako je,
ko misel na nekoga greje te.

Ne vejo, kako biti srečen je,
kako zabavati se,
a ko enkrat spoznajo,
vse drugače za njih je.

Ela Hočevar, 7. c

Tajda Pušnik, 6. c

LJUBEZEN

Tvoje misli rožnate so,
nič več mračnih dni,
nič več groznih skrbi.

Življenje se spremeni.

A ko angeli zapojejo,
vem, da tvoj je čas,
da greš.

Takoj spet oblaki mračni tukaj so,
nikoli te ne pozabim,
vedi to.

Eva Klara Premzl, 7. c

OVCE

Od osmih do treh
na pašniku sedim.
Ovce vidim kot uspeh,
saj tako preživim.

Smešne so te ovce,
ko tako slepo sledijo.
Med seboj sprejemajo lovce,
le nato se razbežijo.

A jaz le sedim, jih opazujem,
namesto mene vse počnejo.
Ne opazijo, ko se iz njih norčujem,
saj stradajo za posameznike,
ki se prenajejo.

Nik Aleksander Pučko, 9. a

ZLATO JABOLKO

**Drevesa šumijo, jablana zori,
malega fantka pa nekaj mori.
Vzame si čevlje in odhiti,
žalosten dan ga doleti.
Žalostno gleda in se sprašuje,
glavo povesi in obupuje.
Medtem ko pa solze briše si iz oči,
jabolko mu pade v dlani.
Pogleda ga in zamiži,
sreča se mu prebudi.
Jabolko se zlato blešči
in neverjetno tudi diši.**

Nik Šafran, 7. c

Nik se je s svojo pesmijo na 18. Mednarodnem natečaju otroške poezije "Dječije carstvo" v Banjaluki uvrstil na 4. mesto. Mentorica učencu: dr. Ana Koritnik

Kako mi je norost razložila svet?

Norost mi ga je razložila tako,
da svet ni let trd led.
Da svet je nekaj,
kar mi doživljamo.

To je naš vsakdan
in ne moremo oditi v stran.
Svet je vse okoli nas,
mi je razložila norost.

Gal Draškovič, 6. c

OKRONANO SONCE

Ko sonce vzide,
veselje pride,
nato noč pride
in ti dušo popravi.
Zvezde te poljubijo,
ti posteljo ponudijo.
Potem pa zaslišiš hrup
pa tudi zavohaš strup!
Vojna se je začela
in razneslo je granato.
Vojaki se borijo
in družine zapustijo,
skupaj napadajo
in počasi propadajo.
Potem pa okronano sonce je prišlo,
čeprav odvezlo jim je dušo,
dalo jim je moč
biti prijatelji kot nekoč.

Lara Zver, 7. c

Norost mi je razložila svet

Norost zabavna, zabavna stvar je,
a ko mama opazi te, vse slaba postane.

Verjamem, da vsak otrok po postelji skakal
je,
po 'štirih nogah' gor po stopnicah hodil je.

Vedno, vedno, ko sneg padal je,
vsak otrok snežaka naredil je.

Norost je lahko tudi veselost,
Kakšen bi bil ta odnos?

Zabave, plesanje, galame,
to vse norost je.

Vedno ob galami mama skregala me je,
a jaz vedno rešila sem se.

Tajda Pušnik, 6. c

JESEN

Ura še sedem ni,
zunaj pa se že mrači.
Le kaj se godi?

Ustavim se in malo premislim.
Jabolka in hruške z vej visijo,
čebele veselo okoli brenčijo.

Jurka na brajdah omamno diši,
lastovica se na jug seli.

Saj res! Jesen trka na vrata,
prinaša polne košare dobrot,
zlato rjavo obarvan gozd
pa vse vabi na dolg sprehod.

Julija Voršič, 7. c

SONČNICA IN MISEL NATE

Sonce je kakor sončni cvet.
Ko pogledaš ga, zdi se ti lepši svet.
Sončnice, tako lepe kot dete,
so v naše sončne žarke zajete.

Brž ko ozrem jo v daljavi –
moj pogled obstane
in dih zastane.
Čez nekaj časa nesem sončnico na rami.
Sončnica se je nagnila.
O, da ne bi se zlomila!

Skrbno popravim jo.
O, da ne bi veter zapihal nanjo,
saj takrat se bo nagnila.
O, da ne bi se zlomila
in v meni stare rane prebudila!

Preteklost moja je bila temačna,
sedanjost naj bo sedaj drugačna.

Vsako noč na nebu tema se je razgrnila
in mi temne, temne dogodke povrnila.

Tisto noč, ko se je nesreča zgodila,
ko sem tebe izgubila,
bi se najraje v zemljo pogreznila.

Zato sedaj, ko nesem sončnico na rami,
se v meni misel nate prebudi.
Oh, da ne bi se nagnila,
da le ne bi se zlomila,
saj takrat bi misel nate pomen izgubila,
se daleč od mene pogubila.

Živa Žitnik, 8. a

NOČ

Temna, hladna noč
v vas je prihitela,
črne, hude oblake je zraven vzela.

Ta noč bila je huda noč,
polna žalosti in bolečine,
tako so pravili ljudje,
da noč ima svojo neznansko moč.

Tiste noči veter je na glas zavel,
nič dobrega ni obetal, vse stvari je s seboj
vzel.

Ljudje so na ves glas kričali in ječali,
takšnih krikov in bolečine ni slišal in videl
še ni nihče.
Zavedali so se, da brez preljubega doma so
ostali,
sedaj begunci so postali.

To noč za vedno si bodo zapomnili,
ta spomin so si daleč v srce zasadili,
v upanju in želji, da se to več ne bo
ponovilo!

Živa Žitnik, 8. a

BELA MAČICA

Je sedela na travici mačica,
je bila njena mala tačica bela –
kot marjetica, iz katere raste dlačica,
in ko mačica zagleda rumeno pičico,
pride bliže in zagleda prelepo
malo ptičico siničico,
takoaj pokaže krempeljček in
siničica odleti.

Eva Klara Premzl, 7. c

V STRAHU

Zaspiš v strahu – zbudiš se v strahu.
 Živiš v strahu – v strahu, da boš izgubil dom, svoje ljube.
 Bojiš se – česa?
 Da bi prišel potres?
 Da bi prišla poplava?
 Da bi prišel plaz?
 Bojiš se, da bi udarila naravna katastrofa – ki bi ti vzela dom, tvoje ljube, tvoje spomine?
 Ves čas živiš v strahu – v strahu pred vsem slabim,
 in pozabiš na možnost, da dom obstane in da ljubim nič ni.

Tia Šprem, 8. a

EN DAN

Se zbudiš in le ko se prebudiš,
 ugotoviš, da več ne živiš.
 Vse muke in strahovi,
 ki si jih preživel,
 pridejo na plan –
 z njimi si se v en dan prebudil
 in vse življenje ponovil.

Sonce se prikaže – vse muke in strahovi izginejo.
 Edino, kar misliš, je, kaj se je zgodilo.
 Ko vse premisliš – greš in na 110. stopnici vidiš najlepše angele.

Vsako stopnico,
 ki si jo prehodil,
 bližje in bližje si bil.
 Na vsaki stopnici so se ti priklanjali za uspehe
 in na zadnji si se spremenil v najlepšega angela –
 v takšnega, kot v resnici si bil.
 To se en dan zgodi.

Nina Čuček, 7. c

LUČ

Tam za gorami je luč.
 Luč, ki sveti in širi najlepše zlato – ljudem, ki si ga zaslužijo.
 Luč, ki sveti čez mesto in povprek,
 ki daje otrokom sladki nasmeh,
 ki žari in odpira srca
 in ve, kam naj posveti
 in kje so dobri ljudje doma.

Tam za gorami je luč,
 ki odpira duše srečnih ljudi.
 In takšna je,
 da lahko njeno zlato svetlobo občuduješ tudi ti.

Ana Batič Krašna, 7. c

MARJETIČINE MISLI**SINIČKA**

Na veji je sedela majhna ptička.
Prepevala si je, da je sinička.
Iskala je zrno, kdo ga ima,
letela je od tu do tja.

Ko pa pojé vse zrnje,
vrabcem se smeje.
Ubogim vrabcem pa ostane le še to,
da rozine pozobljejo.

Potem pa pride pomlad,
lastovke žvrgolijo,
štorklje gnezda naredijo,
ptički se oženijo.

Sinička žalostna je,
svoje zrnje bi delila,
a prijateljev nima.

Maj Kolar, 7. c

Je na travniku deklica,
ki jo kličejo Marjetica.
Marjetica, mlada in vesela,
je v svoje misli rada poletela.
Letala in poletela je v čas 1914–1918,
kjer v mislih ni bila ravno vesela,
tako kot se je zdaj igrala.
Zamislila si je svet v letih 1914–1918:
kako mirno, veselo in kako prelepo bi lahko
bilo,
če v preteklosti ne bi bilo grdob
in s tem tudi sirot.
Oh, sirote, sirote,
ubogi ljudje,
ki to grozoto preživeti morali so.
O, muke, ki so jih imeli,
brez doma, družine in domovine so ostali,
srce njihovo v ruševinah ostalo je,
kakor tudi naša mlada Marjetica,
ki to izvedela je.
Zato takoj je nazaj poletela
in spet postala vesela,
saj se zaveda,
kako lepo nam je lahko
in toplo v srcu.

Ela Hočevnar, 7. c

ZLATA ROŽA

Sonce žari,
veter boža rožo,
ki je tam na vrhu gore.
Pa deček išče rožo – rožo,
ki bi bila nenavadna.
Išče jo,
da jo da svoji bolni materi,
ki v postelji leži.
Deček hodi,
išče rožo.
Prileti ptičica
in ga popelje do rože.
Roža ga prosi,
naj jo pusti
in mu zrna semen da,
ki v zlato rožo zrastejo.
Deček s semenom dol po gori hiti
in gre k svoji materi,
ki medtem že ozdravi.

Mateo Čuš, 7. c

NA POLJU

Polje.
Veter veje.
Mráz je grozen.
Zdaj je vojne konec.
Na polju stoji vojak
in se spomni,
kako na istem polju
vojaki so umirali brez volje.
Ne more jokati.
Vsa žalost je izginila.
Škoda, da se je to zgodilo.
Vrnitve ni nazaj.

Ekaterina Aliamovskaia, 7. c

BESEDE, VERZI, KITICE ŽIVLJENJA

Besede zlijejo se na papir,
brž v verze se zložijo,
se še v kitice namnožijo,
skupaj tvorijo pravo harmonijo.

Pred enajstimi desetletji
Srečko Kosovel prijokal je na svet.
V zibel ustvarjanje prejel je dar,
ki vsaki njegovi pesmi dal je čar.

Pred enajstimi desetletji
v Sežani bilo je veselo.
Katarini in Antonu Kosovelu
ob rojstvu sina srce veselo je pelo.

Kmalu preselili so se na Dolenji Kras,
tam ostali so le kratek čas.
Kasneje naselili so se v Tomaju,
meja ni bilo njegovemu ustvarjanju.

V Tomaju obiskoval je osnovno šolo,
pri enajstih letih objavil v reviji je svoj spis.
Kljub revščini imel je lepo otroštvo,
njegova dela vse bolj pritegnila so časopis.

Ni usojeno bilo mu vrniti se v Ljubljano,
vlak odpeljal mu je pred nosom.
Prehlad razvijal se je v gripo in še dlje,
po dolgih mukah prerano se srce mu je ohladilo.

Luka Dobaj, 9. b

ZEMLJA

Zemlja je okrogla in rožnata.
Na njej prebivamo ljudje.
Vrti se okoli sonca.
Na njej vsi dihamo isti zrak.
Vsem po žilah teče kri – življenje.
Pa vendar nihče nikomur ni enak.

Kim Kokol, 6. c

ZOBNA MIŠKA

Čaka čaka, dokler zobka ne zasliši
ko ga, pa takoj zbeži.

Zobna miška nestrpna takoj zbeži,
nato pa vedno zvečer pride,
da na skrivaj lepo zaklad nastavi.

Vedno najde kakšno lepo pisemce,
vedno razveseli se ga.
Deklica in deček izgubita zobka,
zobna miška zvečer po njiju pride.

Nepridnih otrok pa sploh gledati noče,
napiše jim raje malo pisemce.
Kadar deček pretentati želel jo je,
miška to vedela je in ni je bilo.

Ana Tanasić, 6. c

GOLI SMEH

Tam, kjer škratja dežela skriva se
in se sonce smeji,
kjer rožice pojejo,
tam, kjer je naša domovina.

Ko sonce pride na plano,
se ti smeji,
dokler ne pride tetka Luna.

Tetka Luna se ne smeji
in se ne pogovarja,
ona ti le uspavanke zapoje,
da se boš naslednji dan nazaj nasmehnil
soncu.

Ko se soncu nasmehneš,
se ti še lepše nasmehne nazaj.

A če ti tetka Luna zapoje prelepo uspavanko
in naslednji dan oblaki prekrijejo nebo,
se ne moreš nasmeljati oblakom,
ker te bodo polulali.

Ula Škrabl, 6. c

MIŠ NA PODSTREŠJU

Zagledal sem miš na podstrešju, podstrešju.
Imela je rada sir, sir.
Izgledala je gromozanska – kot ena velika hiša.
Meni je skoraj zastal dih,
ko sem spoznal, da je to bila samo njena senca.

Zelo sem si oddahnil
in jo pospremil nazaj v njene kraje.
Povedal sem mami,
kaj sem videl.
In ona mi je rekla: »Tako pogumna jaz ne bi bila.«

Val Kovačič, 8. a

ZIMA

Nič lepšega ni, ko zunaj sneži.
Ko sneg hribe pokrije,
od sankanja ni večje vragolije.

Se sankoš, se kepaš, zakopaš v sneg.
Gola drevesa opazujejo svet.
Gola streha je plašč dobila,
zakopana v sneg sijaj ohranila.

In glej, v hišici smrečica stoji sijajna,
kot zvezda hišo krasi, polna okraskov,
barvita kot sen, zvezda na vrhu mi daje nasmeh.

Stojim ob peči, roke si grejem,
gledam skozi okno in se nasmejem.
Mama v roki drži darilo
in skupaj z atijem pije vino.

Una Stojanović, 6. c

DEKLICA

Deklica je na tleh ležala,
celi dan se ogledovala.
A ko gleda naokrog,
luna kroži tam okrog.

Ko Marjetica zaspi,
zjutraj sonce jo prebudi.
Ko deklica vstane,
tam rože so nabrane.

Ko se deklica igra,
ji ptiček pesmico zaigra.
A ko vrne se domov,
tam jo čako slovo.

Nejc Korošak, 7. c

DEČEK IN NOČNA MORA

Veter pihal, pihal je,
vmes deček težko dihal je.
Bil je na poti do gore,
da premaga svoje nočne more.

A kot da usoda je,
nevihta se prikazala je.
Deček je tekkel,
kolikor so ga nesle noge,
vendar ni premagal nočne more.

Deček žalosten je bil,
a vseeno vztrajati se je odločil.
Naslednje jutro deček spet poskusil je
in glej, čudež! Uspelo mu je!

Prišel je do vrha gore
in premagal svoje nočne more.

Ne skrbi, vse mogoče je,
le vztrajaj in poskusi le.

Selina Pajić, 6. c

JELKA ZELENA

Jelka zelena,
je okrašena in osvetljena.
Mamo vidim,
kako odnese perilo,
očeta pa,
kako odnese sekiro.
25. decembra je pod jelko vsaj eno darilo.
Jelka pa najbolj se sveti
24. decembra ob polnoči,
ko pride Božiček,
ki ima voziček
poln daril.

Baškim Sadrija, 6. c

MOJA, MOJA MUCICA

Ko sem te prvič videla,
bila si tako osamljena.
Lačna, žejna, zaspana,
dokler jaz do tebe nisem prišla.

Pobožala, nahranila,
vzela sem te k sebi domov,
saj hotela sem te.

Ko pa sem prišla domov,
naredila sem prav lep tvoj dom.

Le eno noč sva zaspali
in sta že dve leti za nami.
Še vedno rada te imam
in tako bo vsak naslednji dan.

Tajda Pušnik, 6. c

URA

Ura, ura čas nam pokaže,
da ne bi zamudili
in bi vse pravi čas naredili.

Če pa otrok ne zna gledati na uro,
pa zamudi na celo šolsko uro.

Mama se je razjezila
in ga naučila gledati na uro je.

Ko ga naučila je,
se hitro vse je spremenilo.
nič več zamujal ni na nobeno šolsko uro.

Tako učiteljica pohvalila ga je,
da ni zamudil na šolsko uro.

Naja Fajfar, 6. c

SONCE

Na svetu si, da gledaš sonce.
Nobena pot do sonca ni ravna.
Toplo je sonce, topla je jopica.
Toda najbolj topla je deklica – topla in dobra
je po srcu.
Deklica od lepote kar žari
in iz sveta odganja sence.

Kim Kokol, 7. c

KRAJINA

Krajina je v deželi čarobni,
kjer vse se ti zdi resnično,
kjer sonce te objame s toploto
in ti pravi: Daj, nasmehni se.

V krajini zelena odeta je v pisane barve,
njihova čarobnost te objame.
Če verjameš v to,
ti sreča naklonjena bo.

Žana Deutsch, 6. c

ZLATO SONCE, SREBRNA LUNA IN ZVEZDICA LINA

Zlato sonce je zlato,
zato je že zelo zgodaj posijalo,
če pa stopiš še natrato,
se ti bo pa zasmejalo.

Zlato sonce zelo zgodaj posije
in se zvečer za goro skrije.
Pa tudi, ko se za goro skrije,
lahko Zemljo s toploto pokrije.

Sonce pa je enkrat zamudilo,
ker se je prepozno prebudilo,
škrati so bili zaskrbljeni
in so mislili, da so pogubljeni.

Takrat pa mala zvezdica Lina
v nebo se je potopila
in videla srebrno luno,
ki svojo lepoto na nebu je kalila.

Takrat pa je malo Lino k sebi potegnila
in jo v svoj odsev potopila,
tako mala Lina se je utopila
in se nikoli več ni vrnila.

Ko sonce je spet zamenjalo luno,
mala Lina je z njo odšla,
tam pa je kuhala mulo,
ker nikoli več ne bo na Zemljo prišla.

Nika Dravec, 6. c

ALI SONCE IMA ZRNA?

Ali sonce ima zrna?
Kako naj to vem?
Mogoče po obliki
ali po rumeni piki.

Kdo je posadil to sonce,
kako priti do njega?
Ali je sploh mogoče,
ker je tako vroče?

Dotaknil bi se tega zrna
in pogledal, ali res je zlato.
A ne morem, ne morem
do tega zrna.

Ali to zrno sploh obstaja?
Ali si ga je nekdo izmislil?
Ali je to zrno drugačno?
Ali je zelo mračno?

Gal Draškovič, 6. c

NOČ NA DEŽELI

Šum ob rekah,
ptički pojejo na smrekah.
Iz hiš prijetno se kadi
in črički pojejo na drevesih.

To je noč na deželi,
tam ni težav.
Tam nikoli ni tiha noč,
tam je kot nekoč.

Gal Draškovič, 6. c

ROŽNATI ZMAJ

Rožnati zmaj je rožnat,
nikoli ni zelen.

Rad ima samo rožnato,
sovraži vijolično.

Rožnati zmaj tudi leti,
nikoli ne hodi.

On rad samo leti,
ne dovoli, da kdo zaspi.

Eva Brumec, 6. c

NILSKI KROKODIL

V reki Nil živi krokodil.
Ni prehladno ni pretoplo,
ravno prav je.

Ko se ohladi, se tudi krokodil ohladi.
Ko je pretoplo, se krokodil potopi.

Ko potrebuje hrano,
si jo pridobi.

Ko krokodilja samica zleže jajčeca,
na njih sedi in zaspi.

Ko pa jajčeca izginejo,
jo močno zaskrbi.
Nenadoma omedli,
a jo voda kmalu zbudi.

Krokodilčkov ni,
ona pa s svojim krokodilom nazaj zaspi.

Saj to so bile le sanje.

Žiga Celcer, 6. c

POKRAJINA

Pokrajina je sestavljena iz:
bleska,
travnika,
dreves in peska,
iz jam, hribov in ognja,
iz rib, rek in jezer,
iz gozdov, gob in kostanjev.
V pokrajini je veliko smeha.

Amra Begović, 6. c

POTNIK

Za borovim gozdom leži
lepa trava – z zvončki,
sončnicami in več rož.

Potnik se sprehaja
po potki lepi,
vidi otroke,
ki se igrajo.

Sonce je zvezda,
ki sveti na potnika.

Potnik je bil lačen
in je videl pekarno čez cesto.
Potnik si je kupil kruh
in je nadaljeval pot.

Videl je prašičke in kozličke,
ki so se igrali.

Potnik je videl lepo travico
in je šel po travici.

Videl je travnik z zvončki,
sončnice in več rož.

Potnik je utrgal sončnico
in je šel k princesi.
Mravljice, ptički, prašički in kozlički
so sledili potniku.

Tekel, tekel in tekel je potnik,
da bi prišel k princesi.

Otroci so videli potnika,
ki je tekel.
Zato so še otroci začeli teči za njim.

Potnik je prišel k princesi.
Videla je,
da je imel potnik s sabo
sončnico,
mravljice, ptičke, prašičke, kozličke
in otroke.

Princesa je vzela vse
in potnika je princesa imela rada.

Rok Barbarič, 6. c

Dolge in kratke besede

Oh, te kratke kratke besede,
meni so boljše dolge in še daljše besede,
saj so se tiste kratke, brezpomenske pošteno
uštele.

Te kratke besede nimajo pomena,
tako kot ga ima v naravi barva zelena.

Kajti te dolge besede
so včasih vsak dan pele,
zdaj pa so jih kratke prehitele.

Tako kratka beseda jež sploh ne zbode
in kratka beseda mačka sploh ne lovi miši,
cesta pa namesto, da bi peljala skozi mesto,
vozi sredi ničesar.

Zato si izmislimo
in ustvarimo nove,
nezaslišano dolge
in dobropomenske lepe besede.

Ježa prebodimo v bodeža,
mačko prelovimo v mišlovko,
cesto pa prepeljimo v peljemesto.

No, poglej, poglej,
poglej nove, dolge, pomenske besede,
zdaj bodo še celo leto pele.

Preboden bodež zdaj lisico zbode,
ulovljena mišlovka pa cele dneve lovi miši,
prepeljana peljemesto pa nas zares vozi
skozi mesta.

Zdaj so besede srečne
in bodo ostale večne.

Nika Dravec, 6. c

Prebesedimo stare besede

Zakaj bi uporabljali
stare in grde besede,
če lahko uporabimo nove
in lepe besede.

Pa si jih izmislimo
in jih ustvarimo.
Zakaj bi prižgali luč,
če pa sveti.
Rajši, rajši bi prižgali svetluč.
Rajši bi, rajši bi ...

Zakaj bi odklenili hišo s ključi,
če pa odklepajo.
Rajši, rajši bi odklenili
hišo z odklepači.
Rajši, rajši bi ...

Zakaj bi gledali na uro,
če pa nam kaže čas.
Rajši, rajši bi gledali čas
na časuro.

Tako so besede spet
nove in lepe.
Niso več stare in grde
kot naše blede sosede.

Naja Fajfar, 6. c

Zlata jadrnica

Kje je ta jadrnica?
Kje je ta lepotica?
Skriva se med skalami
in tremi obalami.

S to jadrnico plujejo
moje zlate misli.
Zdaj z njo plujejo
in nove misli kujejo.

Ko pa pristane,
pa moje misli gane.
Ko pa stoji,
pa se meni spi.

Gal Draškovič, 6. c

Zabava

Ko rima raja zaraja,
se celo mesto zabava,
svet se okoli veselih ljudi vrti.
Ko raja, je vse mirno,
ni grdih besed, nasilja,
stradanja, vojn –
tega ljudje takrat ne vidijo,
zato naj rima raja še dolgo raja
in svet še lepši bo.

Ela Hočevar, 7. c

Najstniška ljubezen

Ko zagledam te,
srce mi bije.
Ko vidim te z njo,
se moje življenje razbije.

Oba veva, da nekaj imava,
a ko me tako gledaš,
se konča zabava.

V tvojih očeh se izgubim
in upam, da se nikoli ne zbudim.

Ko prvič sva spregovorila,
življenje se je razsvetlilo
in prav nič več ni bolelo.

Vedno te pogledam,
ko gledaš ti mene,
a v tvojih očeh ni bodoče žene.

Lara Zver, 7. c

Tajda Pušnik, 6. c

Ljubezen

Tvoje misli rožnate so,
nič več mračnih dni,
nič več grozних skrbi.

Življenje se spremeni.

A ko angeli zapojejo,
vem, da tvoj je čas,
da greš.

Tako spet oblaki mračni
tukaj so,
Nikoli te ne pozabim,
vedi to.

Eva Klara Premzl, 7. c

Življenje

Ko jeza te udari,
na žalost se pripravi.

Prijatelji te izdajo,
tvoje srce prodajo.
Policija se vključi,
takoj te vse izmuči.

Res nima veze tvoja oblika,
ko si želiš samo dotika.
Z realnostjo nimaš stika,
v bistvu te sploh ne mika.

Življenje ni pošteno,
ko ljudje ne sodelujemo kot eno.

Lara Zver, 7. c

Roke

Roke so čudovite,
so za družabne stike.

Z rokami pišemo,
z rokami rišemo,
z rokami ustvarjamo ...
Tako nastajajo čudovite stvari.

Roke so posebne,
včasih tudi nagajive,
a zlate in nepogrešljive.

Kim Kokol, 6. c

Ljubezen

Ljubezen se ne zgodi,
kadar ura bije tri,
in ne takrat, ko nekdo te lovi,
ampak ko tvoje srce zaživi.

Zaljubiš se takrat,
ko začne te v srcu ščipat.
Ko v šoli zagledaš simpatijo
in jo vprašaš: "Greva v picerijo?"

Torej, kaj je ljubezen?
Ljubezen ni bolezen.
Ljubezen je lepa stvar,
ko dva sta skupaj par.

Maj Kolar, 7. c

Poezija

Poezija je kot melodija,
ki se ti vrti po glavi neprestano.

Nima nog, nima rok, temveč rime.
Strašljive, zanimive,
dolgočasne in igrive.

Ampak, kaj so te rime storile?
Pesem so skupaj naredile!
Tako nastala je poezija,
strašna, zanimiva,
dolgočasna in igriva.

Selina Pajić, 6. c

Košarka

Košarka je nekaj, kar pomirja me,
žogo napolniš z zrakom in odbija se.
Visok si nekaj čez metra dva,
in že je treba glavo sklanjat,
če hočeš skozi vrata ta!
Igraš v ABA, EURO, NBA
in že si ti prvak sveta!
Adam Silver ti prstan podari
in že doma na steni ta ti visi!

Vedad Suljić, 8. b

Vsak je junak

Junak ni le prvak,
junak je lahko vsak,
ki sanja in verjame,
si zaupa in ne obupa,
ima postavljene cilje.

Junak ni le mejak,
junak ne dobi vedno tisočak,
junak je tisti, ki ti pomaga v stiski
in ne zahteva plačila,
ker prav tak je ta pravi junak.

Selina Pajić, 6. c

Kdo je to?

Kdo je en človek,
ki vedno tu je zate?
Kdo je en človek,
ki objeme ti daje?
Kdo je en človek,
ko vsak dan govoriš z njim?
Kdo je en človek,
ki nasmeji te?
Kdo je en človek,
ki veselje ti daje?

Vsak ima svoj odgovor na to,
vsak človek na svetu lahko je ta –
za vsaj eno osebo.

Tajda Pušnik, 6. c

Človek

Človek je pač človek,
tega ne moreš spremeniti.

Lahko ga prestavim
v beli ali črni luči.

Tako ali tako je vsestranski.

Ko pobija in gre nešteto življenj,
mu je čisto vseeno.

Takšni smo pač ljudje,
a tega se ne da spremeniti.

Žana Deutsch, 6. c

Ura

Ura tik-taka, tik-taka,
a se ne odmika,
vedno plešeta dva kazalca,
vedno v krogu plešeta.

Vsako uro, vsako minuto, vsako sekundo
plešeta,
vsak dan, vsako noč, vsako leto plešeta.

A vedno, ko nekaj dolgočasno je,
takrat ura rabi najdlje,
ko pa nekaj zabavno je,
mine, kakor da ena sekunda v uri je.

Ko mudi se nam,
vedno ura hiti nekam,
kot da opazovala nas bi,
a to verjetno res ni.

Tajda Pušnik, 6. c

Velike težave

Želim izvedeti,
kakšna je luna,
kakšna je Zemlja,
skrivnostna laguna.

Babica pravi, da je luna kot kuna,
zvečer bedi, zjutraj pa zbeži,
Zemlja je pa kot balon,
od zunaj okrogla, od znotraj pa žareča.

Mama pravi, da je luna kot luč na nebu,
ati pa, da je Zemlja kot žoga.

Jaz pa mislim, da so to vse laži,
najboljše si bom razložila po svoje:
luna je dom od vesoljcev – to je res,
in Zemlja je dom od ljudi in živali – a ne
da?

Una Stojanović, 6. c

Erika Kos, 9. a

LISIČIN POGUM

Na kmetiji je tratica,
za tratico je gozd.
V gozdu volk živi
in pride tja k njemu
na vrata zajček zvit
ter ga vpraša: Volk, ti, menda imaš seznam plenov?«
Volk reče: »Da.«
Zajček ga vpraša: »Sem na njem?«
Volk pokima. Teden mine in zajček je še živ.
Zato se zajček razveseli
in naglo zgrabi mu dlani,
nato ga volk ugrizne in zajčka več ni.
Teden hitro mineva,
ko na volkova vrata potrka nedelja,
ki s sabo prinese veveričko.
Ta pa volka vpraša: »A imaš listo tvojih plenov?«
Volk odločno prikima in reče: »Tudi ti si na njej.«
Veveriček si misli,
da ima še teden dni časa,
ko naslednji dan od življenja se poslovil.
Naslednji teden spet nedeljo odbije
in na volkovih vratih zdaj lisica stoji.
Volk ve, kaj bo vprašala
in ji odgovori, še preden odpre usta:
»Ja, imam list plenov in ti si na njem.«
Lisici oči se solzijo, ko ga vpraša: »Ali me lahko izbrišeš, prosim?«
Volk začudeno pogleda,
saj se njemu še noben opogumil ni tega reči.
Volk ji odgovori: »Seveda!«
Lisica to pove vsem živalim v gozdu in volk
se sčasoma nauči spoštovati druge.

Nauk: Komunikacija je ključ do uspeha.

Brina Šprem, 7. c

MAČKA IN MIŠ

Nekega dne je k mačku prišla miš. Miš je vprašala mačka, če ima kaj sira ali drobtin.
Odgovoril je, da ima, samo ne ve, kaj je miš delala celo leto. Vprašal jo je: »Kaj si se basala s hrano?«
»Ja, večinoma pa so mi je vzeli tatovi – podgane,« je odgovorila miš.
Maček je povabil miš noter in ji da sir za jesti.
Miš je sir pojedla in padla v dremež.
Maček zapeče miš, jo malo posoli in jo poje. Zaloga hrane pa mu je vsa ostala.

Matej Milojević, 7. c

MEDVED IN LOVEC

Nekega dne je šel lovec loviti, pa ni niti zajca ustrelil. Lovec se domisli pasti, ki bi ujela še največjega medveda. Nastavil je past in takoj se je prikazal medved, ki je brezskrbno šel mimo pasti. Takrat pa je lovec brezglavo stekel za medvedom, medved je potegnil vrvico in ujel lovca in si ga nato spekel na ognju.

Nauk: Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Maj Kolar, 7. c

ODISEJ NA OTOKU KIKLOPOV

Odisej je zvit, pameten, malo nepremišljen, egoističen, po postavi vitek in močen. Pameten je zato, ker je Trojance premagal tako, da je poslal konja z vojščaki, ki so uničili Trojo. Toda bogovom to ni bilo všeč, zato so njega in tovariše poslali na odprto morje, kjer jih je pot zanesla tudi na otok Kiklopov. Vstopili so v jamo in se skrili v kotiček, kjer so počakali na Polifema. Ko je končal z molžo ovc, je opazil Odiseja in tovariše ter jih vprašal, kdo so. Odisej je rekel, da so Agamemnovi ljudje in se vračajo domov. Enooki Polifem, ki je nesramen, malomaren, jezen, po postavi pa močen in zelo velik, je zgrabil dva moža in ju pojedel. Odisej je vso noč tuhtal, kako bi jih rešil iz zagate. Naslednji dan so počakali, da pomolze vse ovce in da spet poje dva vojščaka. Nato mu je Odisej ponudil njihovo vino, da je pijan zaspal. Ko je zaspal, so mu potisnili gorečo baklo v oko, da je oslepel. Zjutraj so se vsi privezali na trebuhe ovc, Odisej pa na ovnovega. Ovce so šle ven na pašo, z njimi pa vojščaki, ki so nato Polifemu ukradli ovce, se zahvalili bogovom in odšli na ladjo. Ko so odpluli, je Odisej zbadel Polifema, ki je od jeze in prizadetosti za njim zalučal skalo, da jih je potegnilo nazaj proti otoku. Odisej ga je še enkrat zbadel, a so bili tako daleč, da jih je morje potegnilo naprej, Polifem pa je rotil očeta Pojedona, naj zvitega Odiseja kaznuje, kar se je tudi zgodilo ...

Maj Kolar, 7. c

VILA

Nekoč so na Gorjancih živele vile. Bile so lepe mlade deklice. Če si jih opazoval pri opravilih, so ti odstrelile nogo, roko, včasih obe ali celo srce. Včasih so dale ven sušit zlato ali srebro. Samo otroci so lahko kradli, če so odrasli, so bili kaznovani s smrtjo. Ko pa so na Gorjance prišli Švabi in kristjani, so vile pobegnile, razen ene. Ta vila je bila zaljubljena v Petroviča, vojaka, ki je ubijal samo Turke. Če so ga poklicali v vojno s kristjani, je ležal v postelji tri leta, dokler se vojna ni končala. Ko je enkrat šla vila mimo Petrovičevega hrama, jo je povabil noter. Pogovarjala sta se veliko, nato pa je Petrovič vprašal vilo, kdo je in od kod je. Vila je rekla, da če še enkrat to vpraša, bo mrtev. Ko je Turek prišel na Gorjance, ga je Petrovič ubil, a je pri tem utrpel veliko ran. Vsako noč ga je prišla vila naskrivaj malo pozdravit, z zelišči mu je oskrbela rane, saj ji je bilo všeč, da je ležal v postelji in ga je lahko božala. Ko pa je enkrat v lažnem spancu rekel, da če se v treh dneh ne bo pozdravil, se bo ubil, je vilo zaskrbelo in ga je takoj pozdravila. Se pa je ponesreči zgodilo, da je vila Petroviča ustrelila, nato še sebe, ker ga je tako močno ljubila, da ni mogla živeti brez njega. Čez čas so Gorjanci našli njegovo razpadajoče truplo, ob njem pa kepico snega, v katero se je spremenila mrtva vila.

Maj Kolar, 7. c

Ko lepa pesem zaigra,
godec veselo jo gode.
Pesem ne prenese zlobe,
to melodija je srca.

Glosa

Nikjer na svetu lepše ni
od pesmi naše domače.
Ko nazdravljajo ji čaše,
srce iz spanja se zbudi.
Vedno znova nas navduši,
skoz' celo telo zavihra,
skrivnosti naše razkriva.
Saj pesem naša ne laže,
zmer' se prava pot nam kaže,
ko lepa pesem zaigra.

Oj, prelepa melodija,
izpod zlatih rok prihajaš,
vse okrog sebe razvajaš.
Harmonike zvok vsem prija,
al' si počasna al' divja.
Pri srcu vsakega bode,
saj lepše ni od tebe ode.
Nikdar noben te ne izda.
Le kdo tako lepo igra?
Godec veselo jo gode.

V vseh srcih slovenskih
ti posebno mesto imaš.
Podlosti vrata zapiraš,
umov ne maraš pohlevnih
in tudi ne črnogledih.
Ob seb' ne maraš puščobe,
še najmanj pa hudobe,
saj pesem naša domača,
podlost od te se obrača.
Pesem ne prenese zlobe.

Pesem za vesele je ljudi,
ki gane jih tudi do solza –
je pesem naš'ga naroda.
Navdušenje v nas budi,
vedno znova vse nas združi.
Godca kdaj spravi do hlebca,
sredstvo vsakega je pevca,
ki v duši ima jo rad,
se z njo zbudi in pojde spat –
to melodija je srca.

Luka Dobaj, 9. b

LENA GRAČNER – LIKOVNO TALENTIRANA SAMOUKINJA

Izjemna in likovno talentirana samoukinja, ki jo je bilo preprosto treba odkriti in spodbuditi, da z nami MIK-ovci deli kanček svojega ustvarjalnega sveta, ob katerem obstanem in se potopim v njen likovni izraz. Lena je devetošolka, ki v prostem času rada riše. Pove, da pri tem največkrat uporablja svinčnik ali lesene barvice ter da najraje riše portrete ljudi in živali. Pove tudi, da jo risanje zanima že od malih nog – tudi sama se spomnim njenega risanja v nižjih razredih in opazim, da je svoj talent le še dodatno razvila in izpilila. Lena pove, da se veseli objavljenih risb v MIK-u. Tudi mi.

(učiteljica Ana)

